

Зміст

Переднє слово.....	4
Преамбула.....	6
Розділ I. Ключові терміни, поняття, визначення і тлумачення Конституції.....	7
Розділ II. Базові правові та методологічні основи, критерії, норми та вимоги до розробки Конституції.....	10
Розділ III. Людина й громадянин Української держави та його гідність – основа й найвища цінність держави	10
3.1. Правовий статус жителів України та їхнє право на громадянство	11
3.2. Природні свободи, права, безпека, найвища влада жителя і громадянина України	12
3.3. Суспільні обов'язки, права й відповідальність людини та громадянина.....	21
3.3.1. Суспільні обов'язки особи.....	21
3.3.2. Суспільні права людини	22
3.3.3. Суспільна відповідальність людини (заборона)	23
Розділ IV. Український народ і його духовні орієнтири: структура; правовий статус громадських об'єднань і їхнє місце в суспільстві	23
4.1. Сім'я: призначення, обов'язки, права та відповідальність.....	23
4.2. Родина, рід: призначення, обов'язки, права та відповідальність.....	24
4.3. Нація – призначення, обов'язки, права та відповідальність.....	24
4.4. Невиробничі та господарюючі об'єднання жителів держави: призначення, обов'язки, права й відповідальність.	24
4.5. Український народ. Громадяни України – єдині власники, господарі й найвища влада держави.	25
Розділ V. Держава та Конституція Українського Народу є інструментом реалізації природних свобод, прав, безпеки й найвищої влади своїх жителів та їхніх суспільних обов'язків, прав і відповідальності.....	25
5.1. Зміст понять "країна" та "державна".	25
5.2. Головні завдання Української держави	26
5.3. Історична характеристика території держави "Україна".....	27
5.4. Територіальний та адміністративний устрій України	27
5.5. Державні символи й атрибути України.....	27
5.6. Власність в Україні.	28
5.7. Головні засади державного устрою України та його модель.	29
5.8. Форми та методи волевиявлення Українського народу.	29
5.8.1. Порядок формування, повноваження, організація роботи виборчих комісій.....	30
5.8.2. Вимоги до кандидатів на урядові та господарські посади.....	31
5.8.3. Підготовка резерву керівних кадрів, їх перепідготовка та підвищення кваліфікації.	31
5.8.4. Головні дороговкази та рушійні сили динамічного розвитку Української держави.	31
Розділ VI. Система органів управління Українською державою	31

6.1. Перша ступінь управління – населений пункт та ОТГ	32
6.2. Друга ступінь управління – область.....	33
6.3. Третя ступінь управління – держава.	33
6.4. Народна наглядово-контролююча служба.....	34
6.4.1. Прокуратура	34
6.5. Плануючо-законотворча служба.....	35
6.5.1. Законодавство України.....	35
6.5.2. Інститут дослідження і вдосконалення життя людини та управління державою	38
6.5.3. Регламент роботи Плануючо-законотворчої служби	38
6.6. Виконавча служба України.	38
6.6.1. Гетьман України.....	38
6.6.2. Канцелярія Гетьмана	41
6.6.3. Кабінет Міністрів та інші органи Виконавчої служби України.....	41
6.6.4. Повноваження Кабінету Міністрів України	43
6.6.5. Відставка Виконавчої служби.....	44
6.6.6. Виконавчі служби громад областей і населених пунктів.....	44
6.6.7. Конституційний порядок в Україні забезпечує держава.....	45
6.6.8. Рада національної безпеки та оборони України (РНБО).....	45
6.6.9. Служба безпеки України. Розвідка та контррозвідка	45
6.6.10. Збройні Сили України та Головне управління військової розвідки	45
6.6.11. Національна Гвардія	45
6.6.12. Національна поліція України	46
6.6.13. Муніципальна поліція	46
6.6.14. Агентство кібернетичної безпеки	46
6.6.15. Служба надзвичайних ситуацій	46
6.6.16. Прикордонна служба.....	46
6.6.17. Судова служба України.....	46
Присяжні й народні засідателі	48
Виконання судових рішень.....	49
Мирові судді.....	50
Судова адміністрація	51
Суддівське самоврядування.....	51
Розділ VII. Виробничо-господарююча й соціально-культурна інфраструктура України та її населених пунктів	52
Розділ VIII. Економічно-фінансова система Української держави.....	54
8.1. Основні завдання цієї системи.....	54
8.2. Ресурси й потенціал України	55
8.3. Власність у державі.....	56

8.4. Суспільно корисна праця та справедлива винагорода за неї	58
8.5. Грошово-банківська, фінансово-кредитна та страхова система України.....	59
8.6. Податки, збори платежі та інші джерела наповнення бюджету	59
8.7. Бюджетна система держави	60
8.8. Система страхування у державі	62
8.9. Система контролю за функціонуванням економічно-фінансової системи держави	62
Розділ ІХ. Внутрішня безпека жителів населених пунктів і держави	63
Розділ Х. Зовнішня безпека та оборона України	65
Розділ ХІ. Міжнародні відносини України.....	67
Договірна система міжнародних відносин України	67
Розділ ХІІ. Ідеологія Українського народу	68
Розділ ХІІІ. Порядок розробки, обговорення народом, прийняття і введення в дію Конституції та внесення до неї змін, доповнень або часткового чи повного її перегляду	70
Розділ ХІV. Прикінцеві положення.....	71
Розділ ХV. Перехідні положення	71
Розділ ХVІ. Додатки	73
ХVІІ. Впровадження "Народно-гетьманської моделі державного устрою" – це велетенська праця, яка потребує великих коштів і титанічних зусиль	73
ХVІІІ. Українцю!.....	74
ХІХ. Координати для звернень	74
Додаток № 1. Мудро керуй своїм життям	75
Додаток № 2. Рушійні сили розвитку Української держави	76
Додаток № 3. Модель системи управління Українською державою "Народовладдя"	77
Додаток № 4. Господарюючо-економічний механізм держави.....	78

КОНСТИТУЦІЯ Українського народу

Над розробкою Конституції працювали:

– **Богдан КОЛОС** (097-222-17-88) – професор, директор "Інституту дослідження і вдосконалення життя людини та управління державою", провідний спеціаліст та експерт із державного управління, співзасновник і заступник голови Всеукраїнської спілки "Національний рух за самовряду України": розробив структуру та зміст Конституції; виконав її технічне оформлення; розробив усі додатки до Конституції

При підготовці проекту Конституції Українського народу використані чинні Конституції України, США, Швейцарії та інших країн, вчення В. Липинського, а також конституційні напрацювання В. П. Степаненка, І. Р. Юхновського, В. В. Костицького, О. С. Гуменюка, Б. Й. Здравка, М. М. Кип'яшука, В. Гришка, Ю. Лінгарта, Д. Левчука, О. Ткаченка, М. Чорнобородова, М. Й. Бугайця, В. І. Шишкіна, Т. Бебешка, Б. Беспалого, С. Дацюка, В. Кулика, В. Нікітіна, С. Сороки, І. Суліковської, Б. Ковалю, Ю. Чудновського та багатьох інших авторів.

– **Сергій Громов** (097-127-49-82) – старший офіцер у відставці Збройних Сил України та ветеран АТО: друкував і редагував текст Конституції.

Львів, 2024 (7532)

Переднє слово (до проекту)

Уже більше, ніж 800 років Українська держава потерпає від внутрішніх і зовнішніх ворогів та окупантів. Її лихоманять кризи, а українці живуть у чимраз більших проблемах і злиднях. За останні 35 років Україна опустилася з рівня однієї з найрозвиненіших держав Європи до найвідсталішої у світі (за погодинною оплатою праці посідає передостаннє місце перед Парагваєм).

На знак протесту частина українців час від часу стихійно виходить на майдани, блокує дороги, трощить урядові установи та вчиняє інші безрезультатні протестні дії. А решта населення пасивно спостерігає і чекає – що з того вийде? В результаті українці завжди програють, бо система управління державою у правовому полі чинної Конституції вибудована ворожими силами так, що народ, як власник, господар і єдина найвища влада України повністю усунений від своєї власності та управління державою. А жменька шахраїв шляхом маніпулятивних інформаційних та інших технологій захопила всі ключові посади в Україні, підім'яла під себе поліцію, прокуратуру, СБУ, армію, суди й інші керівні структури та нещадно розграбує природні ресурси, загальнонародне майно, національні цінності й бюджет. Тобто, урядовці самі по собі, а народ сам по собі – обслуговує їх як раби!

Чи є вихід із цієї ситуації, і як українцям назавжди із цим покінчити?!?

Безвихідних і невирішуваних ситуацій та проблем не існує, а бракує розуму для їх розв'язання! Тобто, в Україні жодних проблем не існує, а є проблеми в мозках українців!

Адже українці є єдиним колективним власником своєї держави, її господарем, найвищою владою, носієм суверенітету, джерелом примноження її багатств і наповнювачем бюджету, виборцем і працедавцем для всіх без винятку урядовців, поліції, прокуратури, суддів, спецслужб, армії тощо, котрі є нашими найманими працівниками, які повинні бути повністю підконтрольними та підзвітними нам. Тому ми самі повинні визначати яку державу будувати для себе та які кадри повинні нею керувати! Українцям самим потрібно вирішувати всі свої проблеми. Бо нікому, крім нас, не потрібна Україна з її негараздами та її

успішний розвиток.

Тому ми, українці зобов'язані закласти в основу нової Конституції такі потужні механізми захисту Української держави та її народу від будь-яких небезпек, як:

1. Поновлення у документах графи "Національність".
2. Народ сам відбирає, призначає, контролює, звільняє і карає за правопорушення урядовців усіх рівнів.
3. На всі ключові керівні посади призначатимуться винятково етнічні українці до четвертого покоління по материнській лінії.
4. Отримання українського громадянства можливе лише після 15 років проживання в Україні без правопорушень та корупційних діянь. Подвійне громадянство заборонене.
5. Продаж землі й родовищ корисних копалин категорично заборонений. Допускається лише їх оренда.
6. Усі виробничі потужності передаватимуться у кооперативну власність громадян України.
7. Усі природні ресурси, об'єкти паливно-енергетичного комплексу та стратегічні галузі будуть повернуті в загальнонародну власність.
8. Отримання доходів – виключно від виробництва суспільно-корисних продукції, товарів і послуг. Маніпуляції і шахрайські фінансові та майнові схеми заборонені. У разі їх виявлення правопорушник негайно відшкодовує потерпілому завданий матеріальний і моральний ущерб.
9. Усе награвоване раніше винуватець повертає разом із отриманими доходами від незаконного збагачення.
10. Особи, які підриватимуть загальнонаціональні українські цінності та суверенітет держави несуть кримінальну відповідальність і можуть бути депортовані за межі України.
11. Повернення всіх українців зі світу на свою батьківщину.
12. Відродження усіх українських національних цінностей: правопису, мови, історії, традицій, культури, сімейних і родинних цінностей, єдності громад та інші захисні механізми.
13. Створення потужної високотехнологічної внутрішньої та зовнішньої безпеки, в тім числі, розвиток космічної галузі та відновлення ядерного потенціалу.
14. Створення найсприятливіших умов для іноземних інвесторів в Україні.
15. Позбавлення України від руйнівного минулого до найменших дрібниць.
16. Побудова збалансованих і гармонійних суспільних відносин в єдності "людини-громади-держави-природи".
17. Головна суспільна мета України – формувати рівні та справедливі умови для щастя усіх українців.

Це буде абсолютно інноваційний державний устрій "Народовладдя", перезапуск усієї системи управління Українською державою і синхронізацією Конституції, статутів громад населених пунктів та інших нормативно-правових актів на благо процвітання українців.

Ми, громадяни України, реалізуючи своє право її найвищої влади, прийняли " _____ " _____ 202____ року на Всенародному референдумі Конституцію Українського народу.

Голова Національної кадрової Комісії України

(підпис)

(прізвище, ініціали)

Преамбула

Ми, громадяни України, нащадки одного з найдавніших великих народів світу зі славним героїчним минулим, нащадки ариїв, правонаступники Київської Русі, Галицько-Волинського королівства, Запорізької Січі з багатотисячолітньою національною історією, традиціями й культурою, однієї з найбільших країн Європи, яка є прабатьківщиною багатьох народів та одним із джерел походження європеїдної раси, спираючись на багатовікову історію національного державотворення і права на самовизначення, яка увібрала в себе конституційну спадщину: Руської Правди князя Ярослава Мудрого, Русько-Литовського Статуту, Універсалу Української Народної Республіки; конституції Пилипа Орлика, Західно-Української Народної Республіки, Карпатської України, Української Радянської Соціалістичної Республіки та Незалежної України, прийнятої в 1996 році, враховуючи українські національні традиції і звичаї людей, волелюбний менталітет українців, дбаючи про забезпечення природних свобод, прав, безпеки та найвищої влади, всебічний духовний, інтелектуальний і фізичний розвиток та гідних умов життя сучасної людини й наших нащадків,

– **керуючись** Актом проголошення незалежності України від 24 серпня 1991 року, схваленим всенародним голосуванням 1 грудня того ж року,

– **прагнучи** розвивати й зміцнювати вільну, високодуховну, справедливу, демократичну, правову державу, що піклується про суспільну злагоду свого народу й відкриту для світу, в якій пануватиме зразковий порядок, дисципліна, мир, стабільність і безпека,

– **схиляючи голови** перед героями поколінь численних українських патріотів, які впродовж століть, жертвуючи собою, виборювали незалежність Української держави; героями Революції Гідності, воїнами та героями, котрі відстоюють територіальну цілісність і незалежність Української держави на війні проти диких московських варварів та окупантів,

– **усвідомлюючи** відповідальність перед власною совістю, попередніми, нинішнім, прийдешніми поколіннями та Всемогутнім Творцем,

– **виходячи** з того, що Конституція України 1996 року виконала свою правову та історичну місію,

– **здійснюючи** Декларацію про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року, приймаємо нову Конституцію Українського народу – Суспільний Договір громадян України між собою про правові основи нашого спільного життя, перезасновуємо систему управління державою і скасовуємо Конституцію України, прийняту Верховною Радою 28 червня 1996 року.

Розділ I. Ключові терміни, поняття, визначення і тлумачення Конституції.

1.1. Конституція Українського народу – від слова "константа" – стала величина, критерій істини, поведінки, виміру, вимога до побудови держави, інше. А статті Конституції – це константи, які регламентують певні сторони життєдіяльності Українського народу та систему управління ним.

Конституція – це суспільний договір громадян України між собою про правові норми, які регламентують усі ключові сторони організації їхнього спільного життя.

Конституція має найвищу юридичну силу. А всі закони та нормативно-правові акти повинні прийматися згідно з її вимогами. Норми Конституції є нормами прямої дії. В Україні діє верховенство конституційного права Українського народу. Тільки він має право визначати й змінювати конституційний лад!

1.2. Всевишній або Творець, Бог – надмогутня надприродна вища сила, що створила Всесвіт. Творець проявляє себе на Землі через незмінні Вищі Закони, які є вічною істиною, абсолютом і спільною мірою життя для всього Людства. Саме ці Закони, а не люди, керують світом. Тому, Природа є Бог, а Бог є Природа.

За недотримання цих Законів люди жорстоко караються. Аби опанувати ці Закони, їх потрібно пізнати й повністю їм підкоритися/підпорядкуватися. Між Людиною і Богом немає посередників!

1.3. Людина – часточка, клітинка Всевишнього – різновид живої природи, істота, наділена здатністю усвідомлено мислити, діяти та відповідати за наслідки своїх вчинків.

Це представник народу певної країни, суб'єкт міжнародного публічного права та найвища цінність держави.

Кожна Людина в момент свого народження автоматично, волею Бога, наділяється священними природними невід'ємними й недоторканими свободами, правами, безпекою і найвищою владою над собою, в Сім'ї, Родині, Роді, Громаді, Нації й державі. Громада наділяє її суспільними обов'язками, правами та відповідальністю. Ніхто не має права звужувати й узурпувати ці цінності. Незнання їх Людиною не є підставою для їх порушення будь-ким іншим.

1.4. Громадянин – це Людина, котра має офіційне громадянство України та сповідує її цінності. Громадянин є єдиним колективним співвласником усіх природних ресурсів, користувачем і опікуном землі своєї країни та рухомого й нерухомого національного майна, створеного коштами народу. Є господарем і найвищою установчою владою, носієм суверенітету, співвласником і співзасновником держави, джерелом примноження її багатств, основним кредитором і наповнювачем бюджету, виборцем і працедавцем для всіх без винятку урядовців.

Громадянин регулярно отримує на свій рахунок частку коштів від використання загальнонародного добра.

Людина, що має громадянство інших країн, за винятком етнічних українців за кордоном або проживає на території менше 15 років, не має права на перелічені вище блага Громади.

1.5. Сім'я – це батько, мати й діти, що ведуть спільне господарство. Сім'я – це цілісний живий новоутворений організм, поєднаний глибинними духовними коренями.

1.6. Родина – це сукупність Сімей, які пов'язані кровною спорідненістю, родинними зв'язками і спільними цінностями.

1.7. Рід – це сукупність поколінь Родин, історично і кровно поєднаних у часі.

1.8. Спільнота – об'єднання Людей, згуртованих спільними цілями та інтересами.

1.9. Громада населеного пункту – це органічна функціональна одиниця – об'єднання усіх Людей, які постійно проживають у населеному пункті, є господарями і найвищою владою на цій території, володіють, користуються і розпоряджаються всією колективною власністю (рухоме й нерухоме майно, кошти, корпоративні права та інше) та є користувачами і розпорядниками землі цього населеного пункту. Це первинний суб'єкт права на місцеве самоврядування. Громада призначає і контролює на своїй території роботу всіх органів управління. Кожен член Громади зобов'язаний брати участь в управлінні своїм населеним пунктом. Влада Громади є вищою від Статуту та всіх місцевих

нормативно-правових актів.

1.10. Об'єднана територіальна Громада. Створюється на основі спільного Договору співпраці Громад населених пунктів з єдиним центром управління для вирішення спільних потреб.

1.11. Українська Нація – це генетично споріднена множинна спільнота Людей, Родин і Родів, народжених на землі своїх предків, які проживають в Україні і за її межами та історично поєднана спільною само-назвою, мовою, генетикою, традиціями, історичною пам'яттю, звичаями, культурою, мораллю, релігією, мистецтвом, символікою, укладом життя, менталітетом, любов'ю до свого рідного, самобутніми (звичаєвими) правилами буття, спільною територією і почуттям національної гідності. Це корінна нація. Завдяки цим ознакам нація вирізняється з-поміж інших. Основами Української нації є земля, її територія, мова, віра, культура та система освіти й виховання.

Єдина нація – розвивається! Розділена – занепадає і зникає!

За стандартами ООН, якщо на території країни проживає більше 70% громадян однієї національності, то вона є корінною і титульною, а країна – мононаціональною (моноетнічною) без автономних і федеративних утворень. В Україні проживає майже 80% етнічних українців. Тому, державотворчою нацією є українська.

1.12. Український народ – це всі громадяни, котрі постійно проживають на території України та українці за її межами. Народ є єдиною найвищою владою у своїй країні та суб'єктом міжнародного права. Тільки Український Народ – громадяни України мають право: визначати модель державного устрою та систему управління ним; володіти, користуватися, продавати, обмінювати і розпоряджатися на свій розсуд природними ресурсами, в тім числі землею, паливно-енергетичним комплексом та іншими стратегічними галузями. Мовчання народу на незаконні дії урядовців не є знаком згоди з ними, а потребує скасування цих дій і покарання винних.

1.13. Система – це стійка сукупність, комбінація гармонійно взаємопов'язаних і взаємодіючих складових (підсистем, елементів, явищ, процесів тощо), які утворюють єдине ціле, підпорядковані спільній меті та здатні її досягати.

1.14. Населений пункт – територія компактного проживання людей, об'єднаних між собою соціальною і виробничою інфраструктурою та єдиним центром управління.

1.15. Влада – право Людини володіти сама собою, чимось, вільно розпоряджатися, впливати на інших і контролювати їхні дії для отримання суспільно корисного результату. Це можливість доступу до ключової інформації, право та змога розпоряджатися і контролювати когось або щось, нав'язувати їм свої та спільні правила й чинити визначальний вплив на поведінку, діяльність і долю інших людей, спонукаючи їх неухильно діяти в заданому напрямку.

Термін "влада" стосується лише народу. Усі органи державного управління – це наймані працівники та виконавчі служби.

1.16. Демократія – "влада народу" (від грецьких $\delta\eta\mu\omicron\varsigma$ (демос) – народ і $\kappa\rho\alpha\tau\omicron\varsigma$ (кратос) – влада). Вона є вищою від Конституції і всіх законів (крім Божих).

Пряма демократія здійснюється безпосередньо народом, а представницька – через обраних уповноважених. Рішення приймаються більшістю громадян певної спільноти з урахуванням інтересів меншості, якщо вони не суперечать нормам свобод, прав і безпеки Людини.

Кожен дієздатний громадянин зобов'язаний брати участь в управлінні своїм населеним пунктом і державою.

Демократія – це справедливість, дисципліна, зразковий порядок, безпека та стабільність.

1.17. Повне самоврядування Громади населеного пункту – це право всіх її членів брати участь у процесах управління і самостійно вирішувати всі питання стратегії і тактики розвитку своєї Громади й населеного пункту.

1.18. Абсолютне народовладдя у державі – це форма державного управління, де народ є єдиним власником усіх національних багатств і джерелом найвищої влади. Народ розробляє стратегію і тактику свого розвитку, формує органи управління усіх рівнів для досягнення блага усього суспільства і кожного громадянина.

1.19. Країна (вітчизна, вітцівщина, Батьківщина, Україна) – свята земля для кожного українця, історична територія творення його нації, родоvodu і походження, мови, культури, традицій, звичаїв та інших національних цінностей.

Країна може бути залежною або незалежною. Країна не завжди є державою.

1.20. Держава – це система управління господарюванням на території країни. Її головним завданням є створення комфортних умов проживання і життєдіяльності для своїх громадян за рахунок наявних ресурсів, потенціалу, можливостей і їхньої продуктивної суспільно корисної праці.

Держава – це штучна цілісна самодостатня господарююча система, що об'єднує в одне нерозривне гармонійне ціле:

- **РЕСУРСИ** (територію країни, визнану світом, природні багатства й населення);
- **СОЦІАЛЬНИЙ ТА ЕКОНОМІЧНИЙ ПОТЕНЦІАЛ** (виробничо-господарюючу та соціально-культурну інфраструктуру, духовні цінності й інтелектуально-професійний потенціал, економічний механізм, грошово-банківську, фінансово-кредитну та страхову підсистему);
- **ПІДСИСТЕМУ УПРАВЛІННЯ** (плануючо-законотворчі (нормотворчі), виконавчі, втім числі судові, та народні наглядово-контролюючі органи, незалежні внутрішню і зовнішню стратегію розвитку, безпеку, ідеологію);
- інші сфери життєдіяльності.

Усі урядові структури несуть повну відповідальність перед кожним громадянином за результати своєї діяльності. Урядовці отримують заробітну плату за управління національним майном.

Українська держава є найвищим внутрішнім і міжнародним суб'єктом публічного права, що створена українцями для себе. Вона є найнадійнішим притулком для них, у центрі уваги та пошестей якої поставлена Людина чесної творчої праці.

Символи й атрибути держави – її назва, територія з визнаними світом кордонами, прапор, гімн, герб, мова, історія, культура, традиції, звичаї, релігія, неписані правила буття, грошова одиниця тощо.

1.21. Статут (мала конституція) Громади населеного пункту – основний нормативно-правовий акт її життєдіяльності, що регламентує правила її співжиття та взаємовідносини з іншими суб'єктами права, крім тих, які підпорядковані державі.

1.22. Світогляд – це норми поведінки і дії, згідно з Вищими Природними Законами, яких Людині слід дотримуватися упродовж усього її життя, і які захищають її від помилок увсіх сферах життя.

1.23. Націоналізм – це любов, відданість, захист, збереження і розвиток Людиною своїх звичасвих цінностей. Націоналізм – це усвідомлення самобутніх світоглядних цінностей свого народу, якими він пишається. Націоналізм – це ідеологія. Націоналіст – свідомий патріот, який оберігає та примножує надбання своєї нації. Націоналіст завжди шанує цінності інших націй.

1.24. Нацизм (шовінізм, рашизм, фашизм, тощо) – це жорстка тоталітарна державна система та її пропаганда. Вона основана на необмеженій владі вождя, що уособлює державу та народ. Така система ставить свою націю вище від інших, приписує їй неіснуючі міфічні заслуги, військову міць і диктує іншим країнам та народам свої умови, утім числі збройною силою.

1.25. Ідеологія – це комплексна система цілеспрямованого освітньо-виховного та просвітницько-роз'яснювального інформаційного впливу держави на свідомість своїх громадян із метою формування у них прогресивного державотворчого світогляду й активної участі їх в управлінні своїм населеним пунктом і державою.

Ідеологія навчає своїх громадян, щоб вони розуміли, яку будують державу, куди вона рухається, хто її туди веде, що, коли та як робити, яким для цього повинен ставати кожен.

1.26. Пропаганда¹ (дезінформація) – це потоки ворожої інформації про перекручені, необ'єктивні чи взагалі неіснуючі події, спрямовані на руйнування світогляду людей. Уведення людей в оману з метою злочинного їх використання ворогом у своїх інтересах. Це найтяжчий злочин проти чесних і справедливих людей, бо руйнує їхні душі і тіла. Адже Людина поводиться і діє так, як думає, а думає так, як її навчили.

¹ Пропаганда (лат., те, що підлягає поширенню (віра)) – поширення і постійне, глибоке й детальне роз'яснення певних ідей, поглядів, знань; агітація, популяризація. Ідейний вплив на маси або певні групи людей, що має політичний або релігійний характер; проповідь, проповідування. Тут доречніше використати "Дезінформація" або "Ворожа пропаганда".

1.27. Солідаризм (самоврядування, народовладдя) – це найвищий рівень згуртованості націй та народу у спільних діях, яка базується на рівновазі, балансі інтересів і мудрому співвідношенні "я", "ми" і "довкілля". Це – паритет колективного інтересу.

Розділ II. Базові правові та методологічні основи, критерії, норми та вимоги до розробки Конституції.

Для того, щоб Український народ, його держава й усі громади населених пунктів прогресивно розвивалися, народ повинен дотримуватися таких критеріїв і вимог:

- 2.1. Волі Українського народу в прагненні прогресивних цивілізованих змін.
- 2.2. Вищих природних законів і правил науки управління людськими спільнотами.
- 2.3. Принципів верховенства природного права Буття українців.
- 2.4. "Декларації про даровані Людині Творцем природні свободи, права, безпеку та найвищу владу й дані їй громадою і державою суспільні обов'язки, права й відповідальність.
- 2.5. Міжнародних правових актів зі свобод і прав Людини.
- 2.6. Європейської хартії місцевого самоврядування.
- 2.7. Окремих статей розділів чинної Конституції України.
- 2.8. Місії Українського народу, яка повинна нести Україні та світові найкращі духовні стандарти життєдіяльності Громади.
- 2.9. Цілі Українського народу – сповідувати вищі загальнолюдські цінності, до яких він повинен рухатися, досягнення і втілення найкомфортніших умов життя кожного українця. Досягати життєвої стабільності, умиротворення, спокою, комфорту й динамічного прогресивного розвитку в усіх сферах упродовж всього життя та жити довше й краще.
- 2.10. Національної ідеї (звичаєвого права) українців, фундаментальними цінностями яких є гармонія з Творцем, Свобода, Україна, Нація, Народ, Громада, Рід, Родина, Сім'я, Людина та їхні гідність, безпека, найвища влада й справедливість. Відроджувати духовність українців.
- 2.11. Історії і культури українців, їхніх традицій, звичаїв і неписаних правил Буття.
- 2.12. Найпрогресивніших державотворчих досягнень народів світу.
- 2.13. *Першочерговість духовного над матеріальним; у виробництві спершу комфорт і безпека споживачам, а потім – отримання прибутку!*
- 2.14. Основ демократії: *управління державою для блага Людини.*
- 2.15. Духовних та науково-практичних підходів як надпотужної творчої сили в усіх сферах життя, дотримуючись золотого правила "Не нашкодь!"

Розділ III. Людина й громадянин Української держави та його гідність – основа й найвища цінність держави

Людина – часточка, клітинка Творця, різновид живої природи, істота, наділена здатністю усвідомлено мислити, діяти та відповідати за наслідки своїх вчинків.

Це представник народу певної країни, суб'єкт міжнародного публічного права та найвища цінність держави й усіх її населених пунктів, задля блага якої вони функціонують.

Щоб людина опинилася у центрі уваги та всіх почесностей, їй потрібно з моменту народження пройти складний шлях свого становлення як високодуховної особистості, викладений в "Декларації про даровані Людині Творцем недоторканні свободи, права, безпеку та її найвищу владу й наділені громадою суспільні обов'язки, права та відповідальність". Бо жити в оточенні соціуму та бути повністю вільним від нього неможливо!

Ніхто не має права звужувати й узурпувати ці цінності. Незнання їх Людиною не є підставою для їх порушення будь-ким іншим.

3.1. Правовий статус жителів України та їхнє право на громадянство.

3.1.1. **Титульна** (державотворча) **нація** держави. Згідно зі стандартами ООН, якщо на території країни проживає більше 70% громадян однієї національності, то вона є корінною і титульною. Таким чином, Україна є мононаціональною (моноетнічною) без автономних і федеративних утворень – адже в Україні проживає майже 80% етнічних українців. Відновити в документах жителів України графу "Національність".

3.1.2. **Етнічні меншини** – це корінні народи, територія походження і традиційного проживання яких розташовані в межах України.

3.1.3. **Національні меншини** – це народи, територія етнічного походження і традиційного проживання яких розташовані за межами України.

3.1.4. Громадянство.

- Житель України може мати статус її негромадянина або громадянина.
- В Україні існує єдине громадянство. Інше громадянство або підданство своїх громадян заборонене й не визнається.

• Громадянином України є особа, батьками якої є громадяни України, або один із батьків є громадянином України, а другий підтверджує українське громадянство дитини. Тобто, успадковується від батьків.

Громадянство зобов'язує дотримуватися цієї Конституції.

За досягнення повноліття (18 років) житель самостійно приймає рішення про визнання себе громадянином України шляхом написання заяви про отримання паспорта громадянина України або відмовитися від її громадянства та змінити країну проживання.

- Громадянин України не може бути вигнаний за її межі або виданий іншій державі.
- Громадянин України не може бути позбавлений громадянства та права змінити його.
- Громадяни України володіють правом виборчого голосу, правом обиратися в органи місцевого самоврядування та держави. Втрата громадянства тягне за собою звільнення громадянина з такої посади.
- Позбавлення українського громадянства відбувається тільки на підставі особистої заяви громадянина або за рішенням суду. В разі втрати громадянства особа позбавляється усіх привілеїв громадянина.
- Держава здійснює захист від незаконного набуття українського громадянства прийняттям окремого Закону "Про громадянство України".
- Держава гарантує своїм громадянам, які перебувають за її межами, захист і заступництво.
- Україна піклується і захищає етнічних українців (діаспору), які мають громадянство інших країн і проживають у них.

• Іноземці та особи без громадянства (негромадяни), що перебувають в Україні на законних підставах, користуються тими ж самими свободами і правами, а також несуть такі самі обов'язки, як і громадяни України (за винятками, встановленими цією Конституцією). Вони не мають права обирати й бути обраними до органів публічного управління, а також брати участь у референдумах, виборах та інших формах громадського волевиявлення.

• Громадянином України може стати житель іншої держави, який досягнув віку 18 років, отримав в Україні цифрову ідентичність (у реєстрі є його цифровий підпис і голос), проживає в Україні 15 років, знає її історію та українську мову, працює на користь України, відмовився від громадянства інших держав, не має порушень законів в інших державах та Україні, не визнаний судом недієздатним, не ув'язнений за вироком суду, не має порушень вимог цієї Конституції і закону та особисто написав заяву про надання українського громадянства.

3.1.5. Іноземцям, особам без громадянства та біженцям Україна може надати тимчасовий притулок у порядку, встановленому законом.

Для отримання статусу тимчасового жителя України особа зобов'язана скласти присягу на вірність Українському народу та дотримання його Конституції і законів.

Іноземці, які загрожують безпеці України, депортуються з її території. Депортації підлягають усі мігранти неукраїнського походження, які незаконно перебувають на території нашої держави.

Україна повинна негайно запровадити жорстку міграційну політику та заборону на в'їзд до України біженців, переселенців, нелегальних мігрантів тощо. Адже Україна ніколи не була імперією, нічим не

завинила перед населенням колишніх колоній європейських країн і не повинна брати участь у їхніх квотах на розселення цих осіб.

3.2. Природні свободи, права, безпека, найвища влада жителя і громадянина України.

3.2.1. Людина, її життя та здоров'я, природні свободи, права, недоторканність, безпека, найвища влада, честь і гідність визнаються в Україні найвищою первинною цінністю і їх жорсткою диктатурою. Керівні особи всіх рівнів забезпечують їх захист і несуть персональну відповідальність за їх порушення. Перелічені цінності є невідчужуваними та непорушними.

- Усі люди рівні перед законом незалежно від свого походження, раси, національності, статусу, віку, мови, соціального та майнового стану, способу життя, місця проживання, своїх релігійних, філософських чи політичних переконань або внаслідок фізичних, розумових чи психічних вад і за іншими ознаками.

- Чоловіки та жінки є рівними в сімейному житті, в здобутті освіти й професійній підготовці, оплаті за рівноцінну працю, спеціальних заходах щодо охорони праці і здоров'я жінок, встановленні пенсійних пільг; створенні умов, які дають жінкам можливість поєднувати працю з материнством; правовим захистом, матеріальною і моральною підтримкою материнства й дитинства, включаючи надання оплачуваних відпусток та інших пільг вагітним жінкам і матерям, а також в усіх інших сферах життєдіяльності.

- Права, свободи й безпека людини та громадянина, закріплені цією Конституцією, не є вичерпними. Вони гарантуються і не можуть бути скасовані.

При прийнятті нових законів або внесенні змін до чинних не допускається звуження змісту та обсягу існуючих свобод і прав.

- Конституційні свободи, права й безпека людини та громадянина не можуть бути обмежені, крім випадків, передбачених Конституцією України: в умовах воєнного або надзвичайного стану можуть встановлюватися окремі обмеження свобод і прав із зазначенням терміну дії цих обмежень. Не можуть бути обмежені свободи та права, передбачені відповідними статтями цієї Конституції.

3.2.2. Природні свободи людини.

- Держава гарантує людині вільні дії і свободи духовної, культурної, ідеологічної, економічної та іншої діяльності, які дозволені цією Конституцією і законами України, не порушують свободи інших людей і не спонукають їх до розпалювання війни, насилля, руйнування суверенітету й територіальної цілісності України.

- Свобода.

1. Кожен, хто мислить та має волю – має право на свободу.

2. Рабство у будь-якій формі забороняється.

3. Примусова праця поза договором забороняється.

4. Торгівля людьми та мислячими істотами, щодо яких визнається свобода волі, забороняється.

- Гарантується свобода користування недержавною мовою в особистому житті.

- Свобода слова

Кожен має свободу вираження поглядів і переконань, свободу слова, свободу зібрань:

1. Кожен вільний у своєму мисленні та висловлюваннях.

2. Кожен індивід або група людей мають право на висловлювання своїх думок, ідей поглядів без цензури, помсти або санкцій, а також формувати порядок денний публічних дискусій і пропонувати та поширювати інновації у спосіб, який не порушує Конституцію, зберігати та поширювати публічну інформацію у спосіб, який не порушує Конституцію і закони держави.

3. Кожен може вільно отримувати, зберігати й поширювати публічну інформацію у спосіб, який не порушує Конституцію та закони держави.

4. Органи публічного управління зобов'язані інформувати про стан справ у всіх сферах публічного життя, прийняті публічні управлінські рішення, хід та результати їх виконання. Порядок інформування визначається законом.

5. Не підлягають розголошенню або поширенню персональні дані та інформація, яка є державною таємницею.

6. Кожен має право вільного доступу до публічних архівів та до публічних реєстрів, окрім державної таємниці та персональних даних інших людей.

7. Обмеження щодо поширення інформації, яка може зашкодити дітям, встановлюються законом.

8. Кожному забезпечується свобода преси: думки в слові, в письмі, в друку та в образній формі за винятком:

- порнографічних творів,
- антирелігійної пропаганди,
- будь-якого публічного висловлювання неповаги до Української Нації і священної особи Гетьмана.

9. Кожен має право на свободу світогляду й віросповідання. Це право включає свободу сповідувати будь-яку релігію або не сповідувати жодної, безперешкодно відправляти одноособово чи колективно релігійні культи й ритуальні обряди, вести релігійну діяльність.

Здійснення цього права може бути обмежене законом лише в інтересах охорони громадського порядку, здоров'я, моральності населення або захисту прав і свобод інших людей та безпеки суверенітету держави.

Ніхто не може бути звільнений від своїх обов'язків перед державою або відмовитися від виконання законів та своїх конституційних обов'язків за мотивами власного світогляду чи релігійних переконань.

Церква та релігійні організації в Україні відокремлені від держави, а школа – від церкви. Жодна релігія не може бути визнана державою як обов'язкова.

• Громадянам гарантується економічна свобода: вибору професії, вільний доступ до приватної, заснованої на отриманні прибутку економічної діяльності, й вільне здійснення цієї діяльності.

3.2.3. Основні природні права людини.

• Кожному гарантується право знати свої права та обов'язки.

Закони та інші нормативно-правові акти, що визначають права й обов'язки громадян, мають бути доведені до відома населення у порядку, встановленому законом.

Закони та інші нормативно-правові акти, що визначають права й обов'язки громадян, не доведені до відома населення у порядку, встановленому законом, є нечинними.

Легітимні закони та інші легітимні нормативно-правові акти не мають зворотної дії в часі, крім випадків, коли вони пом'якшують або скасовують відповідальність особи.

• Кожна людина має невід'ємне право на життя, на фізичну та психічну недоторканність. Право на гідну смерть є невід'ємним від права на життя. Ніхто не може бути свавільно позбавлений життя. Обов'язок держави – захищати життя людини. Посягання на життя людини є злочином. Смертна кара заборонена.

• Кожен має право захищати своє життя, здоров'я, життя і здоров'я інших людей від протиправних посягань усіма можливими способами, а також право на здорові умови життя і медичну допомогу.

• Кожен має право на повагу до його честі й гідності. Незаконне позбавлення волі, катування, жорстоке, нелюдське або ганебне покарання, приниження гідності, медичні, наукові чи інші досліди над людиною без її згоди заборонені та є злочином.

• Кожному гарантується право на свободу думки та слова, на вільне висловлювання своїх поглядів і переконань.

Кожен має право вільно збирати, зберігати, використовувати, поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб – на свій вибір.

Здійснення цих прав може бути обмежене законом в інтересах національної безпеки, територіальної цілісності або громадського порядку з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення, для захисту репутації або прав інших людей, для запобігання розголошенню інформації, отриманої конфіденційно, або для підтримання авторитету й неупередженості правосуддя.

• Держава гарантує недоторканність й охорону таємниці особистого життя кожного та його персональних даних.

Стеження, прослуховування та інші форми втручання в особисте життя людини без судового рішення забороняються. Таємне встановлення засобів спостереження та прослуховування в особистому житті, зокрема за рішенням суду, забороняється і є злочином.

Кожен має право на вільний доступ до будь-якої інформації щодо себе, яка є у розпорядженні органів публічного управління, окрім державної таємниці й таємниці слідства.

Кожному гарантується право захисту щодо неправомірного використання відомостей про себе, в тому числі через суд та можливість спростування хибної інформації про себе та членів своєї сім'ї, право вимагання вилучення будь-якої інформації та відшкодування матеріальної і моральної шкоди, завданої збиранням, зберіганням, використанням і поширенням такої хибної інформації.

- Кожному, хто на законних підставах перебуває на території України, гарантується свобода пересування, вільний вибір місця проживання, право вільно залишати територію України, за винятком обмежень, які встановлюються законом.

Громадянин України не може бути позбавлений права в будь-який час повернутися в Україну.

- Кожен має право на охорону свого фізичного та психічного здоров'я, медичну допомогу, страхування та вільний вибір лікаря.

Кожен зобов'язаний особисто контролювати свій фізичний і психічний стан, не шкодити собі палінням, алкоголем, наркотиками, іншими шкідливими речовинами, порушенням режиму дня (харчування праці та відпочинку). Здоров'я людини є її особистою справою, окрім захворювань, котрі загрожують здоров'ю інших людей. Кожен має право на вибір засобів підтримання власного здоров'я, що не шкодять іншим людям.

Держава забезпечує підтримання профілактично здорових параметрів у природі, харчуванні, товарах, послугах інформаційному просторі тощо та створює умови для безоплатного ефективного й доступного для всіх громадян медичного обслуговування, дбає про розвиток фізичної культури та спорту, забезпечує санітарно-епідемічне благополуччя.

Держава зобов'язана один раз на рік здійснювати діагностичне обстеження кожного жителя України на предмет виявлення симптомів захворювань і за потреби скеровувати хворих на профілактичне оздоровлення у спеціальні заклади.

У державних і комунальних закладах охорони здоров'я медична допомога надається безоплатно; існуюча мережа таких закладів не може бути скорочена. Держава сприяє розвитку лікувальних закладів усіх форм власності.

Державна система охорони здоров'я зобов'язана забезпечити гарантоване та якісне лікування усіх без винятку громадян України без попередньої оплати громадянином цього лікування за рахунок бюджетного фінансування та інших джерел шляхом перерахування коштів окремому пацієнту з видачею йому письмового кошторису.

Охорона здоров'я забезпечується державним фінансуванням відповідних соціально-економічних, медико-санітарних та оздоровчо-профілактичних програм.

Шкода здоров'ю людини з боку інших людей не допускається.

- Кожен має право на житло. Держава створює умови, за яких кожен житель матиме змогу побудувати житло, придбати його у власність або взяти в оренду.

Громадянам, у тому числі молодим сім'ям, які потребують соціального захисту, житло, площею згідно зі встановленими законом мінімальними санітарними нормами, надається державою та органами місцевого самоврядування безоплатно, або за доступну для них плату відповідно до закону.

Ніхто не може бути примусово позбавлений житла площею відповідно до встановлених законом мінімальних санітарних норм, а надлишку житла – інакше як на підставі закону за рішенням суду.

Особисте житло недоторканне.

Таємне проникнення в житло, зокрема, за рішенням суду, забороняється і є злочином.

Нетаємне проникнення у житло дозволяється за рішенням суду або у випадку загрози життю людей.

- Кожен має право на освіту впродовж всього життя.

Повна загальна середня освіта є обов'язковою.

В державі гарантується доступність і безоплатність дошкільної, середньої та професійно-технічної освіти. На замовлення держави забезпечується отримання на конкурсній основі безоплатної вищої освіти для відмінників навчання.

Громадянам, які належать до національних меншин та корінних народів, гарантується право на вивчення рідної мови в державних і комунальних навчальних закладах та через національні культурні товариства.

Обмеження навчання у приватних формах освіти не допускається.

Кожен має право на вільний розвиток своєї ідентичності та на перспективне самовизначення, яке надає його буттю смисл.

- Гарантується право на вступ у шлюб, створення сім'ї та обов'язок продовження людського роду.

З метою усунення демографічних проблем та виховання дітей держава матеріально та соціально

стимулює сім'ї народжувати двох і більше дітей та контролює батьків із забезпечення ними умов здорового способу життя, їхнього всебічного розвитку та виховання.

Діти рівні у своїх правах незалежно від походження, а також від того, народжені вони у шлюбі чи поза ним.

Утримання та виховання дітей-сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування, покладається на державу.

Діти самі здійснюють свої права в тій мірі, в якій вони здатні чинити свідомо.

Держава заохочує і підтримує особливі права, гармонійний фізичний, духовний і загальноосвітній розвиток дитини до її повноліття та підтримує благодійницьку діяльність щодо дітей.

Будь-яке насильство над дитиною та її протиправна експлуатація є злочином.

Діти мають право на особливий захист своєї недоторканності і на сприяння своєму розвитку.

Кожна сім'я має право на захист життєвого простору своїх дітей та інших її членів.

- Кожен має право на працю, що включає можливість заробляти собі на життя працею, яку він вільно обирає або на яку вільно погоджується.

Держава створює умови для повного здійснення громадянами права на працю, гарантує рівні можливості у виборі професії та роду трудової діяльності, реалізовує програми професійно-технічного навчання, підготовки та перепідготовки кадрів відповідно до суспільних потреб.

Використання примусової праці забороняється. Не вважається примусовою працею військова або альтернативна (невійськова) служба, а також робота чи служба, яка виконується особою за вироком чи іншим рішенням суду або відповідно до законів про воєнний і про надзвичайний стан.

Кожен має право на належні, безпечні і здорові умови праці, на заробітну плату, не нижчу від визначеної законом.

Використання праці жінок і неповнолітніх на небезпечних для їхнього здоров'я роботах забороняється.

З урахуванням фізіологічних особливостей і функцій жінки, для них встановлюються обмеження на працю в тяжких та шкідливих умовах; здійснюються інші спеціальні заходи щодо охорони їхньої праці та здоров'я встановлюються пенсійні пільги; забезпечується можливість поєднувати працю з материнством; гарантуються оплачувані тримісячна дородова та шестимісячна післяродова відпустки (зі зарахуванням до трудового стажу), а також надаються інші пільги вагітним жінкам і матерям.

Громадянам гарантується захист від незаконного звільнення.

Право на своєчасне отримання винагороди за працю захищається законом.

- Кожен, хто працює, має право на відпочинок.

Це право забезпечується наданням днів щотижневого відпочинку, а також оплачуваної щорічної відпустки, встановленням скороченого робочого дня щодо окремих професій і виробництв, скороченої тривалості роботи в нічний час.

Максимальна тривалість робочого часу, мінімальна тривалість відпочинку та оплачуваної щорічної відпустки, вихідні та святкові дні, а також інші умови здійснення цього права визначаються законом.

- Кожен має право набувати, володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю і похідними від неї на свій розсуд, а також результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності, набутих чесним шляхом.

Це – матеріальні й нематеріальні об'єкти.

Право приватної власності набувається в порядку, визначеному законом.

Громадяни для задоволення своїх потреб можуть користуватися об'єктами права державної та комунальної власності відповідно до закону та бути їх співвласниками.

Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непо-рушним і недоторканим.

Примусове відчуження об'єктів права приватної власності може бути застосоване лише як виняток з мотивів суспільної необхідності, на підставі і в порядку, встановлених законом, та за умови попереднього та повного відшкодування їх вартості. Примусове відчуження таких об'єктів з наступним повним відшкодуванням їх вартості допускається лише в умовах воєнного чи надзвичайного стану.

Конфіскація майна може бути застосована виключно за рішенням суду у випадках, обсязі та порядку, встановлених законом.

Використання власності не може завдавати шкоди свободам, правам та гідності громадян, інтересам суспільства, погіршувати екологічну ситуацію і природні якості землі.

Кожен має право на захист своєї власності усіма засобами.

Право успадкування гарантується. Виконання волі спадкодавця не може бути оскаржене.

Спадщина не підлягає оподаткуванню.

Кожен громадянин має право на безкоштовний наділ землі в розмірі, встановленому законом для будівництва власного житла та ведення домашнього господарства для потреб сім'ї. Власник такого наділу землі має право без будь-яких дозволів будувати (перебудовувати) будь-які об'єкти з дотриманням вимог будівельно-санітарних норм.

Якщо на такій ділянці протягом року будівництво не розпочато, ділянка повертається у власність громади.

- Кожен має право на підприємницьку діяльність, яка не заборонена законом.

Держава створює умови для самореалізації кожного, гарантує економічну свободу та рівність умов ведення підприємництва для створення своєї власності, обміну продукцією власного виробництва та отримання винагороди за свою діяльність.

Підприємницька діяльність депутатів, посадових і службових осіб органів державного та місцевого самоврядування на період їхньої служби заборонена.

Держава забезпечує захист конкуренції у підприємницькій діяльності. Не допускаються зловживання монополією становищем на ринку, неправомірне обмеження конкуренції та недобросовісна конкуренція. Види й межі монополії визначаються законом.

Обмеження економічної свободи можливе лише з обґрунтованим урахуванням інтересу держави.

Держава захищає права споживачів, здійснює контроль за якістю і безпечністю продукції та всіх видів послуг і робіт, сприяє діяльності громадських організацій споживачів.

Кожен має право на договір з іншими громадянами, спільнотами, державою, іноземними громадянами та юридичними особами. Договір охороняє від несправедливих дій іншої сторони.

- Кожному гарантується право: на свободу думки й слова; на вільне висловлювання своїх поглядів і переконань; на свободу спілкування з іншими людьми; на об'єднання з ними для досягнення спільної мети.

Громадяни України мають право створювати добровільні об'єднання за територіальним принципом, а також для задоволення своїх духовних, освітніх, соціальних, культурних, політичних, релігійних, економічних та інших інтересів, за винятком обмежень, встановлених законом в інтересах національної безпеки та громадського порядку, охорони здоров'я населення або захисту свобод і прав інших людей.

Громадяни мають право на повстання проти тиранії.

Громадяни мають право збиратися мирно, без зброї і проводити збори, мітинги, походи й демонстрації, про проведення яких завчасно (за 5 днів включно з вихідними днями) сповіщають виконавчі служби чи органи місцевого самоврядування.

Обмеження щодо реалізації цього права може встановлюватися судом відповідно до закону і лише в інтересах національної безпеки та громадського порядку – з метою запобігання заворушенням чи злочинам, для охорони здоров'я населення або захисту свобод і прав інших людей.

Ті, хто працює, мають право на страйк для захисту своїх економічних і соціальних інтересів.

Порядок здійснення права на страйк встановлюється законом з урахуванням необхідності забезпечення національної безпеки, охорони здоров'я, свобод і прав інших людей.

Ніхто не може бути примушений до участі або до неучасті у страйку. Заборона страйку можлива лише на підставі закону.

Заборонені масові протести громадян, котрі попередньо в мирний спосіб не намагалися офіційно усунути причини конфлікту з урядовими структурами. Організатори незаконних протестів несуть кримінальну відповідальність.

Забороняється залучати для участі в зборах, мітингах, походах і демонстраціях людей, яким за цю участь здійснюється оплата. Людина, що отримала оплату за участь у масових акціях, несе адміністративну відповідальність. Громадяни, які здійснюють оплату за участь в масових акціях, несуть кримінальну відповідальність.

- Держава визнає право на пам'ять предків, оцінку й використання їхніх здобутків у теперішньому житті. Наші нащадки мають право на краще життя, ніж нинішнє покоління.

- Громадянам гарантується невід'ємне право на: самовизначення свого життєвого шляху; доступ до освітньої і наукової інформації та культурної спадщини своєї родини, нації і країни, їх відродження і розвиток, самореалізацію в гармонії із соціумом і природним середовищем, а також творче самовираження.

Громадянам гарантується свобода літературної, художньої, наукової і технічної творчості, захист інтелектуальної власності, їхніх авторських прав, моральних і матеріальних інтересів, що виникають у зв'язку з різними видами інтелектуальної діяльності.

Держава всіляко сприяє і допомагає інтелектуальному розвитку людини.

На особливе піклування держави мають право видатні художники, артисти, вчені, письменники, мистецькі та культурні діячі.

Кожен громадянин має право на результати своєї інтелектуальної, творчої діяльності; ніхто не може використовувати або поширювати їх без його згоди, за винятками, встановленими законом.

Усі форми втручання в персональну пам'ять та персональну культурну спадщину без згоди її власника забороняються.

Право на індивідуальне мислення не може бути обмежене.

Приватні дослідження, інноваційна діяльність і творчість, які потенційно шкідливі для людини, суспільства та довкілля можуть бути заборонені судом.

- Кожен має право на достатній життєвий рівень для себе та своєї сім'ї, що включає достатнє харчування, одяг, житло.

Громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом.

Це право гарантується загальнообов'язковим державним соціальним і медичним страхуванням за рахунок страхових внесків громадян, підприємств, установ і організацій, а також бюджетних та інших джерел соціального забезпечення; створенням мережі державних, комунальних, приватних закладів для догляду за непрацездатними.

Пенсії, інші види соціальних виплат і допомоги, що є основним джерелом існування, мають забезпечувати рівень життя, не нижчий від прожиткового мінімуму, встановленого законом, обґрунтованого станом розвитку економіки.

Прожитковий мінімум повинен визначатися з принципу забезпечення можливості пенсіонерів та непрацездатних громадян України оплачувати комунальні послуги з проживання у відповідному житловому приміщенні, забезпечення себе їжею, одягом, лікуванням, інформаційним зв'язком, судовим захистом, проїзду в міському та міжміському транспорті, культурним відпочинком та санаторним оздоровленням раз на рік у межах України.

Держава гарантує особливе піклування тим, хто воював, захищаючи Україну від агресії, і родинам громадян, які загинули в цій війні.

Кожна людина похилого віку має право на гідну старість. Вона, а також кожен інвалід мають право на допомогу, опіку, сприяння та отримання коштів від держави, необхідних для існування, відповідного людської гідності.

- Людина має право відмови виконувати явно злочинні розпорядження чи накази.

За віддання і виконання явно злочинного розпорядження чи наказу настає відповідальність згідно із законодавством України.

- Кожен має право на повну, своєчасну й достовірну інформацію про прийняті публічні управлінські рішення, хід і результати їх виконання.

Має право направляти індивідуальні чи колективні письмові звернення або особисто звертатися до керівників, посадових осіб державних служб і служб місцевого самоврядування, керівників організацій, установ і підприємств усіх форм власності з пропозиціями або скаргами на конкретні факти порушення свобод і прав людини, котрі зобов'язані розглянути звернення по суті, усунути порушення й дати обґрунтовану відповідь у термін до 30 діб.

Особа, потерпіла від протиправних рішень службових осіб чи окремих людей, має право на відшкодування завданих їй матеріальних і моральних збитків за їхній рахунок протягом 30 днів. Відшкодування з бюджетних коштів заборонене.

- Кожен має право на повагу до його гідності й особисту недоторканність.

Ніхто не може бути підданий катуванню, жорстокому, нелюдському або такому що принижує його гідність, поводженню чи покаранню.

Жодна людина без її добровільної згоди не може бути піддана медичним, науковим чи іншим дослідкам.

Кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої свободи, права й гідність від порушень і протиправних посягань.

Забороняється заарештовувати або тримати під вартою людину без рішення суду.

З підстав, визначених законом, людина може бути затримана без дозволу суду не більше, ніж на двадцять чотири години.

У разі нагальної погребки запобігти злочині чи його припинити, державні структури, уповноважені на те законом, можуть застосувати тримання людини під вартою як тимчасовий запобіжний захід. Затримана людина негайно звільняється, якщо протягом сімдесяти двох годин з моменту затримання їй не вручено рішення суду про тримання під вартою.

Службові особи, які здійснили арешт або затримання людини, зобов'язані впродовж двох годин після арешту або затримання, у будь яку пору доби, повідомити про це родичів заарештованого чи затриманого.

Кожному заарештованому чи затриманому відразу повідомляється про мотиви арешту чи затримання, роз'яснюються його права та надається можливість з моменту затримання захищати себе особисто та користуватися правовою допомогою захисника.

Ніхто не може відповідати за діяння, які на час їх вчинення не визнавалися легітимним законом як правопорушення.

Ніхто не може бути двічі притягнений до юридичної відповідальності одного виду за одне й те саме правопорушення.

Обвинувачення не може ґрунтуватися на доказах, отриманих незаконним шляхом (катуванням, шантажем, погрозами, підкиданням матеріальних доказів підробкою документів, лжесвідченнями й тому подібними методами), а також на припущеннях. Особи, причетні до фальшування доказів, несуть покарання за найвищою мірою, яку передбачає закон для статті, під яку здійснювалось фальшування.

Ніхто не зобов'язаний доводити свою невинуватість у вчиненні злочину. Особа не несе відповідальності за відмову давати свідчення або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

Усі сумніви щодо доведеності вини особи тлумачаться на її користь.

Кожен підозрюваний, обвинувачений чи підсудний має право на правову допомогу. У випадках, передбачених законом, ця допомога надається безоплатно. Кожен є вільним у виборі захисника своїх прав.

У досудовому розслідуванні на вимогу свідка процесуальні дії за участю затриманого, підозрюваного, обвинуваченого можуть здійснюватися лише в присутності його адвоката.

Особа вважається невинуватою у вчиненні злочину й не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено в законному порядку та встановлено обвинувальним вироком суду.

Права й свободи людини та громадянина захищаються судом.

Кожному гарантується розгляд у суді та прийняття судом справедливого рішення за його позовом про відновлення свобод і прав, яких він був позбавлений рішенням, дією чи бездіяльністю будь-якої державної служби чи служби місцевого самоврядування, посадової або службової особи цих служб, підприємств, організацій та установ усіх форм власності й окремих людей. Для звернення до суду з метою відновлення свобод і прав термін позовної давності й судовий збір не передбачаються.

Кожен після використання усіх національних засобів юридичного захисту має право звертатися за захистом своїх свобод, прав і безпеки до відповідних міжнародних судових установ чи до відповідних органів міжнародних організацій, членом або учасником яких є Україна.

Судове засідання, стороною якого є громадянин, який не досягнув стану зрілості, відбувається за участю Уповноваженого з прав дитини як сторони процесу, що представляє державу.

Забезпечення права на захист від обвинувачення та надання правової допомоги при вирішенні справ у судах та інших державних органах в Україні покладається на адвокатуру.

Весь зміст судових засідань, (включаючи прийняття рішень в дорадчій кімнаті) підлягає аудіозапису, який зберігається три роки після завершення виконання судового рішення.

У разі скасування вироку суду як неправосудного, винні негайно відшкодовують матеріальну та моральну шкоду, завдану особі безпідставним засудженням, і несуть за це покарання.

Гарантії відновлення пошкоджених свобод, прав і безпеки людини та громадянина забезпечується уповноваженим народом з прав людини, апеляційно-слідчою судовою комісією, і прокуратурою.

Кожен має право звертатися за захистом своїх свобод і прав до уповноваженого президента України з прав людини та Народної наглядово-контролюючої служби.

- Людина може бути позбавлена свободи лише за судовим рішенням. Позбавлення свободи за боргові зобов'язання настає після відмови боржника відшкодувати борг шляхом оформлення на своє ім'я кредиту чи з інших джерел на користь позичальника.

Засуджений користується усіма правами людини та правами громадянина за винятком обмежень, які визначені законом і встановлені вироком суду. Засуджений має право вимагати розгляду судового рішення вищим судом.

Держава зобов'язана забезпечити належні умови утримання та належне ставлення до ув'язнених і вживати заходи щодо недопущення негідного поводження з ними.

Держава гарантує ув'язненим доступ до: засобів масової інформації; медичної допомоги; конфіденційності зустрічі із захисниками та родичами; оскарження дій адміністрації у суді.

Гарантії природної безпеки людини.

Кожен має право на фізичну й психічну недоторканність, безпечно для життя і здоров'я довкілля та на відшкодування завданої порушенням цього права шкоди.

Кожному гарантується право вільного доступу до інформації про стан довкілля, про якість харчових продуктів і предметів побуту, а також право на її поширення. Така інформація ніким не може бути засекречена.

Кожен має право захищати свою гідність, життя, здоров'я, свободи й права, життя і здоров'я родини та інших людей від протиправних посягань усіма законними способами.

Кожен має право володіти зброєю для захисту свого життя та життя інших людей, застосовувати холодну, травматичну, вогнепальну та інший вид зброї, яка є в його володінні або користуванні на законних підставах.

Україна гарантує піклування та захист своїм громадянам, які перебувають за її межами.

Право на своє біологічне тіло належить людині, що ніким і нічим не може бути обмежене.

Держава гарантує кожному безоплатне надання невідкладної медичної допомоги.

Держава гарантує створення та функціонування системи охорони здоров'я на основі обов'язкового медичного страхування, за якої кожен громадянин має вільний доступ до належних медичних послуг і вільний вибір лікаря.

Будь-яке втручання у сферу здоров'я може здійснюватись лише після добровільної та свідомої згоди відповідної особи. Донорство можливе лише за особистою добровільною згодою людини.

Людина перебуває під захистом від зловживань при зачатті з медичною допомогою від генної інженерії.

Застосування методів медицини, що забезпечують зачаття, дозволяється тільки коли безпліддя чи небезпека передачі будь-якої серйозної хвороби не можуть бути усунені іншим чином, і в дитини не можуть розвиватися певні якості; запліднення людських зародкових клітин поза жіночим тілом дозволяється тільки при дотриманні умов, передбачених законом; можуть розвиватися поза жіночим тілом до стадії ембріона тільки число встановлених законом клітин, які повинні бути введені негайно.

Будь-яка форма клонування і будь-яке втручання у генотипи людських ембріонів забороняються. Зародкові та генетичні коди, що не належать людині, не можуть переноситися в зародкові сфери людини та об'єднуватися з ними.

Кожна особа має право доступу до відомостей, що належать до його висхідної лінії споріднення.

Втручання у генетичний код, структуру ДНК людини без її згоди забороняється.

- Кожному гарантується недоторканність житла та приватних приміщень.

Ніхто не може бути свавільно позбавлений житла.

Житло не може бути об'єктом іпотеки.

Не допускається проникнення до житла чи до іншого володіння особи, проведення в них огляду

чи обшуку інакше як за вмотивованим рішенням суду.

У невідкладних випадках, пов'язаних із врятуванням життя людей та майна чи з безпосереднім переслідуванням осіб, які підозрюються у вчиненні злочину, можливий інший, встановлений законом, порядок проникнення до житла чи до іншого володіння особи, проведення в них огляду й обшуку.

- Право на недоторканість особи, помешкання, особистих документів і майна не має порушуватися безпідставними обшуками та арештами. Ордер на обшук та арешт має видаватися лише із законних причин за доведеними фактами. В таких ордерах треба докладно вказувати місце, де треба провести обшук, осіб, яких треба заарештувати, або речі, які потрібно вилучити.

- Право приватної власності набувається з дотриманням всіх діючих легітимних правових норм.

Ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності.

Приватну власність не можна відбирати для громадських потреб без справедливої винагороди.

Примусове відчуження об'єктів права приватної власності може бути застосоване в умовах воєнного чи надзвичайного стану й лише як виняток, з мотивів суспільної необхідності, за умови повного наступного відшкодування їх вартості.

Конфіскація майна може бути застосована виключно за рішенням суду.

- Кожному гарантується таємниця листування, телефонних розмов та інших видів індивідуального спілкування. Винятки можуть бути встановлені лише судом у випадках, передбачених законом, з метою запобігати злочині чи з'ясувати істину під час розслідування кримінальної справи, якщо іншими способами отримати інформацію неможливо.

Не допускається збирання, зберігання, використання та поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту, прав людини, а також в цілях розкриття чи запобігання злочину.

Кожен громадянин має право знайомитися в органах державного управління, органах місцевого самоврядування, установах та організаціях з відомостями про себе, які не є державною або іншою захищеною законом таємницею.

Кожному гарантується судовий захист права спростовувати недостовірну інформацію про себе та членів своєї сім'ї і права вимагати вилучення будь-якої інформації, а також право на відшкодування матеріальної і моральної шкоди, завданої збиранням, зберіганням, використанням та поширенням такої недостовірної інформації.

- Держава гарантує соціальний захист дітей і неповнолітніх, дітей-сиріт, людей з інвалідністю і недієздатних осіб.

Держава гарантує притулок тим, хто тимчасово не має місця для проживання.

- Держава розробляє методики та контроль за втручанням у генетичний код та структуру ДНК.

Порядок клонування, протезування, трансплантації, імплантування визначається законом.

Генетична спадщина людини може аналізуватися, реєструватися і повідомлятися іншим за її згодою або в силу закону;

- Людська гідність має поважатися і захищатися.

Ніхто не може зазнавати втручання в його особисте й сімейне життя, крім випадків, передбачених Конституцією України.

- Будь-який акт або дія органів публічного управління, їх посадових осіб, не передбачені їхніми повноваженнями, а також бездіяльність всупереч зазначеним повноваженням, є свавіллям і тягне за собою юридичну відповідальність.

Кожен має право в будь-який спосіб фіксувати своє спілкування з представниками публічного управління та звертатися безпосередньо до суду. Матеріали такої фіксації є допустимими доказами в суді.

Працівники правоохоронних органів при зовнішньому знеособленні (маски, шоломи з заборонами й т. п.) мають використовувати виразні засоби для службової ідентифікації.

Кожен може оскаржити будь-які акти, дії або бездіяльність органів публічного управління та їхніх посадових осіб у суді.

- Українці не можуть бути вислані з країни, вони можуть бути передані іноземному державному органу тільки за їхньою згодою.

- Ніхто не може бути виселений на територію держави, в якій він переслідується, й існує ризик піддатися тортурам або будь-якому іншому впливу або жорсткому та нелюдському покаранню.

Найвища влада людини та громадянина.

Гарантується вільне формування поглядів громадян на користь нації і держави.

Громадяни України, як єдиний Господар у державі, приймають свої рішення безпосередньо на всеукраїнському і місцевих референдумах, виборах та зборах. Опосередковано громадяни приймають рішення через структури державних служб і служб місцевого самоврядування, які вони засновують у відповідності до цієї Конституції та Статутів Громад, і яким надають конкретні повноваження, встановлюють обов'язки та контролюють їхню роботу.

Право визначати й змінювати конституційний лад в Україні належить виключно громадянам України. Зміна конституційного ладу державними структурами, об'єднаннями громадян або окремим громадянином є злочином.

Ніхто не зобов'язаний виконувати явно злочинні розпорядження чи накази.

За віддання і виконання явно злочинного розпорядження чи наказу настає юридична відповідальність.

Громадянин України має право вирішального й дорадчого голосу. Його стратегічне кредо – "влада – це я". Громадяни є співзасновниками своєї держави та прямого народовладдя. Де кожен може вільно реалізовувати себе. Без згоди громадян (через референдум) ніхто не має права приймати рішення про продаж і розподіл землі, корисних копалин, стратегічних ресурсів і стратегічних об'єктів.

Брати участь у вічах, обиратися на виборні, керівні посади до органів державного управління, державних установ і закладів можуть лише особи, що народилися на території України та від народження і до моменту обрання є лише громадянами України та безперервно мешкали на її території з виїздом за межі України не більше, ніж на 3 місяці протягом року.

3.3. Суспільні обов'язки, права й відповідальність людини та громадянина

3.3.1. Суспільні обов'язки особи.

- Кожен житель України зобов'язаний вільно володіти й спілкуватися в громадських місцях виключно українською мовою.

- Кожен зобов'язаний оберігати природне середовище, історичну та культурну спадщину народу України, відшкодувати завдані ним збитки та нести кримінальну відповідальність.

- Використання власності не може завдавати шкоди громадянським свободам, правам і гідності людей, інтересам суспільства, погіршувати екологічну ситуацію і природні якості землі.

- Кожен громадянин України зобов'язаний піклуватися про здоров'я, навчання, духовний і культурний розвиток та матеріальне забезпечення себе й своїх дітей.

Обов'язковим є матеріальне забезпечення своїх дітей до досягнення ними 18 років при розлученні, добровільній відмові від батьківства або позбавлення цього права судом.

- Кожен громадянин України після закінчення повної загальної середньої освіти, професійної або вищої освіти, зобов'язаний здійснювати трудову діяльність (виробничу, наукову, мистецьку або іншу) та сплачувати податки й пенсійні внески в порядку та розмірах, встановлених законодавством України. Перелік громадян, які звільняються від обов'язкової трудової діяльності (пенсіонери, люди з інвалідністю тощо) визначається законодавством України.

Жебрацтво та соціальний паразитизм (проживання за рахунок іншої людини) заборонені.

- Кожен зобов'язаний сплачувати податки та збори в порядку й розмірах, встановлених законом.

- Усі громадяни щорічно подають до податкових інспекцій за місцем проживання декларації про свій майновий стан і доходи за минулий рік у порядку, встановленому законом.

- Кожен громадянин, кожна Людина, яка проживає в Україні на постійній основі, і яка стала свідком скоєння злочину чи отримала достовірну інформацію про скоєння злочину, зобов'язана заявити про це місцевим органам поліції. Неповідомлення про злочин – це співучасть (пособництво) у злочині, й тягне за собою покарання.

За інформацію про злочин, яка допоможе Людині або державі повернути вкрадене або завдані збитки, надається винагорода у відповідності до законодавств України. Особиста безпека свідка злочину та його сім'ї забезпечується захистом відповідних державних структур.

- Громадянин має право бути обраним до органів державного управління та місцевого самоврядування.

Кожен громадянин зобов'язаний солідарно брати участь в управлінні об'єднанням, до якого він входить, місцевою громадою і державою (вибори, референдуми тощо). За ухилення від участі громадянин несе правову відповідальність.

- Священним обов'язком громадянина є захист Незалежності й територіальної цілісності України та свого населеного пункту, а також вшанування державної мови історії, культури, усіх державних символів та атрибутів.

Кожен громадянин (громадянка) України після досягнення 16 років проходить загальновійськову та початкову спеціалізовану підготовку за обраним військовим фахом. Звільнення громадян від загальновійськової підготовки відбувається у відповідності із законодавством України.

Жінкам – громадянкам України за їхнім власним бажанням може бути надано право взяти на себе військовий обов'язок служби в армії за певними військово-обліковими спеціальностями згідно із законом "Про службу в Збройних Силах України".

Громадяни проходять військову службу відповідно до закону.

Ніхто не може бути увільнений від своїх обов'язків перед державою або відмовитися від виконання законів за мотивами релігійних переконань.

- Кожен зобов'язаний неухильно дотримуватися Конституції і законів України, не посягати на свободи, права, безпеку, честь і гідність інших людей.

Незнання законів не звільняє від юридичної відповідальності.

Обов'язком кожного громадянина України є мудре управління власним життям (додаток № 1)

3.3.2. Суспільні права людини

- Кожна людина має право на вільний розвиток своєї особистості, якщо при цьому не порушуються свободи, права та безпека інших людей, і має обов'язки перед суспільством, у якому забезпечується вільний і всебічний розвиток її особистості. Усе, що не заборонено законом – дозволено. Воля одного закінчується там, де починається воля іншого.

- Кожен має право спілкуватися і публічно висловлюватися, але не на підриєв єдності народу.

- Кожен має право на співволодіння загальнонародним майном і на отримання частки доходів від нього.

- Держава гарантує кожному безперешкодний доступ до водойм, лісів та інших об'єктів природи, які не є заповідними.

Інформація щодо стану та будь-яких інших впливів на природу є публічною.

- Жителі, яким виповнилося 18 років і в яких немає обмежень внаслідок душевної хвороби, недомства чи проблем із законом, отримують право брати участь в управлінні своєю громадою і державою, обирати й бути обраним (на виборах, референдумах та інших формах волевиявлення).

- Основні права жителів повинні здійснюватися в чинному в правовому полі. Кожен, хто бере на себе виконання суспільного завдання, зобов'язаний дотримуватися сам і сприяти реалізації діючих конституційних прав інших.

- Будь-яке обмеження основних прав може бути виправдане лише з метою захисту інтересів народу та його окремих прав.

Сутність основних прав є непорушною.

3.3.3. Суспільна відповідальність людини (заборона)

- Кожна особа несе відповідальність перед собою і бере участь у відповідності зі своїми можливостями у виконанні завдань, що стоять перед державою і суспільством.

- Кожен несе відповідальність за завдання шкоди своєму здоров'ю внаслідок порушення техніки безпеки, вживання наркотиків, зловживання тютюнопалінням, алкоголем та інше.

- Кожен несе відповідальність за: завдання шкоди довкіллю; пропаганду війни та насильства; посягання на свободи, права, безпеку й здоров'я інших; публічну пропаганду нетрадиційних видів сексуальної орієнтації; інші дії, котрі руйнують культуру, традиції і єдність української нації.

- Заборонено виконувати протиправні розпорядження чи накази. За віддання чи виконання протиправного розпорядження або наказу настає юридична відповідальність.
- Юридична відповідальність особи має індивідуальний характер.
- Незнання Конституції і законів України не звільняє від відповідальності за їх порушення.

Розділ IV. Український народ і його духовні орієнтири: структура; правовий статус громадських об'єднань і їхнє місце в суспільстві

Український Народ – це всі жителі, які постійно проживають на території України та українська діаспора за кордоном.

Для оперативного вирішення своїх духовних, професійних, інтелектуальних, державотворчих та інших проблем життєдіяльності жителі України утворюють такі форми суспільних об'єднань: сім'я; родина; нація; невиробничі; виробничі та інші.

4.1. Сім'я: призначення, обов'язки, права та відповідальність.

Сім'я – це батько, мати й діти, що ведуть спільне господарство. Це цільний живий новоутворений організм, поєднаний глибокими духовними коренями. Сім'я є базовим осередком і складовою клітинкою українського народу. Вона має домінуючий вплив на формування світогляду дитини від початку її життя до дорослого віку.

Сім'я, дитинство, материнство й батьківство охороняються державою.

Шлюб ґрунтується на вільній згоді жінки й чоловіка. Кожен із подружжя має рівні права й обов'язки у шлюбі та сім'ї.

• Держава безоплатно опікується жінкою упродовж її вагітності, пологів і до повноліття її дитини та контролює якість її виховання.

• Держава матеріально й морально стимулює народжуваність у сім'ї та зміцнює її: забезпечує первинним житлом; успішних винагороджує, аморальних – карає.

• Держава забезпечує всі умови для формування міцних сімей шляхом їх діагностування на сумісність, народження ними здорового потомства, оплачуваної дородової, післяродової відпустки й винагороди за кожен дитину й догляд за нею до трьох років.

• Держава захищає сім'ю від втручання у її приватне життя та від посягань на її честь, гідність і репутацію.

Заборонено чинити перешкоди й обмежувати спілкування дитини з будь-ким із батьків.

• Батьки несуть рівні права та відповідальність за правильне виховання і розвиток дітей, а також відшкодовують потерпілим завдану їхніми дітьми матеріальну й моральну шкоду.

Кожній дитині, втім числі позбавленій батьківського піклування і з фізичними вадами, держава гарантує від народження піклування, захист, індивідуальність, висловлювання своєї думки, створення належних умов для життя і всебічного розвитку, доступ до системи освіти й духовного, фізичного та культурного виховання і охорони здоров'я.

• Держава забезпечує: рівні права для дітей та молоді незалежно від соціального походження, майнового стану батьків, а також від того, народжені вони у шлюбі, чи поза ним; виховання здорової, ініціативної, дисциплінованої відповідальної особистості за всіма передовими формами й методами; заповнення її дозвілля всебічним культурним відпочинком, шляхом відновлення та будівництва державних і комунальних закладів культури та спорту, здійснює матеріальне забезпечення молодіжних патріотичних клубів, вишкільних таборів підготовки до служби у Збройних Силах України.

• Використання дитячої праці, жорстока експлуатація дітей у сім'ї та поза сім'єю є кримінальним злочином і переслідується Законом.

• Інтереси дитини мають переваги при прийнятті будь-якого рішення щодо неї, в тому числі при розлученні батьків, усиновленні чи інше.

• Батьки зобов'язані утримувати й виховувати дітей до повноліття. У необхідних випадках держава надає допомогу повнолітнім дітям у піклуванні за своїми непрацездатними батьками.

З метою подолання демографічної кризи держава виконує комплекс заходів: а) відновлює інститут

родини як державної галузі; б) створює умови для підвищення народжуваності або здійснює усиновлення (за необхідності: надання житла, необхідних матеріально-технічних ресурсів тощо); в) уможливує усиновлення неповними родинами; г) унеможливує усиновлення українських сиріт іноземцями; д) відновлює мережі дитячих садочків (з числа переобладнаних під податкові, суди тощо) й істотно їх розширює та якісно оновлює; е) відновлює діяльність мережі палаців та будинків культури й спорту з метою охоплення нею, перш за все, дітей і підлітків; ж) створює загальнодержавний фонд сперми та яйцеклітин з метою надання безкоштовних послуг для подолання проблем бездітності.

- При розлученні майно подружжя ділиться відповідно до реального внеску кожного та обсягу виконаних ними своїх сімейних обов'язків.

4.2. Родина, рід: призначення, обов'язки, права та відповідальність.

Родина, рід – це сукупність сімей, які пов'язані кровною спорідненістю, родинними зв'язками та спільними духовними цінностями.

Члени родини живуть у злагоді, як єдине ціле, попереджують виникнення конфліктів між собою, підтримують здоровий моральний дух і матеріальний стан один одного та надають усіляку підтримку.

При втраті неповнолітніми дітьми батьків, члени родини першими беруть їх під свою опіку.

4.3. Нація – призначення, обов'язки, права та відповідальність.

Українська Нація – спільнота Людей, Родин і Родів, народжених на землі своїх предків, які проживають в Україні та за її межами й історично поєднана спільною самоназвою, мовою, генетикою, традиціями, історичною пам'яттю, звичаями, культурою, мораллю, релігією, мистецтвом, символікою, укладом життя, менталітетом, любов'ю до свого рідного, самобутніми (звичасьними) правилами буття, спільною територією і почуттям національної гідності. Завдяки цим ознакам нація вирізняється з-поміж інших. Основою Української нації є земля, її територія, віра та система освіти й виховання.

За стандартами ООН, якщо на території країни проживає більше 70% громадян однієї національності, то вона є корінною і титульною, а країна – мононаціональною (моноетнічною) без автономних і федеративних утворень. В Україні проживає майже 80% етнічних українців. Тому, державотворчою нацією є українська.

- Держава сприяє консолідації та розвитку української нації, її історичної свідомості, традицій і культури, а також розвитку етнічної, культурної, мовної та релігійної самобутності всіх корінних народів і національних меншин України.

- Україна дбає про задоволення національно-культурних і мовних потреб українців, які проживають за межами держави.

4.4. Невиробничі та господарюючі об'єднання жителів держави: призначення, обов'язки, права й відповідальність.

- Жителі України мають право на свободу об'єднання в організації для спільного здійснення і захисту своїх свобод, прав, безпеки й найвищої влади та задоволення духовних, соціальних, культурних, економічних, державних та інших інтересів, за винятком обмежень, встановлених законом в інтересах національної безпеки, громадського порядку, охорони здоров'я населення або захисту інших людей.

Можна створювати об'єднання: профспілкові, пов'язані спільними професійними інтересами (для захисту своїх трудових і соціально-економічних інтересів); релігійні; етнічні; за місцем проживання; трудові колективи та інші.

Професійні об'єднання беруть участь у розробці та здійснюють професійну експертизу державних програм у відповідних сферах.

- Усі об'єднання жителів рівні перед законом і мають рівні права.

Ніхто не може бути примушений до вступу в будь-яке об'єднання жителів чи обмежений у правах.

Діяльність об'єднання регулюється Конституцією, законами України та їхніми статутами.

- Утворення і діяльність об'єднань жителів, програмні цілі або дії яких спрямовані на ліквідацію незалежності України, зміну конституційного ладу насильницьким шляхом, порушення суверенітету й територіальної цілісності держави, підрив її безпеки, незаконне захоплення державної влади, пропаганду

війни, насильства, на розпалювання міжетнічної, расової, релігійної ворожнечі, посягання на права і свободи людини, здоров'я населення, забороняються.

Жодні об'єднання не можуть мати воєнізованих формувань.

Не допускається створення і діяльність об'єднань жителів в органах державного управління та органах місцевого самоврядування, військових формуваннях, а також на державних підприємствах, у навчальних закладах та інших державних установах і організаціях. Заборона діяльності об'єднань жителів здійснюється лише в судовому порядку.

4.5. Український народ. Громадяни України – єдині власники, господарі й найвища влада держави.

• Український народ – це всі громадяни, об'єднані навколо спільної ідеї, яка надихає їх на перемогу та котрі постійно проживають на території України, а також українці за її межами. Громадяни України є єдиним господарем, найвищою владою у своїй країні, основою та гарантом її суверенітету та суб'єктом міжнародного права. Духовними цінностями народу є його мова, любов, краса, свобода, рівність, справедливість і злагода. Тільки громадяни України мають право: визначати модель державного устрою та систему управління ним; засновувати служби державного та місцевого рівня, обирати своїх представників на посади в ці служби, оцінювати роботу цих служб, і, в разі необхідності, відкликати посадових осіб із займаних посад; володіти, користуватися, продавати, обмінювати і розпоряджатися на свій розсуд природними ресурсами, в тім числі землею, паливно-енергетичним комплексом та іншими стратегічними галузями. Мовчання народу на незаконні дії урядовців не є знаком згоди з ними, а вимагає скасування цих дій і покарання винних.

• Життєдіяльність Українського Народу й держави "Україна" регулюється Конституцією, яка є суспільним договором жителів України між собою про правові норми організації їхнього спільного життя.

Конституція і поправки до неї після їх обговорення народом приймаються на референдумі. Конституція має найвищу юридичну силу, а її норми є прямої дії. В Україні діє верховенство конституційного права Українського народу.

Усі закони та нормативно-правові акти приймаються на основі Конституції і не повинні суперечити їй.

Розділ V. Держава та Конституція Українського Народу є інструментом реалізації природних свобод, прав, безпеки й найвищої влади своїх жителів та їхніх суспільних обов'язків, прав і відповідальності.

5.1. Зміст понять "країна" та "держава".

• Країна (вітчизна, Батьківщина) – свята земля для кожного українця, історична територія творення його нації, родоводу й походження, мови, культури, традицій, звичаїв та інших національних цінностей.

• Держава – це система управління господарюванням на території країни. Це штучна цілісна самодостатня господарююча система в кордонах визнаної світом території України, що об'єднує в одне нерозривне гармонійне ціле: ресурси; соціальний та економічний потенціал; підсистему управління. Вона будується на принципах національного солідаризму, гуманізму, єдності людини та природи. Держава є внутрішнім і міжнародним суб'єктом публічного права.

5.2. Головні завдання Української держави:

– В особі своїх службових і посадових осіб держава відповідає перед людиною та всім народом за свою діяльність і сприяє загальному добробуту, стійкому розвитку, внутрішній згуртованості та культурній різноманітності.

– Гарантоване забезпечення свобод, прав, безпеки й найвищої влади своїх жителів і виконання ними своїх суспільних обов'язків, прав і відповідальності.

– Забезпечення прогресивного розвитку, охорони, підтримки й росту добробуту сім'ї, дітей і молоді.

– Пріоритет науки, культ мозків, інноваційний розвиток найсучаснішої освіти, науки й національної культури. Створення найпрогресивніших умов для всебічного розвитку та гідної самореалізації своїх жителів, Перетворення України на центр духовного єднання українців усього світу й приклад для всієї планети. Повернення національних цінностей, які незаконно опинилися за кордоном.

– Відновлення, консолідація і розвиток української нації, її історичної свідомості, традицій і культури.

– Збереження історичних і культурних пам'яток та інших об'єктів, які є загальнонаціональним надбанням.

– Забезпечення всебічного розвитку й функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України. Надання міжнародного статусу в українській мові.

– Забезпечення вільного розвитку мов корінних народів й етнічних меншин та їхньої духовної, етнічної і культурної самобутності, підтримання зв'язків з країнами їх етнічного походження.

– Відновлення і підтримання рівноваги життєдіяльності людини з охороною природи.

– Забезпечення профілактично-діагностично-лікувальної охорони психічного й фізичного здоров'я людини та рівного доступу усіх до неї.

– Гарантія жителям України свободи релігійної діяльності, яка не руйнує основ української нації і держави.

– Об'єктами права виключної власності громадян України є – земля, її надра, повітряний простір, водні та природні ресурси її континентального шельфу та виключно (морської) економічної зони.

– Об'єктом права виключної власності громадян є також їхня інтелектуальна власність. Держава забезпечує право кожного громадянина й авторського колективу володіти, користуватися і розпоряджатися результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності, яка будучи благом не матеріальним, зберігається за його творцями, і може використовуватися іншими особами лише за узгодженням з ними, крім випадків, визначених законодавством.

– Національне багатство громадян України – це сукупність матеріальних благ і духовних цінностей, створених і нагромаджених суспільством, які мають ринкову цінність і можуть обмінюватися на гроші або інші блага.

– Держава гарантує свої соціальні зобов'язання перед народом за рахунок прибутків з використання національного багатства та податків і зборів.

– Національне багатство України забезпечує право кожного громадянина на щомісячне отримання частки з суспільних фондів споживання та право на особисту участь в управлінні державою і своїм населеним пунктом.

– Українська держава забезпечує захист усіх форм і видів власності, набутої на законних підставах.

– Взаємодія між органами державного управління, роботодавцями та найманими працівниками з нагляду за дотриманням умов праці, її тривалістю і відпустками.

– Дотримання норм міжнародного права, котрі не завдають шкоди суверенітету й безпеці Української держави.

– Захист суверенітету, територіальної цілісності, безпеки та оборони України: духовної, інформаційної, релігійної, територіальної, повітряної, екологічної, економічної, підприємницької, якості продуктів споживання, ліків, послуг та всіх інших елементів життєвого простору людини, захист традиційного укладу життя українців від зовнішніх і внутрішніх посягань та забезпечення економічного, наукового й культурного динамічного зміцнення кожного українця, народу та України. Інші завдання держави – відповідно до вимог часу.

– Закріплення усіх головних завдань держави в статутах громад, у Конституції, інших законодавчих актах, посадових інструкціях урядовців і заходи їх відповідальності в цивільних, кримінальних і методичних правових актах.

5.3. Історична характеристика території держави "Україна".

Ми, українці, повинні пишатися тим, що є нащадками одного з найдавніших великих народів світу зі славним героїчним минулим. Найдавнішій стоянці людини на території України (Королево-1 на Закарпатті) близько 1 мільйона років. А становленню історії українців – більше 40 тисяч.

Ми є нащадками ариїв, правонаступниками Київської Русі, Галицько-Волинського королівства, Запорізької Січі. Україна – одна з найбільших країн Європи, є праатьківщиною багатьох народів. Київ дав Європі 15 королів і королів.

5.4. Територіальний та адміністративний устрій України.

- Українська держава об'єднує етнографічні й предвіковічні українські землі, частину яких захоплено колишньою Московією і перебуває під окупацією теперішньої російської псевдофедерації – Кубань, Воронежська, Білгородська, Курька та інші області.

В Україні прийнято трирівневий адміністративний поділ: 1-й – самодостатні громади населених пунктів і добровільні об'єднання несамодостатніх громад; 2-й – обласні об'єднання громад; 3-й – об'єднання областей у цілісну державу.

Територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території, поєднання централізації і децентралізації у здійсненні державного управління, збалансованості і соціально-економічного розвитку регіонів, з урахуванням їхніх історичних, економічних, екологічних, географічних і демографічних особливостей, етнічних і культурних традицій.

Згідно зі стандартами ООН Україна не може мати автономних утворень. В Україні не може бути надано особливого статусу, прав чи власного суверенітету будь-якій її адміністративно-територіальній одиниці, громаді або групі осіб.

До складу України входять: Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Кримська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області й місто Київ у межах державного кордону станом на 8 грудня 1991 року.

Місто Київ має спеціальний статус столиці, який визначається законами України.

- Перелічені базові адміністративні одиниці покривають усю територію України суцільно. Адміністративних територій поза базовими одиницями не існує. Земель державного запасу не існує.

Первинні межі сільських територіальних громад визначаються межами земель колгоспів, лісництв, сільськогосподарських комунальних підприємств, управління якими до конституційної реформи 1996 року базувалися у цих селах.

- З метою підвищення ефективності державного управління кількість областей може бути зменшена, а їхні території збільшені.

5.5. Державні символи й атрибути України.

- Державними символами України є Державний Прапор України, Державний Герб України і Державний Гімн України.

Державний Прапор України – стяг із двох рівновеликих горизонтальних смуг синього і жовтого кольорів.

Великий Державний Герб України встановлюється з урахуванням малого Державного Герба України та герба Війська Запорізького законом, що приймається не менш як двома третинами від конституційного складу Плануючо-законотворчої служби України.

Головним елементом великого Державного Герба України є Знак Княжої Держави Володимира Великого (малий Державний Герб України).

Державний Гімн України – національний гімн на музику М. Вербицького зі словами, затвердженими законом, що приймається не менш як двома третинами від конституційного складу Плануючо-законотворчої служби України.

Описання державних символів України та порядок їх використання встановлюються законом, що приймається не менш як двома третинами від конституційного складу Плануючо-законотворчої служби України.

Столицею України є місто Київ.

- Державною мовою в Україні є українська мова.

В державі законодавчо забезпечується всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України.

Держава сприяє вивченню мов міжнародного спілкування та прагне набуття міжнародного статусу української мови!

В державі гарантується вільний розвиток, використання і захист мов корінних народів і національних меншин.

Однією з обов'язкових умов отримання службової посади в усіх державних службах і службах місцевого самоврядування є досконале знання державної мови.

В роботі органів державного управління та в спілкуванні громад, об'єднань, громадян, українських юридичних осіб з органами управління застосовується винятково українська мова.

- Грошовою одиницею України є гривня.

Національні свята є вихідними святковими днями.

Державні нагороди України та за які заслуги вони надаються визначається законами.

Неповага чи наруга над державними символами України є кримінальним злочином.

Символи й атрибути України на вимогу часу можуть уточнюватися.

5.6. Власність в Україні.

Єдиними джерелами примноження багатства та власності Українського народу є природа та його чесна суспільно-корисна розумова й фізична праця. Головними засадами народу є праця і власність.

В Україні є три рівноправні форми власності: приватна, колективна, державна.

Приватна власність заснована на праці однієї людини.

Колективна (загальнонародна) власність заснована на об'єднанні рукотворної власності громадян, юридичних осіб і держави.

Державна (загальнонародна) власність: створена природою – земля, її надра, повітряний простір, водні та інші ресурси її континентального шельфу та виключно (морської) економічної зони є об'єктами права виключної власності народу України, які не можуть бути ні в кого в приватній власності, а лише в оренді на праві використання. Створена народом (рукотворна) власність – основні засоби виробництва в промисловості, будівництві, сільському господарстві, транспорті, зв'язку, житловий фонд, будівлі та споруди, фінансові ресурси, наукові досягнення, частка в загальнонародному багатстві, в тім числі в колишніх загальносоюзних та валютному фондах і Золотому запасі кол. СРСР, національні, культурні та історичні цінності, в тому числі й ті, що перебувають за її межами, є власністю Українського народу.

Користувачі державною власністю мають на неї різні рівні владних повноважень: на рівні громади – мінімальні, області – середні, держави – найвищі.

Держава гарантує право кожному її громадянину на отримання частки доходів від використання національного багатства України.

Право користування національним багатством здійснює його власник – Український народ через референдум.

5.7. Головні засади державного устрою України та його модель.

- Організація суспільного життя в Україні базується на таких засадах:

- відповідно до стандартів ООН Україна є мононаціональною та унітарною державою без автономних утворень (в Україні проживає близько 80% етнічних українців). Усі ключові урядові посади повинні займати українці. Національні меншини беруть участь у державному управлінні пропорційно до їхньої питомої ваги у загальній чисельності українського народу.

Унітарність базується на поєднанні цілісності та багатоманітності.

- Україна є цілісною, недоторканною, самостійною, вільною, недоторканною і незалежною в межах кордонів, визнаних світом, від будь-яких інших країн.

- Україна є демократичною державою з прямим виборчим правом самоврядування і народовладдя. Установча влада належить виключно Українському Народу в інтересах усіх і кожного українця.

- В Україні діє верховенство волі й права Українського Народу.

- Державний устрій України визначається принципами: влада й свобода в низу, мораль, національний патріотизм, високий державотворчий професіоналізм і відповідальність – угорі. Творець – Народ – Гетьман – Україна!

- Повною і короткою назвою української держави є "Україна" державною мовою і "Ukraine" – англійською.

- Модель управління Українською державою – народно-гетьманська з прямою формою здійснення народом своїх владних повноважень. Символом та емблемою Гетьмана України є гетьманська булава.

Жодна держава, міжнародна організація, особа чи група осіб не може привласнити суверенні права Української держави.

Право визначати й змінювати конституційний лад в Україні не дозволено державним органам, службовим чи посадовим особам, а належить лише її громадянам.

5.8. Форми та методи волевиявлення Українського народу.

- Право голосу та участі в різних формах волевиявлення мають громадяни України, які досягли на день їх проведення 21 рік.

Не мають права голосу громадяни, яких визнано судом недієздатними, які мають судимість за вчинення умисного злочину, навіть якщо ця судимість погашена та знята у встановленому законом порядку, а також ті хто перебуває в місцях позбавлення волі.

Кожен громадянин із правом відкритого виборчого голосу зобов'язаний особисто брати участь у процесах волевиявлення. За свідоме ухилення від участі настає відповідальність і покарання згідно із законом. Кожен виборець несе відповідальність за завідомо негативні наслідки, які спричинило його голосування.

- Безпосереднє волевиявлення громадян здійснюється через референдуми, вибори, загальні збори громадян (віче, схід), плебісцити, опитування, звернення та інші форми, які є вищим органом самоврядування і народовладдя громад. Громадяни мають право відкликання свого голосу в разі незадовільної роботи урядовця.

На обговорення і голосування громадян виносяться не більше трьох питань життєдіяльності державного та місцевого рівня, крім питань особистого життя людини та громадянина.

Волевиявлення громадян здійснюється на рівні держави, областей, громад населених пунктів за ініціативою і на вимогу не менше як 1% їхніх виборців і призначається та організовується виборчою комісією відповідного рівня.

Волевиявлення виборців фінансується за рахунок бюджету громади, яка його проводить.

- Виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання: затвердження Конституції Українського Народу та змін до неї; зміни території України та її адміністративного устрою; визначення і зміни Конституційного ладу в державі й повноважень органів управління державою; затвердження довгострокової (50-300) років стратегії розвитку держави; входження або виходу з міждержавних (наддержавних) утворень; прийняття надважливих доленосних законів і правових актів, дія яких перевищує один рік; вступу до військових союзів колективної безпеки; ратифікації або денонсації міжнародних договорів; амністії ув'язаних; базових економічно-фінансових критеріїв життєдіяльності держави; порядку надання іноземцям українського громадянства; головних критеріїв присвоєння чи позбавлення державних нагород, звань, титулів.

- Референдуми проводяться у відповідності до Конституції Українського Народу, статутів громад і законодавства України.

Ініціатива та петиція виборців щодо проведення референдуму проходить громадсько-професійну експертизу у виборчій комісії і попередньо виноситься на обговорення наглядово-контролюючої служби, результати якого публічно оголошуються. У разі згоди служби питання виноситься на референдум.

Якщо ініціативу підтримали більше 50 % виборців, то референдум відбувається, якщо менше – ініціатива відхилена.

Рішення референдуму вступає в силу на 10-й день і є обов'язковим для виконання усіма органами державного управління на території проведення референдуму.

- Громадянин України або кожен, хто перебуває на її території, має право подати звернення до будь-якого органу або посадової особи публічного управління з питання, що належить до повноважень зазначеного органу чи особи.

Інформаційний запит не повинен подаватись щодо даних, які містяться в режимі відкритого доступу на офіційних електронних ресурсах органів публічного управління, їхніх посадових осіб або у публічних реєстрах чи архівах.

Для надання відповіді, для розгляду звернення органам публічного управління, їхнім посадовим особам забороняється вимагати від заявника дані, що є у розпорядженні органів публічного управління або містяться у публічних реєстрах або архівах.

Якщо запит чи звернення заявника скеровано помилково не тому виконавцю, стосується іншого органу управління, то одержувач скеровує його за призначенням, про що письмово повідомляє заявника в п'ятиденний термін.

- Посадові особи несуть відповідальність і покарання за нерозгляд запиту чи звернення громадянина по суті, а також за зловживання у процесі інших форм волевиявлення виборців.

5.8.1. Порядок формування, повноваження, організація роботи виборчих комісій.

Наглядово-контролююча служба Українського народу (НКСУН) створює три рівні постійно діючих виборчих комісій на рівні громад, областей і держави, запропонованих конкурсною комісією, та наділяє їх повноваженнями терміном на 6 років. Комісію очолює заступник голови НКСУН відповідного рівня і несе повну відповідальність за якість її роботи. Членами комісії обираються виборці тієї ж території, котрі володіють високопрофесійними знаннями з відбору та призначення керівних кадрів. Громадянин може входити до складу лише однієї виборчої комісії.

До складу виборчої комісії не можуть входити кандидати, які балотуються на цих виборах, їхні уповноважені чи довірені особи, офіційні спостерігачі.

Виборча комісія області формується із керівників виборчих комісій громад, котрі з-поміж себе шляхом жеребкування обирають голову, заступника голови, секретаря. Центральна виборча комісія формується аналогічно із представників областей.

Головними завданнями виборчих комісій є: відбір кандидатів на керівні посади згідно із законом; проведення передвиборчих компаній; організація виборів.

Виборчі комісії у здійсненні своїх повноважень є незалежними та підпорядковуються лише НКСУН.

Робота виборчих комісій є відкритою.

- НКСУН визначає кількість округів, виходячи з фізичної потреби уповноважених кожного рівня управління. Кількість уповноважених вищого рівня не повинна перевищувати 130 осіб – по п'ять осіб від кожної області.

- Виборчі комісії зобов'язані оприлюднювати попередні результати голосування громадян протягом двох днів після дня голосування.

У разі відсутності голови дільничної виборчої комісії, його функції виконує заступник. У разі відсутності голови дільничної виборчої комісії та його заступника, голову дільничної виборчої комісії заступає секретар дільничної виборчої комісії. У разі відсутності голови дільничної виборчої комісії, його заступника та секретаря голову дільничної виборчої комісії заступає член дільничної виборчої комісії, обраний на засіданні комісії, простою більшість її членів, присутніх на засіданні.

Засідання комісії є повноважним, якщо на ньому присутні більше половини її членів.

Рішення виборчої комісії є обов'язковими для виконання усіма органами управління на території проведених виборів. Членів виборчої комісії на час каденції держава забезпечує житлом.

5.8.2. Вимоги до кандидатів на урядові та господарські посади.

- До виборів на керівні посади та їх висунення допускаються громадяни України віком: більше 25 років – на рівень громади; більше 30 років – на рівень області; більше 35 років – на рівень держави, і які відповідають вимогам, встановленим законом і перевірені виборчою та екзаменаційною комісією.

Особи, які претендують на керівні державні посади, вказують родове дерево своєї родини до четвертого покоління та що робили під час московсько-української війни 2014-2025 років. Якщо кандидати відповідають встановленим критерієм, то вони захищають перед народними експертами свою програму розвитку тієї сфери, якою планують керувати.

Будь-яке фінансове, інформаційне, адміністративне чи інше сприяння кандидатові сторонніми особами тягне за собою кримінальну відповідальність і позбавлення його права на 10 років балотуватися на керівні посади.

Усі громадяни рівні перед законом. Ні в кого немає жодного імунітету й недоторканності.

Судді всіх рівнів обираються народом на 5 років і можуть звільнитися достроково з посад за правопорушення.

5.8.3. Підготовка резерву керівних кадрів, їх перепідготовка та підвищення кваліфікації.

• Держава створює програму відбору та підготовки резерву молодих управлінських кадрів і перепідготовки, підвищення кваліфікації і переатестації діючих. Громадянин України може вільно вийти зі складу резерву кадрів. Особи, які втратили громадянство, виключаються із його складу.

Призначення, обрання кандидата на посаду державної служби не тягне за собою виключення його зі складу кадрового резерву.

5.8.4. Головні дороговкази та рушійні сили динамічного розвитку Української держави.

• Українська держава в своєму розвитку керується такими дороговказами та рушійними силами:

а) **Місією** – стати центром ініціатив планетарного рівня, духовного єднання українців і народів усього світу жити в мирі, злагоді та співпраці без конфліктів і воєн.

б) **Метою** – прагнення досягти досконалого народовладдя і рівня найрозвиненіших країн світу, високого рівня життя Українського народу, його духовності, єдності, національного патріотизму та професійного рівня.

в) **Національною ідеєю**, яка є синтезом таких найвищих історично сформованих фундаментальних цінностей українців як: **гармонія з Творцем, Свобода, Сім'я, Нація, Україна та їхня Безпека.**

г) **Довгостроковою стратегією розвитку України** (на 50-300 років) з практичного впровадження її місії, мети та національної ідеї, збалансованою по ресурсах з конкретно встановленими термінами виконання та виконавцями.

д) **Гармонійною взаємодією з точністю годинникового механізму п'яти базових рушіїв розвитку держави** (додаток № 2):

– світогляду споживачів, котрі споживають все екологічно чисте, практично доцільне, технічно досконале та якісне;

– світогляду урядовців, котрі сповідують високу духовність, національний патріотизм і професійний рівень;

– дотримання жителями й урядовцями "Вищих" законів;

– найдосконаліше виробництво за найвищими світовими стандартами;

– досконалі ринкові механізми збалансування інтересів споживача й виробника.

е) **Високопрофесійного національного науково-координаційного центру** розбудови і розвитку Української держави.

Розділ VI. Система органів управління Українською державою (додаток № 3).

• Система усіх рівнів управління Українською державою являє собою єдиний цілісний злагоджений механізм, який безперервно діє на підвищення добробуту кожного українця, єдність нації, її незалежності, безпеки і динамічного розвитку, а також на повне очищення держави від усіх руйнівних процесів.

• Україна є державою народовладдя, у якій вся повнота найвищої установчої влади належить Українському народові. Влада народу є неподільною, і ніхто не має права її узурпувати всю або частинами, бо це спільна воля народу.

Народ є власником, господарем і єдиним розпорядником права користування землею, природними ресурсами, бюджетними коштами, надрами та виробничими потужностями, створеними народом.

Тому лише народ має право встановлювати порядок користування ними та право визначати й змінювати конституційний лад в Україні.

Народ здійснює свою владу безпосередньо й через представницькі органи управління, яких він собі обирає, призначає та наділяє їх відповідними повноваженнями.

• Для управління державою Українським народом прийнята триступенева система управління по вертикалі: 1-ша ступінь – населені пункти; 2-га – області; 3-тя – держава.

Кожна ступінь управління по горизонталі складається із призначених народом таких керівних органів: народної наглядово-контролюючої служби; плануючо-законотворчої служби; виконавчої, у тому числі судової служби, котрі є залежними лише від волі громадян України.

Для урядовців усіх рівнів заборонені: ведення комерційної діяльності та участь у бізнесових структурах; членство в партіях, громадських та інших організаціях.

Усі представницькі органи обираються на 4 роки й не більше двох термінів.

Забороняється створення державних структурних підрозділів, котрі не підпорядковані жодній із цих служб.

Взаємодія і взаємоконтроль керівних органів усіх рівнів здійснюється відповідно до Конституції Українського народу, законів України й статутів громад.

Ніхто з урядових кадрів не може мати статус недоторканності.

Ніхто не може бути примушений робити те, що не передбачено законодавством.

6.1. Перша ступінь управління – населений пункт та ОТГ. Органи управління економічно самодостатньою громадою населеного пункту й об'єднаною територіальною громадою керуються відповідним законом України.

А. Економічно самодостатня громада є первинним суб'єктом господарювання і юридичною особою. Громада з числа своїх жителів обирає виборно-виконавчий орган – Управу громади, Голову громади, який є одночасно Головою Управи; наглядово-контролюючу службу із трьох осіб, котрі обирають собі голову; мирового суддю, голову громадського трибуналу та по два присяжних.

Громада створює науково-дослідну групу (НДГ), котра приймає, опрацьовує і скеровує на розгляд і виконання НДГ вищого рівня пропозиції жителів громади з покращення системи державного управління та заявки винахідникам на вирішення технічних і технологічних проблем місцевих виробників.

Громада формує структуру виконавчої служби у відповідності до завдань, які потрібно вирішувати.

Громада підлягає державній реєстрації.

Б. Несамодостатні громади населених пунктів об'єднуються в одну економічно самодостатню територіальну громаду – ОТГ на підставі договору співпраці, який повинен передбачати свободу виходу громади населеного пункту зі складу ОТГ у зв'язку з переходом до складу іншої ОТГ чи досягненні власної економічної самодостатності.

ОТГ є юридичною особою.

Громада кожного села, яка входить до ОТГ, обирає старосту та двох і більше членів управи, котрим делегуються повноваження також на рівень ОТГ.

Така громада обирає собі такі ж органи управління як економічна самодостатня громада, але з виконанням своїх повноважень на громадських засадах, або з частковою оплатою відповідно до завантаженості, виходячи зі своїх фінансових спроможностей.

Старости є членами правління ОТГ, котрі обирають собі голову та інші органи управління.

Міське самоврядування є правом громади жителів села чи добровільного об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл, селища та міста самостійно вирішувати питання місцевого значення в межах Конституції і законів України.

Громади села, селища, міста безпосередньо або через утворені ними органи місцевого самоврядування: управляють майном, що є в комунальній власності; затверджують програми соціально-економічного й культурного розвитку та контролюють їх виконання; затверджують бюджети відповідних адміністративно-територіальних одиниць і контролюють їх виконання; встановлюють місцеві податки й збори відповідно до закону; забезпечують проведення місцевих референдумів та реалізацію їх результатів; утворюють, реорганізують та ліквідовують комунальні підприємства, організації та установи, а також здійснюють контроль за їх діяльністю; вирішують інші питання місцевого значення, віднесені законом до їхньої компетенції.

Сільські, селищні, міські громади створюють будинкові, вуличні, квартальні та інші органи самоорганізації і беруть на себе частину компетенції, фінансів і майна громади.

Питання організації управління районами в містах належить до компетенції керівників міста.

Органи місцевого самоврядування у межах повноважень, визначених законом, приймають рішення, які є обов'язковими до виконання на відповідній території.

Рішення органів місцевого самоврядування з мотивів їх невідповідності Конституції чи законам України зупиняються у встановленому законом порядку з одночасним зверненням до суду.

Права місцевого самоврядування захищаються в судовому порядку.

Інші питання організації місцевого самоврядування, формування, діяльності та відповідальності органів місцевого самоврядування визначаються законом.

6.2. Друга ступінь управління – область.

Для розв'язання спільних глобальних завдань обласного рівня управи громад населених пунктів обирають з-поміж себе по одному представникові до Ради об'єднаної громади області.

Рада обласної громади формує такі служби: наглядово-контролюючу; плануючо-нормотворчу; виконавчу, втім числі судову, Банк громади області й інші керівні структури відповідно до завдань, які потрібно вирішувати.

Область у своїх діях керується Договором співпраці, конституцією і законами України.

Обласні органи управління: затверджують програми соціально-економічного та культурного розвитку своїх областей і контролюють їх виконання; затверджують обласні бюджети, які формуються з коштів державного бюджету для їх відповідного розподілу між громадами або для виконання спільних проєктів та з коштів, залучених на договірних засадах з місцевих бюджетів для реалізації спільних соціально-економічних і культурних програм, контролюють їх виконання; вирішують інші питання, віднесені законом до їхньої компетенції.

Громади населених пунктів та областей мають статус юридичної особи, володіють, користуються і розпоряджаються майном, коштами корпоративними правами, культурною та історичною спадщиною населеного пункту й області.

Область здійснює усі права, які не передані нею державі. Держава дотримується автономії областей.

Область може укладати угоди в межах своїх повноважень з іншими суб'єктами права. Ці угоди не повинні суперечити ні правам, ні інтересам держави та інших областей і населених пунктів.

6.3. Третя ступінь управління – держава.

Це об'єднання громад усіх областей в єдину національну спільноту й державний механізм для вирішення спільних стратегічних завдань. У своїх діях керується Конституцією і законами Українського народу, статутами громад і договорами їх співпраці.

На державному рівні народ формує такі органи управління: народну наглядово-контролюючу службу; плануючо-законотворчу службу (ПЗС); виконавчу службу. Їхня робота регулюється відповідними законами, котрі приймаються ПЗС після обговорення з народом.

Кожен державний службовець ходить на службу з цілковитим усвідомленням того, що його повноваження можуть бути припинені будь-якої миті, й він буде змушений відшкодувати збитки, завдані його діями громадянам чи державі, а також нести покарання аж до довічного ув'язнення.

6.4. Народна наглядово-контролююча служба є найвищим контрольним органом держави за всіма сферами її життєдіяльності й дотриманням усіма Конституції Українського народу. Структура служби: Комісія з відбору та переатестації керівних кадрів (урядових і господарських); Державне бюро розслідувань (ДБР) організованої економічної злочинності та повернення награваного в народ майна та коштів; НКРЕ; Рахункова палата; Генеральна прокуратура з правом конституційного нагляду; Рада старійшин Українського народу; оперативно-аналітична служба управління державою; розгляд скарг про порушення планів розвитку територій, а також інші структури (за потребою).

ДБР розслідує діяння, що мають ознаки злочину, вчинені Гетьманом, уповноваженими державних служб, прем'єр-міністром, віце-прем'єр-міністром, міністрами, судьями (крім мирових), прокурорами, керівниками органів республіканського управління. Очолює Бюро директор, якого призначає на посаду або звільняє Плануючо-законотворча та Народна наглядово-контролююча служба за поданням Кабінету Міністрів.

Головні завдання служби:

– контроль за дотриманням урядовцями та пересічними громадянами конституційних свобод, прав, безпеки й найвищої влади людини;

– контроль за всіма сферами життєдіяльності суспільства та діяльністю державних органів управління і виконавчих служб з ефективного виконання ними функцій держави та її стратегії розвитку;

– контроль за роботою суддів та справедливістю їхніх рішень;

– контроль роботи правоохоронних органів, служби безпеки, міністерства оборони та інших силових структур;

– нагляд за законністю проведення виборів і референдумів у державі, за діяльністю силових структур, прокуратури й суду; відстеження розвитку місцевого самоврядування, бюджетного процесу, рівня життя і розвитку населення, виконавчої дисципліни місцевих органів урядування щодо делегованих урядом повноважень;

– контроль за діяльністю банківської і фінансової системи держави, обґрунтованістю фінансових запозичень;

– контроль за прозорістю джерел наповнення бюджетів усіх рівнів, справедливістю їх формування, а також прозорістю і законністю бюджетних витрат;

– контроль за справедливістю та об'єктивністю укладання областями угод як між собою, так і з закордонними партнерами;

– заслуховування на Колегіях звітів Гетьмана, Генерального прокурора, Голови Верховного Суду, Прем'єр-міністра, інших перших керівних осіб держави та оцінка їхньої роботи;

– оперативний (щоденний) збір ключової інформації від усіх державних служб про хід виконання ними поточних планів побудови держави, аналіз отриманої оперативної статистичної інформації; підготовка на їх основі аналітичного зведення про стан держави на певну дату. Зведення є підставою для позбавлення повноважень (у тім числі – притягнення до відповідальності) посадовця у разі його фахової непридатності, завдання шкоди громаді, невиконання взятих на себе зобов'язань.

• Наглядово-контролююча служба держави формується по три представника від кожної області в контролюючу службу та по одному – в кадрову один раз на шість років.

Ніхто не може припинити повноваження чи ініціювати відставку Служби в період її каденції, крім областей, котрі делегували осіб, які скоїли правопорушення.

6.4.1. Прокуратура

Прокуратуру України очолює Генеральний прокурор, який обирається всенародно шляхом загального, рівного та прямого виборчого права голосування, терміном на 5 років. Звільняється з посади Гетьманом України за згодою Народної наглядово-контролюючої служби України.

Генеральним прокурором України може бути обраний громадянин України, який постійно проживає в Україні не менше 15 років, етнічний українець до четвертого покоління, має вищу правову освіту й досвід юридичної роботи не менше 10 років, успішно пройшов відбір у наглядово-контролюючій службі й публічно захистив перед експертами програму стратегічного розвитку правової системи України.

Організація і порядок діяльності органів прокуратури України визначаються законом.

Прокуратура України виконує такі основні завдання:

1) Контроль за правомірним використанням повноважень і виконанням обов'язків усіма посадовими особами державних і місцевих служб.

2) Нагляд за дотриманням свобод, прав, безпеки й найвищої влади людини, громадянина та юридичних осіб; за дотриманням законів усіма службами та їхніми посадовими особами на всіх рівнях управління.

3) Генеральний прокурор здійснює нагляд за дотриманням законності в роботі вищих органів управління і видає їм приписи у випадках порушення ними Конституції і законів.

У разі невиконання припису Генерального прокурора, згідно з відповідною статтею цієї Конституції він на свій розсуд передає матеріали про порушення справи до Верховного суду, Народної наглядово-контролюючої і Плануючо-законотворчої служб чи Гетьмана для реагування.

У разі наявності ознак тяжкого злочину:

– зради державних інтересів;

– посягань на узурпацію державної влади;

– хабарництва;

– розтрати чи привласнення матеріальних цінностей;

– перевищення службових повноважень та ознак інших тяжких злочинів ініціює процедуру імпичменту до порушників – службових осіб вищих органів управління;

4) Підтримання державного обвинувачення в суді.

5) Представництво інтересів громадянина або держави в суді у випадках, визначених законом.

6) Нагляд за дотриманням законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство.

7) Нагляд за дотриманням законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах, а також при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян.

6.5. Плануючо-законотворча служба обирається терміном на 4 роки. Це вищий розпорядчий орган управління, який формує стратегію і тактику розвитку держави та створює норми й закони, які забезпечують її виконання.

Структура служби: обираються по п'ять уповноважених на постійній платній основі від кожної області та міста Києва (разом – 130 осіб); має у своєму підпорядкуванні "Інститут дослідження і вдосконалення життя людини та управління державою", який залучає тимчасових експертів і радників науково-навчальних установ України.

Уповноважені служби на своєму першому засіданні обирають з-поміж себе: Голову служби, двох його заступників; голову секретаріату; постійно діючу президію; профільні комітети (правоохоронний, економіки та планування, управління, майбутнього розвитку, інші). Призначають директора інституту із числа найпрофесійніших науковців з державного управління.

Голова служби призначає засідання і керує ним.

Уповноважені несуть правову відповідальність за свої висловлювання, дії та за результати свого голосування.

Підготовку технічних завдань на розробку проектів законів і самих законів здійснює Інститут разом із комітетами. Уповноважені постійно працюють в областях та обговорюють із виборцями проекти законів, вносять до них зміни, доповнення, поправки й на один тиждень приїжджають до м. Києва для їх остаточного прийняття.

Дострокове відкликання уповноважених з посад здійснюють обласні виборці шляхом відкритого поіменного голосування за відкликання (не менше 25% голосів від загальної чисельності).

Не можуть бути достроково припинені повноваження служби в останні шість місяців терміну її повноважень.

Повноваження уповноважених служби припиняються одночасно з припиненням повноважень плануючо-законотворчої служби.

Діяльність плануючо-законотворчої служби регулюється відповідними законами про її вибори, діяльність і регламент роботи.

6.5.1. Законодавство України.

Джерелом законодавства України є воля найвищої влади її громадян. В Україні діє принцип верховенства права Українського народу. Всі закони укладаються українською мовою.

• *Законодавство України складається з:*

1. Конституції Українського народу, яку розробляє "Інститут" спільно з плануючо-законотворчою службою та обговорюється і приймається усім народом на референдумі. Усі нормативно-правові акти в Україні повинні відповідати Конституції.

2. Нормативно-правових актів Народної Наглядово-контролюючої і Плануючо-законотворчої служби.

3. Нормативних актів Гетьмана та Кабінету Міністрів України.

4. Нормативних актів громад і їхніх органів управління.

• *Право законодавчої ініціативи мають:*

1. Громадяни України.

2. Гетьман України.

3. Уповноважені Народно-наглядової, Плануючо-законотворчої служб та їхні профільні комітети.

4. Кабінет Міністрів і Національний банк України.

Законопроекти, визначені Гетьманом України як невідкладні, розглядаються позачергово.

Норми та принципи міжнародного права у сфері прав людини мають пріоритет над правовими актами держави за умови, що ці норми та принципи гарантують вищий рівень захисту прав і свобод людини, й вони ратифіковані в Україні.

Правові акти України й ратифіковані міжнародні акти складають єдину правову систему.

Закони та інші нормативно-правові акти не мають зворотної дії у часі, крім випадків, коли вони пом'якшують або скасовують відповідальність особи.

Людина не відповідає за свої дії, які на час їх вчинення не визнавалися законом як правопорушення.

• *До повноважень плануючо-законотворчої служби належить* плануючо-законодавче врегулювання:

1. Свобод, прав, безпеки й найвищої влади людини та її суспільних обов'язків, прав і відповідальності.
2. Обґрунтування і визначення головних напрямків розвитку Людини, Сім'ї, Родини, Нації, Громади та Українського народу, їх стратегічного духовного й матеріального розвитку.
3. Громадянство, правосуб'єктність громадян, статус іноземців та осіб без громадянства.
4. Права корінних народів і національних меншин.
5. Порядок застосування мов.
6. Порядок використання і захисту державних символів.
7. Встановлення адміністративно-територіального поділу України. Статус столиці. Зміна меж регіонів, міст, їхніх назв, статусів, прийнятих на місцевих референдумах.
8. Прийняття до складу Української держави інших територій. Зміна кордонів держави.
9. Регулювання демографічних і міграційних процесів.
10. Засади місцевого самоврядування.
11. Проголошення форми державного ладу в Україні.
12. Засади утворення і діяльності об'єднань громадян, засобів масової інформації.
13. Порядок проведення референдумів і виборів усіх рівнів.
14. Облік, аналіз і контроль використання загальнонародного багатства – землі, природних ресурсів, морської зони, континентального шельфу, організація та експлуатація енергосистем, транспорту, зв'язку, освоєння космосу, виконання урядовцями поставлених завдань.
15. Заслуховування перших керівних осіб держави та використання ними бюджетів.
16. За погодженням із Народною наглядово-контролюючою службою призначення і звільнення голови Кадрової комісії, голови секретаріату служби, звільнення з посади Гетьмана в порядку його імпічменту.
17. Організації і порядку діяльності Служби, народних уповноважених.
18. Визначення засад внутрішньої і зовнішньої стратегії розвитку держави та контроль їх впровадження.
19. Призначення виборів усіх рівнів.
20. Прийняття рішень про визнання іноземних держав.
21. Скасування постанов Президії Служби.
22. Надання згоди на призначення Гетьманом: голови об'єднаної кадрової комісії; Міністра оборони; командувача Національної гвардії; Голови СБУ; голови Страхового банку; керівника Агентства кібернетичної безпеки; Національної Ради України з питань телебачення і радіомовлення; голови Антимонопольного комітету; голови фонду загальнонародного майна; Ради Національного банку України; Прем'єр-міністра України й міністрів; голови та членів Рахункової палати; Генерального прокурора України; Міністра внутрішньої безпеки; структури Виконавчої державної служби інших посадових осіб.
23. Організація титулування і вступу на посаду Гетьмана.
24. Розробка та прийняття річного календаря робочого часу з виділенням державних свят і вихідних днів.
25. Прийняття рішення про скерування запиту до Гетьмана на вимогу члена чи групи уповноважених Служби, підтриманої не менш як третьою від усього складу Служби.
26. Прийняття закону про судоустрій, судочинство, статус суддів, засади судової експертизи, організацію і діяльність прокуратури, органів дізнання і слідства, нотаріату, органів та установ виконання покарань, основи організації та діяльності адвокатури.
27. Організація обговорення народом проекту Конституції Українського народу, змін і доповнень до неї та їх прийняття на всенародному референдумі.

28. Розробка, всенародне обговорення і прийняття програм стратегічного (на 50-300 років) і поточного розвитку Української держави та галузевих програм.

29. Розробка і прийняття законів адміністративно-кримінальної відповідальності за правопорушення громадян.

30. Затвердження переліку об'єктів права державної власності, що не підлягають приватизації; визначення правових засад вилучення об'єктів права приватної власності. Правовий режим власності. Правові засади та гарантії підприємництва; правила конкуренції та норми антимонопольного регулювання.

31. Основи соціального захисту, форми та види пенсійного забезпечення; засади регулювання праці й зайнятості, шлюбу, сім'ї, охорони дитинства, материнства, батьківства; виховання, освіти, культури та охорони здоров'я; екологічної безпеки.

32. Засади зовнішніх відносин, договорів, зовнішньоекономічної діяльності, митної справи, інтелектуальної власності.

33. Розробка, всенародне обговорення і прийняття законів про джерела надходження і видатки державного бюджету України. Бюджетна система України; система оподаткування, податки та збори; засади створення і функціонування фінансового, грошового, кредитного та інвестиційного ринків; статус національної валюти, а також статус іноземних валют на території України; порядок утворення і погашення державного внутрішнього й зовнішнього боргу; порядок випуску та обігу державних цінних паперів, їх види і типи.

34. Одиниці ваги, міри та часу; порядок встановлення державних стандартів; державні нагороди; військові звання, дипломатичні ранги та інші спеціальні звання.

35. Накладення заборон релігіям, ЗМІ, організаціям на поширення ними пропаганди, яка руйнує єдність українців і порушує їхні свободи, права, безпеку й найвищу владу.

36. Затвердження загальної структури, чисельності, визначення функцій Збройних Сил України, Служби безпеки України, інших утворених відповідно до законів України військових формувань, а також Міністерства внутрішньої безпеки України.

Основи національної безпеки, організації Збройних Сил України і забезпечення громадського порядку.

Правовий режим державного кордону.

Порядок скерування підрозділів Збройних Сил України до інших держав; порядок допуску та умови перебування підрозділів збройних сил інших держав на території України.

37. Правовий режим воєнного і надзвичайного стану, зон надзвичайної екологічної ситуації.

Оголошення за поданням Гетьмана України стану війни та укладення миру, схвалення рішення Гетьмана України про використання Збройних Сил України та інших військових формувань у разі збройної агресії проти України.

Затвердження протягом двох днів з моменту звернення Гетьмана України указів про введення воєнного чи надзвичайного стану в Україні або в окремих її місцевостях, про загальну або часткову мобілізацію, про оголошення окремих місцевостей зонами надзвичайної екологічної ситуації.

38. Забезпечення законодавчими актами потреб сучасного розвитку усіх сфер життєдіяльності Людини, Громади й держави.

Плануючо-законотворча служба не може розглядати питання своїх повноважень, своєї зарплатні, доплат і пільг. Ці питання вирішує Народна наглядово-контролююча служба.

6.5.2. Інститут дослідження і вдосконалення життя людини та управління державою. Підпорядковується Плануючо-законотворчій службі держави. Формується із найпрофесійніших фахівців наукових і навчальних закладів, які працюють на постійній основі.

Завдання інституту:

1. Акумуляція найпередовіших теоретичних і практичних досягнень і пропозицій українців та світових держав у сфері державотворення, народовладдя, самоврядування і розвитку людської цивілізації.

2. Формування у себе повного спектру дослідних підрозділів, котрі охоплюватимуть усі сфери життєдіяльності держави. Вчені приймаються до інституту за контрактом на 5 років з правом подальшого проходження переатестації та укладення нового контракту на подальші 5 років. Повинна бути висока

погодинно-преміальна оплата праці плюс повний соціальний пакет, "тринадцята" заробітна плата й додаткова винагорода за прискорене виконання надскладних завдань. Інститут може епізодично залучати потрібних фахівців із різних установ.

3. Розробка потрібних проектів нормативно-правових актів держави. Експертиза, оптимізація та очищення правової бази держави від актів, які дублюються, суперечать один одному та не відповідають Конституції і вимогам часу.

4. Дослідження базових критеріїв формування психічно та фізично здорової людини, її відповідності законам природи й гармонізації людини з нею.

5. Розробка проектів програм стратегічного (на 50-300 років) і поточного розвитку держави та подальша їх корекція відповідно до вимог часу й обставин.

6.5.3. Регламент роботи Плануючо-законотворчої служби.

Процедури відкриття сесійних засідань служби, обговорення, голосування, прийняття законів, її обов'язки, права й відповідальність, робота комітетів і спеціальних комісій, питання дотримання уповноваженими трудової і фінансової дисципліни, перерви, відпустки й відрядження уповноважених, пленарні засідання, розпуск уповноважених, ініціювання недовіри першим керівникам держави та інше регулюються відповідними законами.

6.6. Виконавча служба України.

Структура виконавчої служби:

1. Гетьман України – глава держави й виконавчої служби, верховний головнокомандувач Збройних Сил України і діє від імені всього народу. Кандидатури на посаду гетьмана відбираються і пропонуються на вибір народові Народною наглядово-контролюючою службою. Кандидат повинен бути громадянином України віком 35-65 років, постійно проживати на її території не менше 15 років, бути етнічним українцем до четвертого покоління, відповідати всім вимогам до урядових кадрів України й подати презентовану народу програму стратегічного розвитку держави не менш ніж на 10 років. Титул Гетьмана: його світлість Ясновельможний Пан Гетьман Всієї України.

Гетьман обирається громадянами України всенародно, згідно із законом терміном на чотири роки та складає присягу Українському народові на урочистому засіданні плануючо-законотворчої служби. Приведення Гетьмана України до присяги здійснює Голова Верховного Суду України. Громадянин може бути обраний на посаду Гетьмана України лише двічі. Гетьманові України забороняється займати інші оплачувані посади, бути власником чи співвласником структур, котрі отримують прибуток.

6.6.1. Гетьман України:

1. Є гарантом державного суверенітету, територіальної цілісності України, дотримання Конституції України, забезпечення свобод, прав, безпеки й найвищої влади людини, її суспільних обов'язків, прав і відповідальності.

2. Організовує діяльність виконавчої служби державної статистики та інформатики, організовує розробку та затверджує програми державної і галузевих стратегій розвитку держави та її соціального й науково-технічного прогресу.

3. Представляє Україну в міжнародних відносинах.

4. Здійснює керівництво її зовнішньополітичною діяльністю.

5. Веде переговори та укладає міжнародні договори України.

6. Приймає рішення про визнання іноземних держав.

7. Призначає і звільняє глав дипломатичних представництв України в інших державах і при міжнародних організаціях, а також приймає вірчі та відкличні грамоти дипломатичних представників іноземних держав.

8. Приймає рішення про надання громадянства України та його припинення, про надання притулку в Україні.

9. Забезпечує державну незалежність, національну безпеку і правонаступництво держави.

10. Звертається з посланнями до народу та із щорічними і позачерговими посланнями до Плануючо-законотворчої служби про внутрішнє і зовнішнє становище України.

11. Призначає всеукраїнський референдум щодо змін Конституції Українського народу згідно з відповідною статтею цієї Конституції, проголошує всеукраїнський референдум за народною ініціативою.

12. Призначає позачергові вибори до Плануючо-законотворчої служби в строки, встановлені цією Конституцією.

13. Припиняє повноваження Плануючо-законотворчої служби, якщо протягом тридцяти днів однієї чергової сесії пленарні засідання не можуть розпочатися.

14. Призначає за згодою Плануючо-законотворчої служби Прем'єр-міністра України; припиняє повноваження Прем'єр-міністра України та приймає рішення про його відставку.

15. Призначає за поданням Прем'єр-міністра України членів Кабінету Міністрів України, керівників інших центральних органів виконавчих служб, та припиняє їхні повноваження на цих посадах.

16. Призначає за згодою Плануючо-законотворчої служби на посаду Генерального прокурора України та звільняє його з посади.

17. Призначає половину складу Ради Національного банку України.

18. Призначає половину складу Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення.

19. Призначає на посади та звільняє з посад за згодою Плануючо-законотворчої служби Голову Антимонопольного комітету України, Голову Фонду державного майна України, Голову Державного комітету телебачення і радіомовлення України.

20. Утворює, реорганізовує та ліквідує за поданням Прем'єр-міністра України міністерства та інші центральні органи виконавчої влади, діючи в межах коштів, передбачених на утримання органів виконавчої влади.

21. Скасовує акти Кабінету Міністрів України.

22. Є Верховним Головнокомандувачем Збройних Сил України; призначає на посади та звільняє з посад вище командування Збройних Сил України, інших військових формувань; здійснює керівництво у сферах національної безпеки та оборони держави.

23. Очолює Раду національної безпеки та оборони України.

24. Вносить до Плануючо-законотворчої служби подання про оголошення стану війни та приймає рішення про використання Збройних Сил України у разі збройної агресії проти України.

25. Приймає відповідно до закону рішення про загальну або часткову мобілізацію та введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях у разі загрози нападу, небезпеки державній незалежності України.

26. Приймає у разі необхідності рішення про введення в Україні або в окремих її місцевостях надзвичайного стану, а також оголошує у разі необхідності окремі місцевості України зонами надзвичайної екологічної ситуації – з наступним затвердженням цих рішень Плануючо-законотворчою службою.

27. Призначає третину складу Конституційної палати Верховного Суду.

28. Утворює суди у визначеному законом порядку.

29. Присвоює вищі військові звання, вищі дипломатичні ранги та інші вищі спеціальні звання і класні чини.

30. Нагороджує державними нагородами; встановлює гетьманські відзнаки та нагороджує ними.

31. Здійснює помилування.

32. Створює у межах коштів, передбачених у Державному бюджеті України, для здійснення своїх повноважень консультативні, дорадчі та інші допоміжні органи та служби.

33. Підписує закони, прийняті Плануючо-законотворчою службою.

34. Має право вето щодо прийнятих Плануючо-законотворчою службою законів із наступним поверненням їх на повторний розгляд.

35. Здійснює інші повноваження, визначені Конституцією Українського народу.

36. Створює Генеральний штаб ЗСУ та затверджує його керівника. Створює військову розвідку та затверджує її керівника.

37. Затверджує заступника Головнокомандувача Збройних Сил України та подає його до Плануючо-законотворчої служби.

38. Створює Раду Національної Безпеки та подає на затвердження до Плануючо-законотворчої служби.

39. Призначає на посади та звільняє з посад вище командування Збройних Сил України, інших військових формувань.

40. У разі збройної агресії проти України приймає рішення про оголошення стану війни.

41.Рекомендує кандидатури міністра закордонних справ, міністра внутрішньої безпеки, міністра оборони та голову служби безпеки України, погоджує ці кандидатури з Плануючо-законотворчою службою.

42. Головує у Раді міністрів і несе повну відповідальність за роботу виконавчих органів управління і державних служб.

43.Приймає від прем'єр-міністра кандидатури всіх міністрів і керівників виконавчих служб.

44. Приймає відповідно до закону рішення про загальну або часткову мобілізацію та введення воєнного стану в Україні або в окремих її місцевостях у разі загрози нападу, зовнішньої чи внутрішньої небезпеки державній незалежності України.

45. Призначає і звільняє з посад керівників національних галузевих академій і вищих навчальних закладів.

46. Врегулює відносини між областями, населеними пунктами й державою.

47. Бере участь в інших важливих заходах діяльності держави.

Гетьман України не може передавати свої повноваження іншим особам або органам.

Гетьман України на основі та на виконання Конституції і законів України видає укази та розпорядження, які є обов'язковими до виконання на території України.

Акти Гетьмана України, видані в межах повноважень, скріплюються підписами Прем'єр-міністра України та міністра, відповідального за акт та його виконання.

Гетьманові належить вся повнота повноважень виконавчої служби та обмежена конституцією законотворча та судова служби.

Гетьманові належить ініціатива в усіх галузях законодавства.

Гетьман санкціонує закони, попередньо схвалені законотворчою службою, після чого ці закони набирають чинності.

У випадках незгоди Гетьмана з ухвалою Служби проект повертається на повторний розгляд і набирає чинності закону за умов схвалення його двома третинами персонального складу служби.

Гетьман має у певний термін отримувати за свою службу винагороду, що не повинна ні зменшуватися, ні збільшуватися протягом терміну, на який його обрано. Гетьман не повинен протягом цього часу отримувати жодної іншої винагороди від держави чи області.

За підсумками річного звіту Гетьмана (чи іншого виборного урядовця) Народно-наглядова спільно з Плануючо-законотворчою служби оцінюють його діяльність: залишити на посаді, переобрати чи призначити до відповідальності.

Гетьман України на час виконання своїх повноважень перебуває під особливою державною охороною та може бути ув'язнений тільки за рішенням Верховного Суду України.

За посягання на життя, честь і гідність Гетьмана України винні несуть відповідальність згідно із законодавством України.

Звання Гетьмана України зберігається за ним довічно, за винятком коли Гетьман був усунений з посади в судовому порядку.

Гетьман України виконує свої повноваження до моменту вступу на цю посаду новообраного Гетьмана України.

Повноваження Гетьмана України припиняються достроково у разі:

- 1) відставки;
- 2) неспроможності виконувати свої повноваження за станом здоров'я;
- 3) усунення з посади в судовому порядку;
- 4) відкликання виборцями;
- 5) смерті.

Гетьман України може бути усунений з поста Плануючо-законотворчою службою в порядку імпичменту в разі вчинення ним державної зради або іншого злочину.

Питання про усунення Гетьмана України з поста в порядку імпичменту ініціюється більшістю від конституційного складу Плануючо-законотворчої служби.

Для проведення розслідування Плануючо-законотворча служба створює спеціальну тимчасову слідчу комісію, до складу якої включаються спеціальний прокурор і спеціальні слідчі.

Висновки та пропозиції слідчої комісії розглядаються на засіданні Плануючо-законотворчої та Народної наглядово-контролюючої служб.

За наявності підстав Плануючо-законотворча служба не менш ніж двома третинами від її конституційного складу та згоди Народної наглядово-контролюючої служби приймає рішення про звинувачення Гетьмана України.

Рішення про усунення Гетьмана України з посади в порядку імпичменту приймається Плануючо-законотворчою службою не менш ніж трьома чвертями від її конституційного складу після перевірки справи Конституційною Палатою України та отримання її висновку щодо дотримання конституційної процедури розслідування, розгляду справи про імпичмент та отримання висновку Верховного Суду України про те, що діяння, в яких звинувачується Гетьман України, містять ознаки державної зради або іншого злочину.

Відставка Гетьмана України набуває чинності з моменту проголошення ним особисто заяви про відставку на засіданні Плануючо-законотворчої служби.

Неспроможність виконання Гетьманом України своїх повноважень за станом здоров'я підтверджується на засіданні Плануючо-законотворчої служби більшістю від її конституційного складу па підставі письмового подання Головою Плануючо-законотворчої служби та Головою Верховного Суду медичного висновку.

Усунення Гетьмана України з посади в судовому порядку відбувається тільки за рішенням Верховного Суду України.

Відкликання Гетьмана України з посади виборцями відбувається за рахунок відкликання виборцями своїх голосів. Механізм такого відкликання визначається законодавством України.

У разі неможливості виконання Гетьманом України передбачених законодавством повноважень, ці повноваження тимчасово виконує Прем'єр-міністр України.

У разі, коли припинив здійснювати свої повноваження Гетьман України, а потім і Прем'єр-міністр України, що його замінив, повноваження Гетьмана України виконує перший заступник Прем'єр-міністра України. Правила передавання повноважень Гетьмана України Прем'єр-міністру України або Першому заступнику Прем'єр-міністра України визначаються законодавством України.

6.6.2. Канцелярія Гетьмана.

Канцелярію очолює Державний секретар, якого на конкурсних засадах призначає Гетьман на чотири роки. В усіх областях і міністерствах Гетьман аналогічно призначає своїх секретарів для контролю виконання програм поточного розвитку території. Секретарі підпорядковуються і підзвітні Гетьману та Народній наглядово-контролюючій службі. Гетьман формує інститут державних секретарів, їхню фахову підготовку та встановлює порядок їх ротатії.

Зміна персонального складу вищих органів управління не стосується державних секретарів та їхніх апаратів.

Рішення про дострокове звільнення (ротатію) секретарів може бути здійснене Державним Секретарем за поданням керівника відповідного підрозділу системи державного управління.

6.6.3. Кабінет Міністрів та інші органи Виконавчої служби України.

Найвищою виконавчою службою України є Кабінет Міністрів, який відповідає за свою діяльність перед Гетьманом.

Кабінет Міністрів України є колегіальним органом, до складу якого входять: Прем'єр-міністр, Перший віце-прем'єр-міністр, три віце-прем'єр-міністри, міністри, керівники центральних структурних підрозділів, Національний Банк України, прокуратура, комісії, відомства та інші керівні органи, структурні підрозділи, урядові фонди й програмні офіси, встановлені законодавством України. Програмні офіси реалізують державні програми.

Прем'єр-міністр України призначається Гетьманом України за згодою більше ніж половини від конституційного складу Плануючо-законотворчої служби.

Персональний склад Кабінету Міністрів України призначається Гетьманом України за поданням Прем'єр-міністра України.

Прем'єр-міністр України керує роботою Кабінету Міністрів України, спрямовує її на виконання Програми діяльності Кабінету Міністрів України, схваленої Плануючо-законотворчою службою.

Прем'єр-міністр України входить із поданням до Гетьмана України про утворення, реорганізацію та ліквідацію міністерств, інших центральних органів виконавчих служб у межах коштів, передбачених Державним бюджетом України на утримання цих органів.

Перший віце-прем'єр-міністр – міністр держсектору економіки призначається Гетьманом і затверджується Плануючо-законотворчою службою України.

Міністр оборони, міністр закордонних справ і міністр внутрішньої безпеки призначаються Гетьманом України та Плануючо-законотворчою службою.

Інші члени Кабінету Міністрів України призначаються Гетьманом України за поданням Прем'єр-міністра України.

Прем'єр-міністр України керує роботою Кабінету Міністрів України, спрямовує її на виконання Програми діяльності Кабінету Міністрів України та державного плану економічного та соціального розвитку країни, схвалених Гетьманом України.

Кабінет Міністрів України відповідальний перед народом, підконтрольний і підзвітний перед Гетьманом України в межах, передбачених цією Конституцією.

Міністр затверджує плани міністерства (стратегічний – на 3 й більше років) та оперативний – на рік), несе відповідальність за реалізацію плану в сферах відповідальності міністерства.

Члени Кабінету Міністрів України, керівники центральних та місцевих органів виконавчої влади не мають права суміщати свою службову діяльність з іншою роботою, входити до складу керівного органу чи наглядової ради підприємства, що має на меті отримання прибутку, крім викладацької, наукової і творчої у позаробочий час.

Організація, повноваження і порядок діяльності Кабінету Міністрів України, інших центральних і місцевих органів виконавчої влади визначаються Конституцією, законами України та указами Гетьмана України.

Вищою посадовою особою державної служби в міністерстві є Державний секретар міністерства. Державний секретар здійснює контроль за роботою керівництва міністерства.

Державний секретар міністерства призначається за результатами відкритого конкурсу терміном на 5 років. Державний секретар підлягає щорічному оцінюванню результатів службової діяльності, він є також відповідальним за здійснення антикорупційного контролю в Міністерстві.

Основними завданнями державного секретаря міністерства є контроль діяльності міністерства, стабільності та наступності в його роботі, організація поточної роботи, пов'язаної із здійсненням повноважень міністерства.

Працівники міністерств є державними службовцями, які призначаються на посади за результатами відкритого конкурсу. Вони підлягають щорічному оцінюванню результатів службової діяльності відповідно до закону.

Держава підписує зі службовцем контракт, у якому зазначаються завдання та функції працівника, вимоги до його компетентності та її підвищення, умови праці, відпочинку, винагороди та звільнення відповідно до закону, класифікації посад державної служби та вимоги до відповідної посади.

Кабінет Міністрів України в межах своєї компетенції видає постанови та розпорядження, які є обов'язковими до виконання.

Акти Кабінету Міністрів України підписує Прем'єр-міністр України. Нормативно-правові акти Кабінету Міністрів України, міністерств та інших центральних органів виконавчої влади підлягають реєстрації в порядку, встановленому законом.

6.6.4. Повноваження Кабінету Міністрів України.

1) забезпечує державний суверенітет і економічну самостійність України, здійснення внутрішньої і зовнішньої політики держави, виконання Конституції і законів України, актів Гетьмана України;

2) вживає заходи щодо забезпечення свобод, прав, безпеки й найвищої влади людини й громадянина;

3) забезпечує проведення фінансової, цінової, інвестиційної та податкової стратегії, а також у сферах праці й зайнятості населення, соціального захисту, освіти, науки та культури, охорони природи, екологічної безпеки й природокористування;

4) розробляє і здійснює загальнодержавні програми економічного, науково-технічного, соціального та культурного розвитку України;

- 5) забезпечує рівні умови розвитку всіх форм власності; здійснює управління об'єктами державної власності відповідно до закону;
- 6) аналізує ситуацію в усіх сферах суспільного життя та виявляє тенденції світового розвитку;
- 7) аналізує виконання Стратегії держави та її перегляд;
- 8) розробляє та схвалює Стратегічні орієнтири урядових рішень і програм;
- 9) розробляє рекомендації органам публічного управління;
- 10) організовує міжнародне співробітництво щодо стратегічного розвитку, інновацій та планування;
- 11) здійснює постійні комунікації з громадянами, громадами, об'єднаннями, академічними закладами, господарюючими суб'єктами та органами публічного управління.
- 12) інформує громадян про виконання Плануючо-законотворчою службою та Кабінетом Міністрів України стратегічних і поточних планів держави.
- 13) забезпечує економічну самостійність та стабільне зростання економіки України у відповідності до затверджених програм розвитку держави;
- 14) забезпечує необхідні умови для розвитку Людини, Сім'ї, Українського етносу та громадянського суспільства шляхом зростання рівня добробуту народу України;
- 15) вживає заходів щодо забезпечення свобод, прав, безпеки й найвищої влади людини й громадянина усіма службовими і посадовими особами Державної виконавчої служби;
- 16) карбує монету, регулює її вартість і вартість іноземної валюти, а також встановлює внутрішні стандарти;
- 17) установлює покарання за фальшування державних цінних паперів і грошей, які наразі перебувають в обігу в Україні;
- 18) створює поштові відомства та встановлює поштові сполучення;
- 19) сприяє розвитку науки та корисних мистецтв, забезпечує на певний час авторам і винахідникам виняткове право на їхні твори й винаходи;
- 20) забезпечує умови для постійного збільшення чисельності населення держави, передусім, за рахунок українського етносу;
- 21) забезпечує духовну, ідеологічну, фізичну та екологічну безпеку громадян;
- 22) організовує: профілактично-діагностично-лікувальну охорону психічного та фізичного здоров'я українців (здоров'я нації, медична допомога, фізична культура, народна медицина тощо); охорону та упорядкування природи (довкілля, ресурсів, об'єктів, ландшафтів); розвиток освіти й виховання українців; зовнішню і внутрішню безпеку України; просторовий розвиток (архітектуру, урбаністику, регіональний розвиток, логістику); розвиток економіки та системи державного управління; сферу інженерії (будівництво, промисловість, IT сектор); зовнішні відносини; всі інші сфери, що об'єднують виключно нові професійні галузі та усі інші;
- 23) контролює антимонопольні процеси;
- 24) створює суди;
- 25) визначає покарання і карає за піратство та злочини, скоєні у відкритому морі та за порушення норм міжнародного права;
- 26) управляє загальнонародними ресурсами під контролем народу;
- 27) здійснює управлінські та виконавчі функції із забезпечення конституційного порядку в державі;
- 28) готує і видає правові акти для здійснення усіх своїх повноважень;
- 29) розробляє проект закону про Державний бюджет України й забезпечує виконання Плануючо-законотворчою службою державного бюджету України та подає їй звіт про його виконання;
- 30) здійснює заходи щодо забезпечення обороноздатності й національної безпеки України, громадського порядку, боротьби зі злочинністю;
- 31) організовує і забезпечує здійснення зовнішньоекономічної діяльності України, митної справи;
- 32) спрямовує і координує роботу міністерств, інших органів виконавчої влади й здійснює аналітично-кризові заходи із запобігання збоїв у їхній роботі;
- 33) виконує інші функції, визначені Конституцією, законами України та актами Гетьмана України.

6.6.5. Відставка Виконавчої служби

Відставка Прем'єр-міністра України ініціюється Гетьманом і схвалюється Плануючо-законотворчою службою.

Кабінет Міністрів України складає повноваження перед новообраним Гетьманом України.

Прем'єр-міністр України, інші члени Кабінету Міністрів України мають право заявити Гетьманові України про свою відставку.

Відставка Прем'єр-міністра України має наслідком відставку всього складу Кабінету Міністрів України.

Прийняття Плануючо-законотворчою службою України резолюції недовіри Кабінетові Міністрів України має наслідком відставку Кабінету Міністрів України.

Кабінет Міністрів України, відставку якого прийнято Гетьманом України, за його дорученням продовжує виконувати свої повноваження до початку роботи новосформованого Кабінету Міністрів України, але не довше, ніж шістьдесят днів.

Прем'єр-міністр України зобов'язаний подати Гетьманові України заяву про відставку Кабінету Міністрів України за рішенням Гетьмана України чи в зв'язку з прийняттям Плануючо-законотворчою службою резолюції про недовіру.

У разі, невиконання Кабінетом Міністрів України Програми діяльності Виконавчої державної служби Плануючо-законотворча служба за пропозицією не менш, ніж однієї третини уповноважених від конституційного складу Плануючо-законотворчої служби може розглянути питання про відповідальність Кабінету Міністрів України та прийняти резолюцію про недовіру Кабінету Міністрів України більшістю від конституційного складу Плануючо-законотворчої служби.

Якщо Гетьман України не погоджується з резолюцією про недовіру Кабінету Міністрів України, він ініціює проведення всенародного референдуму з питання відставки Кабінету Міністрів України на чолі з Прем'єр-міністром.

Питання про відповідальність Кабінету Міністрів України може розглядатися Плануючо-законотворчою службою тільки один раз протягом однієї чергової сесії.

У разі відставки Прем'єр-міністра України за власною ініціативою увесь склад Кабінету Міністрів вважається відставленим. У цьому разі новий склад Кабінету Міністрів затверджується у порядку, визначеному відповідною статтею цієї Конституції. Перше голосування щодо затвердження нового складу Кабінету Міністрів має відбутись не пізніше як на одинадцятий день з моменту відставки попереднього уряду.

Друга відставка Кабінету Міністрів за ініціативою Прем'єр-міністра протягом однієї каденції парламенту, тягне за собою дострокове припинення повноважень Плануючо-законотворчої служби.

6.6.6. Виконавчі служби громад областей і населених пунктів.

Місцеві органи управління під контролем державних секретарів на своїх територіях забезпечують:

1) виконання Конституції та законів України, актів Гетьмана України, Кабінету Міністрів України, інших органів виконавчої служби;

2) законність і правопорядок; дотримання свобод, прав, безпеки й найвищої влади громадян;

3) виконання державних і регіональних програм соціально-економічного та культурного розвитку, програм охорони довкілля, а в місцях компактного проживання корінних народів і національних меншин – також програм їхнього національно-культурного розвитку;

4) підготовку та виконання відповідних обласних бюджетів і їхніх громад;

5) звіт про виконання відповідних бюджетів та програм;

6) взаємодію з органами місцевого самоврядування;

7) розвиток національно-патріотичної освіти й виховання, фізкультури та спорту;

8) реалізацію інших наданих державою, а також делегованих відповідними службами повноважень.

6.6.7. Конституційний порядок в Україні забезпечує держава шляхом:

1) встановлення порядку – створення громадянами держави установчої служби та народного наглядово-контролюючого органу;

2) функціонування, збереження, відтворення та розвиток порядку – через збалансоване господарювання, інновації та захист єдності, неподільності та невід'ємності спільного надбання;

3) захист порядку – заходи протидії держави насильницьким змінам чи поваленню Конституційного порядку або захоплення управління в державі.

4) розвиток, динамічність порядку – узгоджене здійснення суверенітету над спільним майбутнім.

6.6.8. Рада національної безпеки та оборони України (РНБО)

РНБО є координаційним органом з питань національної безпеки і оборони при Гетьманові України. Рада національної безпеки і оборони України координує і контролює діяльність органів виконавчих служб у сфері національної безпеки та оборони. Аналізує становище держави та погоджує законопроекти, які визначають міжнародні й міждержавні відносини України, що стосуються її безпеки та оборони.

Головою Ради національної безпеки та оборони України є Гетьман України.

Персональний склад РНБО України формує Гетьман України.

До складу Ради національної безпеки та оборони України за посадою входять Прем'єр-міністр України, міністр оборони України, голова Служби безпеки України, міністр внутрішньої безпеки України, міністр закордонних справ України, голова Народної наглядово-контролюючої служби держави.

У засіданнях РНБО України може брати участь і голова Плануючо-законотворчої служби.

Рішення Ради національної безпеки та оборони України вводяться в дію указами Гетьмана України.

Компетенція і функції Ради національної безпеки і оборони України визначаються законом.

Захист конституційного порядку від загроз: військової, у територіальному просторі, природному, економічному, технологічному, інформаційному, віртуальному, комунікативному, релігійному та інших здійснюється:

- 1) високоефективною системою державного управління під пильним наглядом і контролем народу;
- 2) державними правоохоронними органами;
- 3) службою надзвичайних ситуацій;
- 4) українським військом;
- 5) загонами безпеки та самооборони оперативного реагування у всіх населених пунктах;
- 6) громадським захистом, який не суперечить цій Конституції та законам;
- 7) іншими структурами, визначеними законами.

Склад, структура, чисельність, повноваження та забезпечення (фінансове, кадрове, технічне, методичне, матеріальне) визначається Гетьманом, його правовими актами та законами.

Усі органи правопорядку мають подвійне підпорядкування: методичне підпорядкування – центральним державним службам; адміністративне – громадам, у яких вони виконують свої повноваження.

6.6.9. Служба безпеки України. Розвідка та контррозвідка

Веде моніторинг життєдіяльності держави, виявляє і нейтралізує негативні процеси та підривні дії ворожих сил, котрі руйнують основи державотворення.

Служба підпорядкована Гетьману.

6.6.10. Збройні Сили України та Головне управління військової розвідки

Діють згідно із законами України. Підпорядковані Гетьману України.

6.6.11. Національна Гвардія

1. Національна Гвардія є військовим формуванням, яке захищає внутрішній правовий порядок в особливих ситуаціях, охороняє стратегічно важливі об'єкти держави, дипломатичні представництва іноземних держав.

2. З оголошенням воєнного стану Національна Гвардія у взаємодії з Українським Військом бере участь у відсічі збройного нападу на державу й підпорядковується Начальнику Генерального Штабу.

3. Національна Гвардія бере участь у здійсненні заходів щодо забезпечення режиму надзвичайного стану.

4. Командувач Національної Гвардії призначається на посаду та звільняється з посади Плануючо-законотворчою службою за поданням Гетьмана.

Чисельність Національної Гвардії встановлює Плануючо-законотворча служба за поданням Гетьмана України.

6. Національна Гвардія підпорядковується Гетьманові України.

6.6.12. Національна поліція України

1. Розслідує кримінальні правопорушення, що не віднесені до компетенції Державного Бюро Розслідувань.

2. Здійснює розшукові дії за дорученням Державного бюро розслідувань у порядку, встановленому законом, або на виконання міжнародних зобов'язань України.

Національну поліцію очолює Голова, якого призначає на посаду або звільняє з посади Плануючо-законотворча служба за поданням Кабінету Міністрів України.

Національна поліція підпорядкована Міністру внутрішньої безпеки України.

Принципи організації та повноваження підпорядкованих МВБ слідчих і силових структур – Національного бюро розслідувань, Національної гвардії, Служби державної охорони, поліції обумовлюються погодженими з Плануючо-законотворчою службою окремими законами та статутами несення служби.

6.6.13. Муніципальна поліція підпорядкована громадам населених пунктів. Структура, порядок формування і повноваження визначені в статутах громад і Положенні "Про муніципальну поліцію".

6.6.14. Агентство кібернетичної безпеки

1. Здійснює попередження та протидію правопорушенням у сфері електронних комунікацій.

2. Здійснює попереджувальну та розшукову діяльність щодо кримінальних правопорушень у сфері електронних комунікацій.

3. Розслідує кримінальні правопорушення у сфері електронних комунікацій.

Керівника Агентства кібернетичної безпеки призначає на посаду або звільняє з посади Плануючо-законотворча служба за поданням Кабінету Міністрів України.

Агентство Кібернетичної Безпеки підпорядковане Міністру внутрішньої безпеки.

6.6.15. Служба надзвичайних ситуацій є спеціальним формуванням, на яке покладено обов'язок ліквідації наслідків надзвичайних ситуацій та надання допомоги постраждалим.

Начальник Служби надзвичайних ситуацій призначається на посаду або звільняється з посади Кабінетом Міністрів України.

Служба надзвичайних ситуацій підпорядковується Прем'єр-міністру України.

6.6.16. Прикордонна служба є військовим формуванням, яке:

1. Забезпечує недоторканність кордону Держави та охороняє суверенні права України в її виключній (морській) економічній зоні та континентальному шельфі.

2. Здійснює відсіч агресору у разі збройного нападу на державу.

3. Протидіє проникненню на територію держави порушників кордону України, розвідувальних і диверсійних груп іноземних держав.

4. Протидіє тероризму, незаконній міграції, діяльності злочинних транснаціональних організацій, що здійснюють торгівлю людьми, зброєю, наркотичними засобами.

З оголошенням воєнного стану Прикордонна служба підпорядковується Начальнику Генерального штабу.

Командувач Прикордонної служби призначається на посаду, звільняється з посади Плануючо-законотворчою службою за поданням Гетьмана України.

Чисельність Прикордонної служби затверджується Плануючо-законотворчою службою за поданням Гетьмана України.

Прикордонна служба підпорядкована Гетьману України.

• Діяльність внутрішніх правоохоронних органів підконтрольна Службі безпеки України, Народній наглядно-контролюючій і Плануючо-законотворчій службам України.

6.6.17. Судова служба України

В Україні забезпечується правовий лад і верховенство права Українського народу.

Правосуддя в Україні здійснюється виключно судами. Делегування функцій судів, а також привласнення цих функцій іншими органами чи посадовими особами не допускаються.

Народ бере безпосередню участь у здійсненні правосуддя через обрання ним суддів усіх рівнів, участь у судових засіданнях в якості народних засідателів і присяжних та через Народну наглядно-контролюючу службу.

Система правосуддя в Україні є чотирирівневою:

1. Суди першого рівня, у тому числі:

а) мирові судді громад населених пунктів, які залагоджують конфлікти в їхньому зародку між пересічними громадянами;

б) громадські трибунали населених пунктів, які розглядають резонансні злочини урядовців проти громади (корупція, сіяння ворожнечі між членами громади, зрада тощо);

в) місцеві суди.

2. Суди другого рівня – громадські апеляційно-слідчі судові комісії, які розслідують неправомірні рішення суддів першого рівня. Можливі покарання судді та голови суду: дисциплінарне покарання; звільнення; кримінальна відповідальність; негайне відшкодування потерпілому завданої матеріальної і моральної шкоди; інше.

3. Суди третього рівня – касаційні суди всіх спеціалізацій.

4. Суд четвертого рівня – Верховний Суд України, який є найвищим судом у системі судоустрою України.

Судоустрій в Україні будується за принципами територіальності й спеціалізації відповідно до законодавства України.

Одним із головних обов'язків держави є забезпечення швидкого й ефективного суду. Конституційною нормою є застосування до суддів, що неправомірно виносять вироки, тих же покарань, на які вони засудили невинну людину (засудив на 10 років – сам відсидь 10 років, позбавив майна на певну суму – сам заплати таку ж суму).

• Для надання професійної правової допомоги в Україні діє адвокатура.

Засади організації і діяльності адвокатури, здійснення адвокатської діяльності та оплата праці адвоката визначаються законодавством України.

Державний адвокат здійснює представництво потерпілої особи в кримінальному суді, а також захист від кримінального обвинувачення. Оплата праці державного адвоката під час представництва в суді потерпілої або звинуваченої людини здійснюється за рахунок державних коштів відповідно до законодавства. Потерпіла особа або обвинувачена людина можуть відмовитися від послуг державного адвоката та обрати свого захисника на власний розсуд.

Юрисдикція судів поширюється на всі правовідносини, що виникають у державі.

Створення надзвичайних та особливих судів забороняється.

• Основними засадами судочинства є:

1) законність і справедливість прийняття остаточного рішення, при цьому суддя має спиратися на закони та фундаментальні принципи права;

2) рівність усіх учасників судового процесу перед законом і судом;

3) забезпечення доведеності вини;

4) змагальність сторін і свобода в наданні ними суду своїх доказів та в доведенні перед судом їх переконливості; сторони мають право бути вислуханими;

5) підтримання державного обвинувачення в суді прокурором;

6) забезпечення обвинуваченому права на захист;

7) гласність судового процесу та його обов'язкове повне безперервне фіксування технічними засобами;

8) забезпечення апеляційного та касаційного оскарження рішення суду, крім випадків, встановлених законом;

9) обов'язковість виконання судового рішення;

10) швидкий розгляд справи.

• Правосуддя здійснюють професійні судді та у визначених законом випадках народні засідателі й присяжні.

Професійні судді не можуть належати до політичних партій та профспілок, брати участь у будь-якій політичній діяльності, мати представницький мандат, обіймати будь-які інші оплачувані посади, виконувати іншу оплачувану роботу, крім наукової, викладацької та творчої.

На посаду судді може бути рекомендований кваліфікаційною комісією суддів громадянин України, не молодший тридцяти років, який має вищу юридичну освіту і стаж роботи у галузі права не менше ніж п'ять років, проживає в Україні не менш як десять років та володіє державною мовою.

Суддями спеціалізованих судів можуть бути особи, які мають фахову підготовку з питань юрисдикції цих судів. Ці судді здійснюють правосуддя лише у складі колегій суддів.

Додаткові вимоги до окремих категорій суддів щодо стажу, віку та їх професійного рівня встановлюються законом.

Захист професійних інтересів суддів здійснюється в порядку, встановленому законом.

Держава забезпечує особисту безпеку суддів та їхніх сімей за умови, що вони самі не стають правопорушниками.

У разі скоєння ними злочину вони можуть бути затриманими.

Вплив на суддів у будь-який спосіб забороняється.

За неповагу до суду, судді чи присяжного винні особи притягаються до відповідальності відповідно до чинного законодавства України.

Правосуддя здійснюють професійні судді та у визначених законом випадках народні засідателі й присяжні.

Судочинство провадиться суддею одноособово, колегією суддів, а в кримінальних справах та у визначених законом цивільних справах – суддею і двома засідателями, чи судом присяжних.

Суддя і присяжні, здійснюючи правосуддя, зобов'язані керуватися цією Конституцією та чинним законодавством України.

Присяжні й народні засідателі.

Присяжними та народними засідателями можуть бути відповідальні громадяни, які не менше одного року проживають на території відповідного судового округу.

Присяжними та народними засідателями не можуть бути особи, які були засуджені за вчинення умисного злочину, стосовно яких провадиться слідство, посадові особи органів публічного управління, адвокати, військовослужбовці.

Присяжні здійснюють правосуддя у справах за обвинуваченням особи в тяжкому або в особливо тяжкому злочині.

Реєстр осіб, які є кандидатами для відбору до жеребкування у присяжні, формує суд, у якому розглядається справа.

Для розгляду кожної справи формується новий персональний склад присяжних.

Суд присяжних складається із семи громадян України.

Суд автоматизованим жеребкуванням викликає п'ятдесят кандидатів у присяжні.

Сім присяжних обираються консенсусом між стороною захисту й стороною обвинувачення із числа кандидатів у присяжні протягом одного засідання суду.

Якщо консенсусом не обрано семи присяжних, тих, кого не вистачає, обирають жеребкуванням із числа кандидатів, які не були відібрані.

Присяжні є самостійними в ухваленні свого рішення і провадять своє засідання таємно у нарадчій кімнаті. Присутність головуючого професійного судді або будь-яких інших осіб у нарадчій кімнаті забороняється.

Присяжні ухвалюють рішення консенсусом.

Головуючий професійний суддя фіксує у вирокі рішення присяжних та визначає міру покарання засудженому.

Виправдувальний вирок суду присяжних не може бути оскаржений.

- Особа, якій пред'явлено цивільний позов, має право на те, щоб її справа була скерована до суду за місцем її проживання. Закон може передбачити інший суд.

- Кожна особа, що не володіє достатніми засобами, якщо тільки його справа представляється позбавленим будь-яких шансів на успіх, має право на безкоштовну юридичну допомогу. Крім того, особа має право на безкоштовну допомогу адвоката в тій мірі, в якій того вимагає захист її прав.

- У судах діють консультативні групи, котрі надають правову допомогу учасникам судового процесу якісно підготувати матеріали для якнайшвидшого їх розгляду.

- Судові рішення ухвалюються іменем конкретного суду України і є обов'язковими на всій території України всіма суб'єктами правових відносин.

- Суди всіх рівнів приймають і починають розгляд заяв від позивачів без попередньої сплати судового збору.

Після прийняття судом остаточного рішення по справі суд через визначений ним термін проводить останнє засідання по цій справі, на якому приймає ухвалу про виконавче провадження.

В ухвалі про виконавче провадження встановлюються терміни та механізми виконання остаточного рішення і сплати судового збору, конкретні люди або посадові особи, які є відповідальними за виконання цього рішення.

Контроль за виконанням ухвали про виконавче провадження здійснює суд першої інстанції, до якого позивач вперше подав позов.

Справа вважається закритою і передається в архів суду за рішенням судді тільки після того, як у матеріали справи надійдуть документи, які підтверджують виконання ухвали про виконавче провадження в повному обсязі.

У разі часткового виконання чи не виконання ухвали про виконавче провадження у встановлені терміни суддя автоматично порушує нову справу про відповідальність осіб, які зобов'язані були виконати ухвалу чи виконавче провадження.

Рішення всіх судів держави фіксуються в єдиному електронному реєстрі судових рішень у формі, зручній для їх пошуку за різними критеріями (назвою суду, прізвиськом судді, реєстраційним номером, датою, заголовком, фабулою та інше) з метою забезпечення відкритості та прозорості судової системи, що сприятиме однаковому застосуванню закону всіма судами держави та посилить відповідальність судів при створенні прецедентів.

• Неправосудне судове рішення є підставою притягнення судді до юридичної відповідальності після попереднього розгляду справи Громадською апеляційно-слідчою комісією.

Виконання судових рішень.

1. Особи, на яких судовим рішенням покладені зобов'язання, повинні виконати їх добровільно.
2. У разі невиконання судового рішення добровільно застосовується примус.
3. Для забезпечення примусового виконання судових рішень діє судова поліція.
4. Судова поліція підпорядкована голові Судової Адміністрації.
5. Судова поліція, виконуючи судові рішення у кримінальних справах, взаємодіє із пенітенціарною службою і Національною Поліцією.

Якщо за скоєне правопорушення закон передбачає міру покарання, то відповідальний урядовець сам накладає покарання на правопорушника без скерування справи до суду.

Для забезпечення функціонування всіх судів в Україні Верховний Суд має у своєму складі: Судову Адміністрацію, Дисциплінарну службу, Палату конституційного нагляду, суддівське самоврядування, судову поліцію, котрі за участю Народної наглядово-контролюючої служби виконують такі функції:

1) розгляд заяв про перегляд остаточних рішень судів касаційної інстанції, в яких сторона судового процесу доводить:

– що при розгляді справи та прийнятті рішення були порушені свободи, права, безпека та влада людини, передбачені Конституцією Українського народу.

– що хоча б один із суддів касаційної інстанції порушив присягу судді;

2) розгляд справи про усунення з поста Гетьмана України;

3) розгляд звернень про невідповідність Конституції Українського народу правових актів державних служб і служб місцевого самоврядування;

4) аналіз судової статистики, узагальнення судової практики;

5) забезпечення однакового застосування норм права судами різних спеціалізацій у порядку та спосіб, визначені процесуальним законом;

6) утворення і ліквідація судів за погодженням з представницькими службами регіону;

7) підготовка резерву кадрів для судів України;

8) розробка програм оптимізації і реформування судової системи України;

9) аналіз усіх правових актів державних служб та міжнародних договорів до їх прийняття на їхню відповідність конституції Українського народу;

10) видача приписів органам державного управління про усунення порушень ними Конституції і контроль їх виконання;

11) розгляд пропозицій громадян щодо покращень Конституції та ініціювання всенародного референдуму з цих питань;

12) звільнення суддів з посад;

13) переведення суддів з одного суду в інший;

14) методичне забезпечення судів, створення для цього допоміжних структур;

15) соціологічний моніторинг роботи судової системи.

Законами України можуть встановлюватися інші повноваження Верховного Суду.

• Верховний Суд та окремі громадяни подають кандидатури на посади суддів у Народну наглядово-контролюючу службу для перевірки їх на відповідність критеріям відбору. У разі позитивного відбору кандидатові видається сертифікат, який дає йому право брати участь у виборах на посаду судді.

Судді всіх рівнів виборні терміном на чотири роки.

Голова Верховного Суду обирається на шість років.

Головою Верховного Суду України може бути громадянин України, який має вищу юридичну освіту й стаж роботи за фахом не менше, як сім років, постійно проживає в Україні протягом останніх двадцяти років, досконало володіє усною і письмовою державною мовою, є етнічним українцем до четвертого покоління, віком від сорока до шістдесяти років. Інші вимоги встановлюються законом.

Новообрані судді починають виконувати повноваження після прийняття ними Присяги.

Вимоги до професійних суддів:

1) має вищу юридичну освіту;

2) суддя апеляційного суду має стаж служби в суді першої інстанції не менше п'яти років;

3) суддя Верховного Суду має стаж роботи в апеляційному суді не менше десяти років;

4) близькі родичі або подружжя не можуть бути призначені до одного суду або до судів, що перебувають в одній системі контролю;

5) відповідати іншим вимогам кадрової комісії Народної наглядово-контролюючої служби.

Мирові судді:

1. Мировими суддями є члени громади, які добровільно беруть на себе обов'язки здійснювати правосуддя на території громади у судовому провадженні з цивільних справ з незначною шкодою, а також у справах із вчинення публічних проступків.

2. Мирові судді обираються членами громади в єдиному багатомандатному окрузі, до якого належить уся територія громади прямими виборами на три роки відповідно до Статуту громади.

3. Вибори мирових суддів організує і проводить виборча комісія громади.

4. Рішення мирового судді може бути оскаржене в тому ж порядку, що й рішення суду першої інстанції.

5. Мировий суддя здійснює судочинство за загальними правилами.

Суддя звільняється з посади у разі:

1) закінчення строку, на який його обрано, чи призначено;

2) досягнення суддею шістдесяти п'яти років;

3) неможливості виконувати свої повноваження за станом здоров'я;

4) порушення суддею вимог щодо обмежень професійної діяльності, обумовлених законом;

5) порушення суддею присяги;

6) професійній невідповідності, встановленій в результаті розгляду скарг громадською апеляційно-слідчою комісією, органами суддівського самоврядування чи Верховним Судом України;

7) набрання законної сили обвинувальним вироком щодо нього;

8) припинення його громадянства;

9) визнання його безвісно відсутнім або оголошення померлим;

10) подання суддею заяви про відставку або про звільнення з посади за власним бажанням.

11) свідоме порушення матеріального чи процесуального права під час здійснення судочинства, що призвело до прийняття упередженого, протиправного рішення;

12) порушення етичних принципів і правил поведінки судді, що є несумісним зі статусом судді;

13) відмова від переведення до іншого суду в разі ліквідації чи реорганізації суду, в якому суддя обіймає посаду;

14) порушення обов'язку підтвердження законності джерела походження матеріальних статків;

15) відкликання громадянами з посади;

16) у разі триразового визнання у суді вищої категорії неправомірного рішення (ухвали);

17) інші підстави згідно із законом.

Громадський суддя звільняється з посади рішенням ради громади, на адміністративній території якої він діє. Рада своїм рішенням на звільнене місце призначає нового громадського суддю, повноваження якого мають бути підтверджені на найближчих чергових виборах.

Повноваження судді припиняються у разі його смерті.

Судова адміністрація:

1) здійснює фінансове, методичне та матеріально-технічне забезпечення роботи суддів;

2) веде реєстри резерву на посади суддів;

3) організує вибори суддів за погодженням з Народною наглядово-контролюючою службою;

4) виконує інші повноваження згідно з Законом.

Суддівське самоврядування:

1) діє у всіх судах;

2) для вирішення питань внутрішньої діяльності судів, а також здійснення дисциплінарного провадження стосовно громадських суддів, розгляду скарг і прийняття рішення про притягнення їх до дисциплінарної відповідальності (чи представлення заяви до ради місцевої громади про їх звільнення) діє суддівське самоврядування.

Держава забезпечує фінансування та належні умови для функціонування судів і діяльності суддів. У Державному бюджеті України окремо визначаються видатки на утримання судів.

Керівники, службові та посадові особи всіх структурних підрозділів державних служб і служб місцевого самоврядування наділяються повноваженнями та обов'язками й несуть особисту відповідальність за правомірне застосування отриманих повноважень, за якісне та повне виконання своїх обов'язків, за дотримання моральних засад поведінки людини відповідно до законодавства України.

Для попередження приватизації органів прокуратури, правосуддя та органів внутрішньої безпеки діє порядок їх підпорядкованості і звітності перед народом.

Усі виборні управлінські служби не повинні обиратися одночасно, щоб жодна сфера життєдіяльності держави не опинилася на час виборів некеруваною.

Кожна виборна служба обирає з-поміж себе керівника, який погоджується Гетьманом і затверджується Плануючо-законотворчою службою більшістю голосів.

Виборним урядовцям на час їхньої каденції надається службове житло.

Розмір винагороди урядовцям визначає Народна наглядово-контролююча служба за погодженням з Гетьманом.

Розділ VII. Виробничо-господарююча й соціально-культурна інфраструктура України та її населених пунктів.

Завдання інфраструктури:

А. Розвиток соціальної сфери: транспортної мережі; житла, в т. ч для молодих сімей; інженерних комунікацій; охорони природи; об'єктів розваг і відпочинку; охорона психічного та фізичного здоров'я громадян; об'єктів побуту – пошта, продовольчі й непродовольчі товари, аптеки, релігійні храми, кладовища та інше.

Б. Розвиток виробничої інфраструктури. Виробництво всього необхідного для громадян, що дозволяють можливості держави.

В. Максимальна свобода приватної ініціативи. Свобода й захист конкуренції у підприємницькій діяльності. Зняття необґрунтованих заборон та обмежень. Імпорт іноземних технологій і залучення іноземних фахівців та працівників великого бізнесу. Орієнтація на максимальне задоволення споживача (високі технологічність і якість за низької ціни), жорсткий контроль якості та експорт продукції. Розвивати

нові галузі виробництва. Заснування державних підприємств у монопольних сферах приватного підприємництва та в тих сферах, які є гарантами фінансової стабільності держави (енергетика, зв'язок, залізничний транспорт). Сприяння розвитку сільськогосподарського виробництва та переробки продукції на селі й т. д.

Г. Розвиток науки, мистецтва, філософії тощо та їх тісна ув'язка з виробництвом і наукові зв'язки зі світовим співтовариством.

Д. Збереження й розвиток культурної спадщини, історичних пам'яток і культурних цінностей та повернення їх з-за кордону в Україну; інші завдання, які диктують час та умови життя українців.

- Плануючо-законотвора служба України розробляє Генеральний план і програму стратегічного розвитку держави та всіх населених пунктів, обговорює їх із народом, щорічно уточнює і приймає на референдумах та впроваджує їх у життя. Усі інноваційні ідеї українців і всіх країн світу оперативно впроваджуються у практику. Створюються надсучасні військові технології і техніка.

- Розробляються нові стандарти безпечних для життя та екологічно чистих технологій, нормативів, створення служби Держспоживстандарту й жорсткий контроль за їх дотриманням.

- Сприяння будівництву найсучаснішого та найкомфортнішого екологічно чистого та енергозберігаючого житла, а також реконструкція діючого з приведення його до сучасних вимог. Попереднє облаштування комунікаціями земельних ділянок під будівництво житла, його оптимізація, зниження його собівартості та простоти їх придбання.

Першочергове забезпечення житлом новостворених сімей, літніх людей та людей з інвалідністю.

- Запобігання правопорушень при наймі житла: від надмірної квартирної плати; від протизаконного скасування найму та інших надмірних вимог орендодавця.

- Розвивати нетрадиційні екологічно чисті, недорогі джерела енергії та економні технології її передачі й споживання.

- Збереження та використання водних ресурсів без завдання шкоди водному балансу України. Облаштування водних потоків, безпеки гребель, запобігання втручанню у природні явища, які впливають на опади.

Держава приймає рішення щодо дотримання спільних вимог з іншими державами про використання водних ресурсів.

- У державі забезпечується доступна та безкоштовна профілактично-діагностично-лікувальна охорона психічного та фізичного здоров'я громадян, які не мають наркотичної, алкогольної, тютюнової, токсикологічної та інших залежностей. Активний розвиток нетрадиційної народної медицини. А також інші заходи захисту здоров'я людини:

- а) націоналізація спиртового, лікєро-горілчаного, коньячного та пивного виробництв, вирощування тютюну й тютюнового виробництва й формування монополії збуту їхньої продукції;

- б) державна монополізація фармацевтичного виробництва;

- в) заборона на ввезення, вирощування (виробництво) та використання у складі кінцевої продукції ГМО, пальмової олії та інших заборонених шкідливих добавок, які можуть становити загрозу для життя;

- г) термінове відновлення вирубаних лісів, відновлення кількості й розмірів заповідників і рекреаційних зон, приведення у відповідність розмірів площ зелених територій загального користування (парків та ін.) до кількості жителів у населених пунктах; жорсткі покарання за порушення: незаконна приватизація об'єкта господарювання аж до довічного ув'язнення його керівника;

- д) припинення забруднення природи;

- е) держава забезпечує розвиток інфраструктури фізичної культури та спорту, заохочує громадян до здорового способу життя і занять спортом молодь, введення у школах обов'язкового навчання фізкультури, здорового харчування та вільний доступ усіх до спортивної інфраструктури громад;

- є) впроваджувати ефективні засоби лікування заразних хвороб людей і тварин (грибків, паразитів тощо), очищення організму від токсинів та ін.;

- ж) захист від іонізуючого випромінювання, частотного та інших;

- з) захист людини від зловживань генною інженерією;

- и) Охорона здоров'я забезпечується державним фінансуванням відповідних соціально-економічних, медико-санітарних і оздоровчо-профілактичних програм.

У державних і комунальних закладах охорони здоров'я обґрунтований мінімальний об'єм медичних послуг надається безоплатно.

Держава сприяє розвитку лікувальних закладів усіх форм власності.

Невідкладну першу допомогу лікарняний заклад незалежно від форми власності зобов'язаний надати безкоштовно. Відмова в наданні невідкладної допомоги тягне юридичну відповідальність.

• Приватні лікувальні заклади складають мережу платних медичних послуг. Оплату медичних послуг від імені застрахованого здійснює державна медична страхова компанія.

Профілактикою захворювань, атестацією робочих місць на виробництвах, амбулаторним лікуванням, розміщенням своїх клієнтів у лікувальні заклади, здійсненням контролю за правильністю діагностики та лікування у стаціонарних лікарняних закладах та оплатою зі своїх коштів лікування і реабілітації хворих опікується Державна Медична Страхова Компанія (Державна МСК).

Страховий поліс державної МСК дітям-спадкоємцям українського громадянства, вручається їхнім батькам разом зі свідоцтвом про народження громадянина України.

Джерела надходжень страхових внесків:

– з державного бюджету в розмірі забезпечення обґрунтованого мінімального об'єму медичних послуг кожному жителю держави;

– обов'язкові страхові внески підприємств, розмір яких залежить від тяжкості, небезпечності та шкідливості виробництв;

– додаткові страхові внески підприємств на підставі колективних договорів з профспілками;

• особисті внески, згідно з окремим договором додаткового страхування сплачуються у розмірі договірного тарифу на право забезпечення спеціальних видів страхових послуг при настанні страхової події;

• відновлення й розширення розгалуженої мережі лікувально-профілактичних закладів.

Приватизація курортних і санаторних земель на всій території України заборонена.

• Боротьба держави з інвалідністю шляхом пересадки органів за рахунок:

а) використання органів усіх загиблих і померлих;

б) створення галузі клонування людських органів, вирощування матеріалу зі стовбурових клітин тощо;

в) створення галузі електронного протезування.

• Держава стежить за роботою поштових служб і телекомунікацій, а також справедливістю цін і тарифів за їхні послуги.

• Держава розвиває ефективну транспортну мережу: залізничну, авіаційну, автомобільних доріг, канатних, трубопровідних, морських, безпечних пішохідних доріг і стежок без руху ними будь-яких технічних засобів (на велосипедах, самокатах тощо), космічної та авіаційної навігації, правил безпечного дорожнього руху, транзитних доріг та їх інфраструктури й під'єднання до міжнародних мереж об'їзних доріг, їх пропускну здатності та всі інші.

Держава контролює підтримання належного стану транспортної мережі, усунення її негативного впливу на людей, тварин і рослин, захист від шуму та вібрації.

• Держава задовольняє потреби молоді й дорослих, розвиток і захист дітей, сприяє позашкільній діяльності дітей та молоді й освіті дорослих.

• Держава контролює і регулює трудові відносини:

а) захист працюючих;

б) відносини роботодавців і працівників;

в) служби влаштування на роботу;

г) розширення сфери застосування колективних трудових угод на засадах рівності сторін перед законом і профспілкової свободи.

• В Україні заборонені будь-які монополії та олігополії – економічні, політичні, соціальні, етичні, виробничі тощо, які поєднують володіння, розпоряджання і використання.

• У сфері сільського господарства держава сприяє:

а) забезпеченню населення якісними екологічно чистими продуктами харчування і сировиною для промисловості;

б) збереженню природних ресурсів і підтримці сільських ландшафтів;

в) децентралізованому освоєнню території;

- г) розвитку, фінансовій підтримці та стимулюванню розвитку малих і середніх фермерських господарств;
- д) недопущенню концентрації великих земельних площ в одних руках;
- е) заборона продажу землі – виключно оренда з контролем якості її використання;
- є) дотриманню вимог природного середовища і життя тваринного світу;
- и) захисту навколишнього середовища від неправомірного використання добрив, хімічних та інших шкідливих речовин;
- і) проведенню досліджень у сфері сільського господарства;
- й) забезпеченню стійкості земельної власності.
- Держава сприяє накопиченню, донесенню до виробників і впровадженню у практику найсучаснішої науково-технічної інформації.
 - Держава сприяє розвитку полювання і рибальства та підтримання різноманітності порід риб, диких ссавців і птахів.
 - Держава стимулює розробку і впровадження технологій з повної переробки промислових і побутових відходів.

Розділ VIII. Економічно-фінансова система Української держави.

8.1. Основні завдання цієї системи:

А. Повернення потенціалу держави Українському народу – її найвищій владі, власнику та господарю і побудова моделі незалежної соціальної ринкової економіки.

Б. Повернення всіх національних багатств та отриманих від їх використання доходів у загальнонародну власність – землі, надр, природних і кредитних ресурсів, енергоресурсів, стратегічних підприємств, комунікаційних шляхів сполучень, транспорту, зв'язку, грошово-банківської, кредитно-фінансової і страхової систем. Взяття їх на баланс держави. Ця власність не може відчужуватися.

В. Гармонійне поєднання економічно-фінансових зв'язків між виробниками, споживачами, урядовцями, фінансово-кредитною і страховою системою та з економіками інших країн. Взаємодія індивідуальної і державної стратегії. Індикативне планування на 5-7 років. Поєднання ринкових регуляторних важелів із плануванням через держзамовлення.

Г. Націоналізація стратегічних галузей та економічних об'єктів закордонних власників і співвласників, а також тих які не зареєстровані в Україні.

Д. Повернення крадіями незаконно привласнених ними економічних об'єктів і здобутих незаконним шляхом грошових коштів, у тому числі й повернення з-за кордону збудованих там їхніх об'єктів нерухомості та бізнесу. Створити державний реєстр руйнувань, вчинених Московією, для відшкодування нею ушкоду. Доля державної власності повинна становити не менше 60%.

Е. Розподіл винагороди за створення матеріальних і духовних благ між їх творцями повинен залежати від кількості, якості та складності виконаної ними розумової і фізичної роботи – щоб кожен жив рівно так, наскільки чесно, якісно й продуктивно працює.

Є. Визнання головними джерелами примноження багатства та власності народу природу й чесну суспільно-корисну розумову та фізичну працю. Формування інтелектуально-кадрового потенціалу.

И. Обов'язкова трудова повинність усіх працездатних громадян та жорстка кримінальна відповідальність за ухилення від праці, паразитування, хабарі, азартні ігри, шахрайство та інше. Знищення всіх схем і технологій розграбування держави, унеможливлення паразитування однієї людини за рахунок іншої, та одного етносу за рахунок іншого.

І. Центр уваги, всенародні почесті, гідна винагорода, високі стандарти комфорту життя і максимальні умови для самореалізації людини чесною суспільно корисною праці.

Й. Контроль ціноутворення на продукцію, товари та послуги шляхом встановлення фактичних затрат, оптимізації витрат, граничної межі рентабельності, обґрунтованості комунальних тарифів, податків і зборів, а також експортних цін.

К. Встановлення порядку всіх відрахувань громадян на їхні персональні рахунки в державному соціальному банку, за винятком податку на утримання управлінського персоналу громад і держави; право успадкування залишку цих коштів.

Л. Підвищення доходів на душу населення, пенсії, соціальні виплати на дітей, інвалідів, учасників війни та їхніх сімей, хворих і подолання бідності.

М. Підвищення рівня освіти й виховання і тривалості життя українців. Висока оплата праці педагогів.

Н. Створення єдиного прозорого та контрольованого народом загальнонаціонального фонду милосердя для фінансової підтримки українців, які потрапили в критичну ситуацію.

О. Створення при Дослідному інституті Плануючо-законотворчої служби потужної науково-практичної групи з питань вдосконалення економічно-фінансової системи України. Бо в кризах винні не економічні умови, а ті хто їх створює.

П. В Україні вводиться від'ємна відсоткова ставка за кредитами (повертати треба менше, ніж позичав), для створення робочих місць, для розв'язання першочергових побутових питань (квартира, освіта, меблі, тощо) – нульова, решта (крім предметів розкошів) – мінімальна.

Р. Введення співвідношення мінімальної зарплати (першого розряду робітника) і максимальної – не більше, ніж 1:6. Розмір пенсії визначається стажем роботи.

С. Заборона вільного обігу іноземної валюти на території України. Операції з валютою належать лише Національному банку України. Інші обмеження...

8.2. Ресурси й потенціал України

• Земля, її надра, водний, повітряний і космічний простір над територією України та інші природні ресурси, які перебувають у межах території України, природні ресурси її континентального шельфу, виключної (морської) економічної зони, рухоме й нерухоме загальнодержавне майно та корпоративні права, кошти державного бюджету, духовна, інтелектуальна, наукова, культурна й історична спадщина, власність України за кордоном є об'єктами права власності Українського народу та загальнонаціональним багатством.

Усе, що не створено руками людини, не є товаром і може надаватися лише у право володіння і користування.

Земля є основним національним багатством, що перебуває під особливою охороною держави й народу.

Право користування землею гарантується громадянам, юридичним особам, державі відповідно до закону.

Кожен громадянин має право користуватися об'єктами загальнонаціонального багатства. Обмеження та заборона на таке користування встановлюється законодавством України.

Держава та місцеве самоврядування здійснюють періодичну інвентаризацію, паспортизацію і фінансово-економічну оцінку ресурсів, потенціалу та можливостей України.

• Матеріальною і фінансовою основою місцевого самоврядування є рухоме й нерухоме майно, доходи місцевих бюджетів, інші кошти, земля, природні ресурси, що є у користуванні територіальних громад сіл, селищ, міст, районів у містах, а також об'єкти їхньої спільної власності, що перебувають в управлінні обласних громад.

Територіальні громади сіл, селищ і міст можуть об'єднувати на договірних засадах об'єкти комунальної власності, а також кошти бюджетів для виконання спільних проектів або для спільного фінансування (утримання) комунальних підприємств, організацій і установ, створювати для цього відповідні органи і служби.

• Земельні ділянки, у відповідності до законодавства України, передаються тільки в користування та розпорядження.

Право користування та розпорядження землями сільськогосподарського, виробничого й культурного призначення та землями в межах населених пунктів є товаром. Це право набувається і реалізується громадянами, юридичними особами та підприємцями відповідно до законодавства України.

Землі лісогосподарського призначення, національних парків і заповідників, охоронної зони річок та водойм, морського узбережжя, військового призначення та прикордонної смуги перебувають у користуванні спеціалізованих служб державного і місцевого рівнів без права розпорядження. Право розпорядження цими землями громадяни України надають представницьким службам державного та місцевого рівня. Право користування і розпорядження цими землями не є товаром.

Відповідальність за зменшення родючості земель сільськогосподарського призначення нижче встановлених норм та зменшення площ земель лісогосподарського призначення, несуть відповідно до законодавства України громадяни та керівники служб, підприємств та організацій, які наділені правом користування цими землями.

Права користування природними ресурсами покладаються на громади населених пунктів відповідно до закону.

У державі законодавчо забезпечується захист прав усіх суб'єктів права власності та господарювання. Усі суб'єкти права власності рівні перед законом.

Загальнонаціональна та приватна власність не повинна використовуватися на шкоду людей, суспільству та природному середовищу.

- Керівництво фондом народної власності здійснює Правління фонду, до складу якого входять 26 членів. Обираються по одному від кожної області на чотири роки.

Плануючо-законотворча служба затверджує голову фонду, обраного Правлінням фонду. Повноваження фонду визначаються законом.

Завданнями фонду народної власності є:

- а) облік та ведення реєстру усіх складових загальнонаціонального багатства;
- б) прийняття та утримання на своєму балансі усього загальнонаціонального багатства;
- в) реалізація або передача в користування загальнонародної власності у відповідності до законодавства України;
- г) ведення спеціалізованих особових розрахункових рахунків громадян України та планові перерахування на ці рахунки частки коштів, які надійшли від реалізації або передачі в користування загальнонародної власності та від експлуатації державної власності.

8.3. Власність у державі

- В Україні визнаються чотири форми власності.

1. **Приватна** – на створені, придбані або успадковані у законний спосіб матеріальні та нематеріальні об'єкти.

Кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю приватною власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності.

Право приватної власності набувається в порядку, визначеному законодавством України. Громадяни для задоволення своїх потреб можуть користуватися об'єктами права державної та комунальної власності відповідно до законодавства України.

Хліборобське господарство є неподільним і, як правило, успадковується старшим сином або донькою згідно із законом.

Забороняється позбавляти людину права власності.

Примусове відчуження об'єктів права приватної власності застосовується лише як виняток із мотивів суспільної необхідності, на підставі та в порядку, встановлених законом, та за умови попереднього й повного відшкодування їх вартості. Примусове відчуження таких об'єктів з наступним повним відшкодуванням їх вартості допускається лише в умовах воєнного чи надзвичайного стану.

Конфіскація майна може бути застосована виключно за рішенням суду у випадках, обсязі та порядку, встановлених законом.

Приватна власність економічних об'єктів, майно яких не відчужувалось у народу, зберігається у повному обсязі.

Особи, безпосередньо причетні до доведення до банкрутств державних економічних об'єктів з метою їх приватизації або розграбування, мусять відшкодувати збитки державі.

2. **Кооперативна** – це об'єднання майна членів організації на певний період часу для задоволення їхніх колективних інтересів.

Власністю об'єднання є рухоме й нерухоме майно, право використання землі та інших природних ресурсів, культурна спадщина, інтелектуальна власність, доходи від господарської діяльності тощо.

Власність об'єднання може передаватися на договірних засадах у відповідальне користування українським, іноземним чи міжнародним фізичним або юридичним особам за умови дотримання вимог цієї Конституції, закону й статуту об'єднання.

3. **Комунальна** (громадська) власність громад населених пунктів на належне їм майно, що використовується для спільних потреб громади й управляється органами місцевого самоврядування.

Власністю громади є рухоме та нерухоме майно, право на використання землі, інших природних ресурсів, громадська культурна спадщина, що є у співволодінні її членів, доходи бюджету громади, у тому числі місцеві податки та збори, частина державних податків за договором із державою, а також доходи від діяльності об'єктів, що перебувають в управлінні громади.

Власність громад може передаватися на договірних засадах у відповідальне користування українським, іноземним чи міжнародним фізичним або юридичним особам, за умови дотримання вимог цієї Конституції, закону і статуту громади.

4. **Загальнонародна** (національна, державна).

До неї належать:

а) усі природні ресурси, в тому числі земля, які не створені руками людей і не підлягають продажу, а перебувають лише в користуванні та володінні відповідно до норм Конституції;

б) ріки, озера, великі ставки;

в) великі ліси, менші й дрібніші з яких можуть належати приватним особам, кооперативам і громадам;

г) державні заповідники;

д) великі підприємства: металургійні, металообробні, машинобудівні, з виробництва вибухових матеріалів і речовин, з виробництва літаків, космічних апаратів і важкої військової техніки; залізнична та поштова інфраструктура; авіація; річковий і морський флот;

е) виробництво тютюнових виробів і міцних алкогольних напоїв;

є) торгівля продукцією державного та оборонного призначення;

ж) культурна та історична спадщина, інтелектуальна власність, інші рухомі й нерухомі об'єкти, що перебувають у розпорядженні держави.

Для повноцінної життєдіяльності економіки держави доцільно підтримувати питому вагу державного сектору власності не менше ніж 60%.

Рівноправним співвласником загальнонародної власності стає кожна людина з моменту отримання паспорта громадянина України.

Загальнонародна та громадська власність є публічною, управляється відкрито й передбачає звітність.

Загальна народна власність є доступною всім і може передаватися у договірне користування українським чи іноземним фізичним юридичним та юридичним особам згідно з цією Конституцією. Усі суб'єкти права власності рівні перед законом. Власність зобов'язує.

Забороняється використання власності на шкоду людині, суспільству, державі та природі.

Облік та управління майном і активами народу здійснює Фонд народного майна, керуючись рішеннями Кабінету Міністрів України.

Власність, набута без порушення інтересів народу, гарантується і є недоторканною. Порушення є підставою для повернення власності в попередній стан.

• Формування загальнонародної власності здійснюється за рахунок: передачі у володіння; відчуження; оренди; штрафних санкцій за порушення законів; націоналізації майна; виконання судових рішень тощо.

• Уряд держави гарантує кожному громадянину виплату на його особистий рахунок частки доходів від використання загальнонаціональної власності. Періодичність виплати встановлюється Народною наглядово-контролюючою службою.

8.4. Суспільно корисна праця та справедлива винагорода за неї

• В основі добробуту людини та могутності держави лежить суспільно-корисна розумова й фізична праця людини та природа.

Повернення українців із-за кордону на Батьківщину. Імпорт робочої сили заборонено.

Кожен має право на працю, яку він вільно обирає, або на яку добровільно погоджується. Кожна працездатна особа зобов'язана чесно працювати й забезпечувати себе, й сплачувати податки. Паразитів за чужий рахунок карається законом.

Держава сприяє створенню робочих місць, самозайнятості й самореалізації людини. Доплата за освіту.

Не вважається примусовою працею виконання обов'язкових громадських робіт, військова або альтернативна (невійськова) служба, а також робота чи служба, яка виконується особою за вироком чи іншим рішенням суду, або відповідно до законів про воєнний і про надзвичайний стан.

Держава встановлює стандарти умов праці та здійснює контроль за їх дотриманням.

Кожен має право на належні безпечні й здорові умови праці, на заробітну плату, не нижчу від гарантованого державним правом мінімуму оплати кваліфікованої праці.

Держава гарантує єдині принципи оплати праці у всіх сферах діяльності суспільства з використанням найманої праці.

Державні тарифно-кваліфікаційні довідники обов'язкові до застосування на підприємствах і в установах усіх форм власності.

Держава встановлює гарантований розмір мінімальної заробітної плати (тарифу першого розряду) та встановлює коефіцієнти для обчислення гарантійних мінімальних розмірів оплати кваліфікованої праці.

Мінімальний розмір заробітної плати повинен відповідати споживчому кошику покупок загальнодоступних продукції, товарів і послуг.

Держава гарантує єдині обов'язкові мінімальні розміри доплат за тяжкість, небезпечність, шкідливість та за дію інших негативних факторів умов праці, які встановлюються проведенням планової атестації робочих місць, або атестацією за вимогою профспілок, медичної страхової компанії чи роботодавця.

Використання праці жінок і неповнолітніх на небезпечних для їхнього здоров'я роботах забороняється.

Трудові відносини регулюються Кодексом Законів про працю, який є збірником правових норм у відносинах у сфері найманої праці, а також галузевими угодами про тарифи, трудові та соціальні гарантії і колективними договорами на підприємствах між профспілкою та роботодавцем.

Для підприємств, організацій і установ, де використовується наймана праця, встановлюється: максимальна тривалість робочого часу при нормальних умовах праці – 40 годин на тиждень; мінімальна тривалість оплачуваної щорічної відпустки – 24 календарних дні; вихідні дні визначаються правовими нормами Трудового Кодексу та угодами з профспілками.

Встановлення скороченого робочого дня щодо окремих професій і виробництв, скороченої тривалості роботи у нічний час, мінімальна тривалість відпочинку та оплачуваної щорічної відпустки, вихідні та святкові дні, а також інші умови здійснення цього права визначаються законодавством України.

Держава гарантує граничний пенсійний вік для чоловіків – 60 років; для жінок – 55 років.

Держава гарантує захист від незаконного звільнення.

Кожен, хто працює за наймом, має право на страйк у тій мірі, в якій він сприяє вирішенню трудових конфліктів.

Роботодавець має право на локаут у тій мірі, в якій він сприяє вирішенню трудових конфліктів.

Матеріальна чи моральна шкода, завдана фізичним або юридичним особам актами й діями, що визнані неконституційними, відшкодовується особами, котрі скоїли правопорушення, у встановленому законом порядку.

8.5. Грошово-банківська, фінансово-кредитна та страхова система України (додаток № 4)

Грошовою одиницею України є гривня. Встановлення українського еквіваленту гривні – кіловат, зерно, золото тощо.

Фінансові процеси в Україні здійснюють Міністерство фінансів і Національний банк України.

Банківська система України включає: головний (Національний) банк держави, якому підпорядковані зовнішньоекономічний банк, банки громад населених пунктів і кооперативні банки без права здійснення прямих зовнішньоекономічних операцій. Приватні банки в Україні заборонені.

Національний банк очолює Голова, який призначається терміном на 5 років Плануючо-законотвораючою службою за поданням Гетьмана.

Національний банк виконує такі завдання:

- а) проводить монетарну стратегію і забезпечує стабільність грошової одиниці;
- б) карбує монету й друкує грошові банкноти;

- в) розробляє грошово-кредитну стратегію держави, проведення у ній банківських операцій та організовує грошовий обіг;
- г) здійснює емісію української валюти;
- д) ліцензує банківську діяльність та операції і здійснює контроль за діяльністю банків;
- е) контролює баланс зовнішньої торгівлі та використання іноземних валютних запозичень держави, а також має монополію на зовнішні фінансові операції;
- є) обмін іноземної валюти здійснюється виключно банками з реєстрацією персональних даних клієнта. Порушення цих норм карається законом;
- ж) випускає державні позики;
- з) створює за рахунок своїх прибутків грошові резерви, частина яких повинна бути в золоті;
- и) спільно з Кабінетом Міністрів формує податкову стратегію і несе відповідальність за інфляцію;
- і) бере участь у біржах і банках, регулює процеси страхування;
- ї) кредитує і рефінансує банки.

Правовий статус Національного банку, обов'язки, права та відповідальність його посадових осіб визначаються законодавством України.

Контроль за роботою Національного банку здійснює Рада із семи членів, яких призначає Плануючо-законотворча служба терміном на 7 років за поданням Народної наглядово-контролюючої служби. Правовий статус Ради визначається законом і регламентом, затвердженим Народною наглядово-контролюючою службою.

Рада розробляє основні засади грошово-кредитної стратегії та здійснює контроль за її проведенням, адекватністю монетарної політики, стабільністю української валюти, за інфляцією.

Голова Національного банку оперативно звітує про свою діяльність перед Народною наглядово-контролюючою службою.

8.6. Податки, збори платежі та інші джерела наповнення бюджету.

Усі види податків, зборів і платежів призначені для забезпечення повноцінної життєдіяльності громад населених пунктів і держави.

Усі працездатні громадяни зобов'язані вносити платежі в казну громади й держави. За ухилення від платежів – адміністративне, економічне чи кримінальне покарання.

Держава контролює прибутки та видатки кожної особи.

Подвійне оподаткування заборонене. Держава встановлює таку граничну межу рентабельності для господарюючих об'єктів у всіх галузях життєдіяльності, яка дозволить їм успішно розвиватися.

Держава встановлює граничну межу сукупно всіх місцевих і державних платежів не більше 15% від чистого прибутку виробника з річним оборотом більше 500,000 грн. з розподілом конкретних відсотків по обох платежах.

Податок на додану вартість не повинен перевищувати 7%.

Платежі ПДВ не повинні справлятися з операцій у соціальній сфері та з експорту.

Додатковими джерелами надходжень до бюджетів територіальних громад є:

- плата за користування землею та майном громади;
- дивіденди від підприємств, засновниками, чи співзасновниками яких є територіальна громада;
- внутрішні позики;
- дотації, субвенції та субсидії вищих громадських об'єднань і держави;
- плата за користування водними ресурсами;
- адміністративні стягнення.

З метою забезпечення простоти й прозорості податкової політики в сфері економіки та стимулювання економічного розвитку держави встановлюються наступні податки:

- податок на прибуток підприємств;
- митні збори для імпортерів;
- акцизні збори для підприємств торгівлі;
- прибутковий податок на доходи фізичних осіб за прогресивними ставками;
- податок на нерухомість та предмети розкоші за прогресивними ставками.
- податки за рух важких вантажів, на споживання пального, на споживання алкоголю;

- податки на азартні ігри, договори парі, лотереї, розважальні ігри, страхові відшкодування;
- гербовий збір на цінні папери, страхові поліси та інші документи.

Бази оподаткування, та шкали прогресій розміру ставок встановлюються Конституцією та Митним Кодексом України.

Усі відрахування (пенсійні, соціальні та інші) на кожного працюючого зараховуються на його персональний рахунок у Державному соціальному банку, до якого не будуть мати доступу сторонні особи.

Коло платників податків, предмет оподаткування і порядок розрахунку податку встановлюється законом.

Вартість послуг урядовців, які вони надають населенню, розраховується відповідно до норм витрат на них часу, матеріалів та інших ресурсів.

Держава фінансово підтримує місцеве самоврядування і компенсує витрати, спричинені рішенням своїх органів.

Планування бюджетних видатків здійснюється за принципами збалансованого фінансування програм розвитку різних напрямків життєдіяльності відповідних громад і держави в цілому.

8.7. Бюджетна система держави.

Бюджетна система України будується на засадах справедливого та неупередженого розподілу суспільного багатства між громадянами й територіальними громадами.

Виключно законом про Державний бюджет України визначаються будь-які видатки держави на загальносуспільні потреби, розмір і цільове спрямування цих видатків.

Бюджетна стратегія держави вибудовується на принципах закріплення за кожним рівнем врядування своєї фази формування дохідної частини бюджету, де розвиток цієї бази безпосередньо залежить від стратегії, яку повноважний проводити відповідний рівень врядування на своїй адміністративній території.

Сільські об'єднані територіальні громади, адміністративних районів міст, а також територіальні громади міст без адміністративного поділу мають за базу оподаткування реальний прибуток:

- від громадян - фізичних осіб (у тому числі підприємців), членів своєї громади (прибутковий податок з громадян);
- від малих, середніх і муніципальних підприємств, розташованих на підпорядкованій території (податок на прибуток).

Обласні об'єднання територіальних громад за базу оподаткування мають прибуток великих підприємств соціального спрямування, розташованих на їхній території (податок на прибуток).

Народ України (в особі держави) за базу оподаткування має прибуток підприємств базових галузей економіки, стратегічних підприємств та природних монополій (податок на прибуток).

Фінанси держави, громад і об'єднань є публічними фінансами.

Формування публічних фінансів повинно здійснюватися у спосіб, що не суперечить цій Конституції.

Обіг та облік публічних фінансів здійснюються відкрито. Всі публічні фінанси є підконтрольними.

Розподіл доходів між громадою і державою здійснюється на засадах поділу усіх податків, зборів, штрафів та інших надходжень з території громади у відношенні, визначеному Радою громади.

Фінанси громад формуються і використовуються на засадах самостійності, прозорості й контролюються громадами.

Громади мають право на внутрішні та іноземні запозичення відповідно до статуту. Рішення про запозичення фінансових ресурсів для бюджету громади або на проекти розвитку приймаються громадою відповідно до її статуту та закону.

Держава всіляко підтримує потреби сімей і захист родин: виплати по страхуванню медичних виплат, пов'язаних з пологами тощо.

Надається підтримка учасникам війни та їхнім сім'ям.

Держава повинна враховувати в бюджеті особливе положення гірських та інших депресивних районів.

Необхідність і пріоритет кожного великого проекту повинні бути глибоко проаналізовані та потреба його планування і фінансування.

Надання допомоги за місцем проживання особам, які перебувають у нужді.

Згода на будь-які запозичення та боргові гарантії держави надається Плануючо-законотворчою службою.

Отримання позик або надання фінансових гарантій, що суперечать цій Конституції, забороняється.

Кабінет Міністрів звітує перед Плануючо-законотворчою і Народною наглядово-контролюючою службами щодо використання коштів позик.

За потреби проводиться експертиза використання коштів позик.

Публічні закупівлі в громадах здійснюються у порядку визначеному Конституцією та законом.

Закупівлі, що здійснюються за рахунок публічних фінансів є публічними. Публічні закупівлі здійснюються на конкурсних засадах.

Умови конкурсу не можуть бути змінені після їх оприлюднення.

Угоди на постачання товарів і послуг, які укладені за результатами конкурсу, не можуть бути змінені.

Публічні закупівлі здійснюються винятково у виробників. Товари й послуги мають відповідати стандартам якості.

Реклама органів публічного управління за рахунок публічних фінансів забороняється.

Борги та винагороди за дії проти інтересів держави виплачуватися не повинні.

Держава забезпечує збалансованість зведеного бюджету України. За проектами зведених бюджетів областей (у т. ч. міст з обласним статусом) Кабінет Міністрів передбачає в державному бюджеті обґрунтовані розміри зарплат, пенсій, дотацій, субвенцій, субсидій областям на збалансування бюджетів усіх рівнів.

Видаткова частина не повинна перевищувати більше 2% від рівня доходів.

Кабінет Міністрів України не пізніше 15 вересня кожного року подає до Плануючо-законотворчої служби України проект закону про Державний бюджет України на наступний рік. Разом із проектом закону подається доповідь про хід виконання Державного бюджету України поточного року.

Державний бюджет України затверджується щорічно Плануючо-законотворчою службою України на період з 1 січня по 31 грудня, а за особливих обставин – на інший період.

Усі доходи й видатки держави, крім доходів і видатків Стратегічних фондів, повинні міститися в Бюджеті держави.

Держава створює Стратегічні фонди: Природи; Розвитку майбутнього; Суспільної спадщини; Компенсації збитків від наслідків збройних конфліктів і надзвичайних ситуацій; Милосердя тощо.

Голів стратегічних фондів призначає Плануючо-законотворча служба, й звільняє з посад Гетьман. Для контролю діяльності фондів створюються наглядові ради.

Доходи фондів формуються із бюджетів усіх рівнів і своєї господарської діяльності.

Позабюджетні кошти використовуються згідно з положеннями статуту громади.

Бюджет держави на наступний бюджетний рік і наступні роки (бюджетні періоди) розробляється відповідно до бюджетної стратегії та її резолюції Кабінетом Міністрів України та щорічно затверджується Плануючо-законотворчою службою не пізніше першого числа останнього місяця поточного року.

Якщо закон про Бюджет у зв'язку з винятковими обставинами не був прийнятий до початку календарного року, Кабінет Міністрів України збирає доходи й здійснює витрати, встановлені Законом про Бюджет за попередній рік.

За рухом фінансів оперативно стежать Народна наглядово-контролююча служба та Гетьман. Усі операції по доходах і видатках бюджету є публічними та оприлюднюються.

8.8. Система страхування у державі.

У державі діє система страхування, яка включає медичне, пенсійне, правове, майнове та інші види страхування:

- а) Обов'язкове пенсійне страхування поширюється на всіх, хто працює.
- б) Обов'язкове медичне страхування забезпечує кожному громадянину покриття витрат на лікування та профілактику захворювань.
- в) Обов'язкове правове страхування забезпечує кожному громадянину доступ до правової допомоги.
- г) Страхування майна за бажанням його власника.
- д) Обов'язкове страхування на випадок хвороби й страхування від нещасного випадку.

е) Страхування по старості, страхування осіб, що залишилися без годувальника, та осіб, які втратили працездатність (інваліди).

є) Професійне страхування по безробіттю фінансується із внесків застрахованих; якщо застрахований є найманим працівником, то підприємець бере на себе щонайменше половину суми внесків.

ж) Підприємець зобов'язаний застрахувати своїх найманих працівників в установі зі страхування; у разі необхідності держава надає можливість підприємцю застрахувати своїх найманих працівників у державній установі зі страхування.

Система страхування гарантує особі компенсацію втрат, спричинених непередбаченими обставинами й дозволить їй підтримувати відповідним чином наявний у неї рівень життя перед тим, як опинилася у цьому положенні.

Страхування фінансується:

– членськими внесками застрахованого; якщо йдеться про найманих працівників, то половина внесків вноситься роботодавцем;

– фінансовою допомогою держави, якщо це передбачено законом, та фінансовою допомогою громад. Для забезпечення страхування в державі діє Державний соціальний банк.

Банку належить виняткове право управління фінансовими ресурсами, отриманими від усіх видів страхування.

Збереження коштів страхування та їх примноження гарантується державою.

Голова Банку призначається на посаду Плануючо-законотворчою службою за поданням Гетьмана терміном на п'ять років та відповідальний перед ними.

Внески держави в страховий фонд покриваються також податками на тютюн, алкогольні напої, ігорні будинки. Допомога держави не повинна перевищувати половини витрат фонду.

Установи зі страхування повинні задовольняти мінімальні вимоги, встановлені державним правом.

8.9. Система контролю за функціонуванням економічно-фінансової системи держави

• Здійснення оперативного контролю за всіма економіко-фінансовими процесами держави здійснює Народна наглядово-контрольна служба та її підрозділи: Прокуратура; Рахункова палата; Національне бюро розслідувань; Наглядові ради господарюючих об'єктів; податкові служби; Контрольно-ревізійні управління та інші.

Головні завдання системи економічно-фінансового контролю:

а) контроль за наповненням і видатками місцевих і державних бюджетів, податками та зборами, публічними закупівлями, позиками, компенсаціями, страхуванням, дотримання банками вимог законів тощо;

б) здійснення жорсткого державного контролю за раціональним використанням сировинних і трудових ресурсів через введення стандартів якості виробленої та імпортованої продукції (стандарти якості мають обумовлювати гарантійний термін безпечної експлуатації, екологічність);

в) нагляд за проведенням приватизаційних аукціонів, тендерів на виконання державних замовлень, державний нагляд за відповідністю законодавству формування і використання державного бюджету;

г) нагляд за порядком утворення і функціонування вільних та інших спеціальних зон, за розвитком економіки держави.

д) слідкує за стабільністю гривні, розвитком внутрішнього та зовнішнього ринків, балансом пропозиції і попиту, сальдо торговельного балансу держави;

е) фінансовий аудит та аудит ефективності щодо використання бюджетних коштів і управління об'єктами державної власності;

є) передає акти про виявлені правопорушення та неефективність управління державним майном і фінансами відповідним державним службам для обов'язкового реагування у відповідності до законодавства України;

ж) тотальне очищення території України від найменшої присутності в економічних процесах Московії;

з) повне повернення у загальнонародну власність усіх розграбованих природних ресурсів і майна;

и) контроль неприпустимості паразитування в економіці України, запобігання створенню злочинних економічних схем пограбування народу;

і) оперативне інформування громадян щодо результатів своєї діяльності, а також, про виявлені правопорушення у фінансовій сфері та про неефективне управління державним майном і фінансами із зазначенням посад і прізвищ державних посадовців, а також міри їх покарання.

Економічні злочини проти українського народу є найтяжчими. Тому вони повинні каратися максимальними термінами ув'язнення аж до довічного з повною конфіскацією усього майна та пожиттєвою заборонаю займати посади, пов'язані з державними фінансовими потоками.

Провести тотальне розслідування з метою виявлення осіб, хто голосував, ухвалював і підписував рішення для вчинення економічних злочинів (продаж землі, ресурсів, незаконні нагороди, громадянство й т. п.).

Розділ ІХ. Внутрішня безпека жителів населених пунктів і держави.

Керівництво держави і всіх населених пунктів зобов'язані чесно захищати працюючих громадян України в усіх сферах їхнього життя від кримінальних кланів, лихварів, хабарників, шахраїв, хуліганів, злодіїв, грабіжників, корумпованих поліцейських, прокурорів, суддів, працівників СБУ, депутатів та інших чиновників, злочинних угруповань, паразитів, ледарів, жебраків, алкоголіків, наркоманів, ігроманів, хапуг, українофобів, зрадників, запродавців, ворожої агентури та іншої гнилі й нечисті, яка не хоче чесно працювати, а лише жити за рахунок пограбування трударів.

Україна має бути очищена від: ворожих псевдорелігій; пропаганди; викривлення історичних фактів і спотвореного етнічного світогляду; руйнації психічного та фізичного здоров'я українців; кіберзлочинних впливів; окупації урядових посад й економічного потенціалу тощо.

Внутрішня безпека та захист конституційного порядку повинна спиратися на справедливість і верховенство права українського народу, закріплених у Конституції, законах, судовій системі й договорах.

Безпека громадян України повинна гарантуватися у всіх сферах їхнього життя:

- а) від зрадників і запродавців;
- б) гарантований захист чесно набутої власності й у разі її пошкодження чи викрадення – негайне повернення чи повне відшкодування, в тому числі завданого морального ушкодження правопорушником;
- в) гарантована фізична й моральна безпека (за завдання шкоди здоров'ю людини та її моралі повне і негайне відшкодування правопорушником); заборона пересування усіма видами транспортних засобів пішохідними доріжками (велосипедами, самокатами, моноколесами тощо);
- г) гарантована соціальна безпека прав дітей, сиріт, інвалідів, важкохворих, тимчасово безробітних (не більше одного місяця);
- д) захист громадян та їхнього майна в разі збройного конфлікту, катастроф і надзвичайних ситуацій;
- е) забезпечення екологічної безпеки та підтримання екологічної рівноваги на території України, подолання наслідків Чорнобильської катастрофи планетарного масштабу, збереження генофонду українського народу; збереження пейзажів, вигляду місцевостей, пам'яток, охорона фауни та флори, їхнього розмаїття, заболочених місць, заборона змінювати місцевість у гірший бік; подолання наслідків війни, заборона шкідливих впливів на природу й здоров'я людей (відшкодування покладається на тих, хто їх спричинив), будівництво екопоселень, розвиток енергозберігаючих, безвідходних та екологічно чистих виробництв тощо;
- є) жорсткий контроль якості питної води, харчових продуктів, повітря, ліків, послуг, очистки каналізаційних стоків, промислових і будівельних матеріалів, заборона шкідливих штучних барвників, харчових добавок та інгредієнтів, транспортних забруднень, інше;
- ж) захист прав споживачів продукції, товарів і послуг, забезпечення зерновими запасами й виробництвом якісного хліба;
- з) охорона тварин і встановлення правил поведінки з ними, проведення експериментів над ними, їх використання, імпорт, продаж, перевезення і забій.

Для контролю внутрішньої безпеки держави створюються:

1. У кожному населеному пункті озброєні загони безпеки й самооборони швидкого реагування з правом затримання усіх правопорушників незалежно від їхньої посади, звань і статусів. Недоторканності в Україні не існує! Брати участь в охороні громадського порядку можуть чоловіки та жінки.

Держава знімає для психічно здорових громадян обмеження на носіння вогнепальної зброї.

Держава надає допомогу громадам населених пунктів у підтриманні порядку за умови, що вони не в стані самі його навести.

2. Державна Природоохоронна Інспекція.

3. Держспоживстандарт із мережею санітарно-гігієнічних служб і сучасних лабораторій.

Справедливу компенсацію завданих матеріальних і моральних збитків життю, здоров'ю і втрати доходу постраждалим відшкодовують особи, котрі їх спричинили. Правопорушники відшкодовують також втрати, понесені урядовими структурами на розслідування їхніх правопорушень.

Відшкодування збитків здійснюється правопорушником у найкоротші терміни з моменту їх спричинення.

Суди зобов'язані використовувати просту й швидку процедуру прийняття рішень по таких справах.

Державною стратегією України є забезпечення її суверенітету й територіальної цілісності та невинного політичного, економічного, наукового й культурного зміцнення кожного громадянина, українського народу й України в цілому. Уряд забезпечує: а) щорічне зростання ВВП не менше, ніж на 3%; б) відсутність інфляції. Економічна політика уряду вільна від зовнішніх товарно-грошових запозичень. Урядом, щорічно, на освіту, охорону здоров'я й переоснащення армії виділяється не менше 3% ВВП (на кожен галузь). Незабезпечення урядом конституційно визначених норм в економічних показниках тягне позбавлення волі терміном на 10 років (Гетьмана, а також усіх причетних).

Якщо у тексті Конституції прямо не буде запроваджено неминучості покарання й не буде забезпечено ефективного суду над тими, хто нищить нашу Батьківщину, то така конституція не стане дієвою й не буде сприйнята суспільством!

За особливо тяжкі злочини: державна зрада, казнокрадство, умисне позбавлення життя людини, скарбовидобування тощо карається довічним ув'язненням.

З метою справжнього перетворення колоній і в'язниць на виправно-виховні заклади, в яких самі в'язні прагнуть позбутися злочинного способу ведення життя, третій судовий вирок (що залишився чинним після усіх апеляцій) замінюється довічним ув'язненням. Якщо сумарний термін ув'язнення за попередній судовий вирок і новий вирок перевищує 15 років, то такому засудженому також дають довічне ув'язнення. Перевиховувати правопорушників примусовою працею.

Кримінальна відповідальність настає з 14 років.

Держава та всі громади населених пунктів розробляють і впроваджують комплексні програми внутрішньої безпеки на своїх територіях, в тому числі технології утилізації виробничих, побутових і біологічних відходів.

Громади укладають договори між собою і державою.

Спори, що виникають під час договірних відносин, розглядаються Верховним Судом.

Громади беруть участь у державному управлінні відповідно до Конституції.

Функції держави із захисту суверенітету й територіальної цілісності України, економічної, інформаційної та кібербезпеки виконують державні органи: Служба безпеки України, Рада національної безпеки та оборони, Міністерство внутрішньої безпеки та інші.

Розділ X. Зовнішня безпека та оборона України

Україна повинна мати військову доктрину, в якій повинні враховуватись її міжнародне становище, наявність зовнішніх воєнних загроз, визначення засобів невоєнної і готовності до воєнної нейтралізації існуючих загроз, передбачена воєнна організація держави. В доктрині мають враховуватись зростання вірогідності виникнення загроз невоєнних конфліктів, посилення міграції біженців із зон воєнних конфліктів, повинні бути розроблені заходи з нейтралізації цих загроз.

Воєнна доктрина України повинна мати оборонне спрямування. Її правовою основою є: Конституція України; принципи і норми міжнародного права; міжнародні колективні, регіональні та двосторонні міждержавні договори співробітництва в сфері безпеки.

Захист суверенітету й територіальної цілісності України, недоторканності її кордонів, забезпечення її духовної, інформаційної та економічної безпеки є найважливішим обов'язком усіх структурних підрозділів державних служб і служб місцевого самоврядування, усіх громадян України.

Оборона України, захист її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності покладаються на Збройні Сили України та інші військові й правоохоронні структури держави.

Використання Збройних Сил України та інших військових структур з метою обмеження прав і свобод людини та громадянина, зміни конституційного ладу, усунення керівництва державної або місцевої служби чи перешкоджання їх діяльності є злочином.

На території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

На території України допускається розташування тільки таких іноземних військових баз, які є підконтрольними Верховному Головнокомандувачу Збройних Сил України.

Держава забезпечує соціальний захист громадян України, які перебувають на службі у Збройних Силах України та в інших військових формуваннях, а також членів їхніх сімей.

Для стримування агресії інших країн Україна мусить мати статус ядерної держави, відновити й невідкладно розвивати ВПК із забезпеченням замкненого циклу виробництва.

Безпека Української держави забезпечується: Радою безпеки та оборони; Українським військом; Службою безпеки України; Головним управлінням розвідки; Національним бюро розслідувань; Національною поліцією; Національною гвардією; Прикордонною службою; Агентством кібернетичної безпеки; Службою надзвичайних ситуацій; територіальними загонами безпеки та самооборони; високопрофесійною дипломатією; входженням України в міжнародні безпекові організації; культурним обміном з державами світу (повага до них України та досягнення особистих інтересів).

При міністрові оборони діє Вища військова рада під його головуванням.

У разі війни всі урядові структури держави підпорядковуються Головнокомандувачу ЗСУ – Гетьману та командуванню військових округів і їх комісаріатам.

У разі неоголошеної (раптової) збройної агресії проти України військові формування та озброєні воїни екстреного мобілізаційного резерву здійснюють оборону у відповідності зі Статутом ведення бойових дій при раптовому нападі, аж до налагодження централізованого керування військами.

Забезпечення державної безпеки від зовнішніх воєнних загроз і захист державного кордону України покладаються на відповідні військові формування, організація і порядок діяльності яких покладається на Головнокомандувача ЗСУ – Гетьмана.

Рада безпеки та оборони є консультативним органом при Гетьманові.

Склад ради: Гетьман, Прем'єр-міністр, віце-прем'єр-міністр, голова Народної наглядово-контролюючої служби, голова Плануючо-законотвірчої служби, директор Інституту дослідження і удосконалення життя людини та управління державою, міністр зовнішньої безпеки, міністр внутрішньої безпеки, міністр зовнішніх відносин, начальник Генерального штабу, голова Служби безпеки, голова управління розвідки, голова Національної поліції, командувач Національної гвардії, командувач прикордонної служби, міністр охорони природного середовища, голова агентства кібернетичної безпеки, начальник Служби надзвичайних ситуацій.

Рада приймає рішення більшістю голосів, які вводяться у дію указом Гетьмана або приймаються ним до відома.

Кожен чоловік, що має українське громадянство, зобов'язаний нести військову службу. Закон передбачає альтернативну службу, яка замінює військову.

Жінки можуть служити в армії на добровільній основі.

Кожен чоловік, що має українське громадянство й не виконує свої обов'язки з несення військової служби або не замінює її альтернативною, піддається штрафу.

Девізом воїнів є Творець – Гетьман – Незалежна Україна.

Професійна частина армії має становити від 0,7 до 1,0% від загальної чисельності населення України;

Чисельність військових строкової служби та строки підготовки і перепідготовки резерву визначаються Генеральним штабом Головнокомандувача ЗСУ – Гетьмана й реалізуються наказом Міністра оборони.

Держава організовує виробництво, придбання і ввезення зброї та іншої амуніції. Повністю оснащує ними армію.

Українське Військо в разі збройного нападу на державу негайно розпочинає оборонні дії незалежно від того, оголошено чи ні воєнний стан.

У разі збройної агресії відповідальні громадяни долучаються до Українського Війська з правом організувати добровільні військові утворення.

Держава гарантує функціонування цивільного контролю Українського Війська.

• Кожен громадянин (після служби в армії й перебуванні у складі резервістської армії, а також за наявності родини) має право на вільне володіння і застосування вогнепальної зброї для захисту свого та інших людей життя, здоров'я, власності, конституційних свобод, прав і держави.

Для підтримання мобілізаційного резерву в стані постійної бойової готовності на території держави створюється мережа баз військового вишколу, після завершення якого воїни резерву отримують статус воїна екстреного мобілізаційного резерву, який дає право на домашнє зберігання легкої стрілецької зброї з боекомплектом.

Воїни екстреного мобілізаційного резерву у відповідності з планами Генерального штабу зобов'язані проходити перепідготовку до досягнення ними віку 60 років.

Статус мобілізаційного резерву регламентується законом.

• Служба безпеки України (СБУ), захищаючи її суверенітет, протидіє:

а) іноземним спеціальним службам, організаціям та особам, діяльність яких становить загрозу інтересам України;

б) проявам усіх форм тероризму та сепаратизму;

в) захопленню інформаційного простору та інформаційним атакам;

г) застосування зброї масового враження;

д) актом агресії, спрямованим на руйнацію фінансової та економічної стабільності України;

е) новітнім технологіям агресії.

У своїй діяльності СБУ:

а) забезпечує збереження державної таємниці;

б) співпрацює з міжнародними спеціальними службами та окремих держав з питань протидії злочинам проти людства.

СБУ, котра підпорядкована Гетьману, очолює Голова, якого призначає плануючо-законотворча служба за його поданням.

• Головне управління розвідки (ГУР):

а) протидіє зовнішнім загрозам України, безпеці її громадян та об'єктам власності України поза її межами;

б) здійснює спеціальні заходи, спрямовані на забезпечення державної безпеки;

в) збирає та оцінює інформацію щодо захисту державної безпеки й подає її Гетьману та відповідним особам держави.

ГУР очолює Голова, якого призначає на посаду Плануючо-законотворча служба за поданням Гетьмана, якому вона підпорядкована.

• Національне бюро розслідувань (НБР):

а) розслідує тяжкі та особливо тяжкі злочини;

б) здійснює розшукові та слідчі дії за дорученням міжнародних органів відповідно до ратифікованих Україною міжнародних договорів;

в) НБР очолює Голова, якого призначає на посаду Голова Народної наглядово-контролюючої служби та підпорядковується йому.

Збройні Сили України та інші військові формування ніким не можуть бути використані для обмеження свобод, прав і безпеки громадян або з метою повалення конституційного ладу.

На території України забороняється створення і функціонування будь-яких збройних формувань, не передбачених законом.

Розділ XI. Міжнародні відносини України

• Міжнародні відносини України спрямовані на:

а) дотримання норм і принципів міжнародного права, які містять міжнародно-правові зобов'язання України;

б) визнання основних принципів міжнародного права: незастосування сили або загрози силою, мирного вирішення міжнародних спорів, суверенної рівності держав, невтручання у внутрішні справи держав, територіальної цілісності держав, непорушності державних кордонів, дотримання свобод, прав і

безпеки людини, рівноправності народів, співробітництва, добросовісного виконання міжнародних зобов'язань;

в) найважливішими функціями держави і справою усього українського народу на світовій арені є захист суверенітету й територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки;

г) забезпечення національних інтересів і безпеки України шляхом підтримання мирного та взаємовигідного співробітництва з членами світового співтовариства з дотриманням загальноновизнаних принципів і норм міжнародного права.

• Головними завданнями України у сфері міжнародних відносин є:

а) встановлення, всебічне зміцнення та розвиток відносин з українцями, які проживають за її межами;

б) утвердження провідного місця України в системі міжнародних відносин, зміцнення її міжнародного авторитету та формування її позитивного міжнародного іміджу;

в) вплив на формування міжнародного правопорядку та міжнародний правотворчий процес;

г) участь у міжнародних заходах, спрямованих на вирішення глобальних проблем людства, сприяння миру та безпеці в світі;

д) Україна, беручи участь у міжнародному розподілі праці:

– мінімізує економічне співробітництво з недружніми країнами, чим убезпечує свою економічну незалежність і державний суверенітет;

– максимально використовує економічне співробітництво з нейтральними та дружніми країнами, які керуються принципами у внутрішній і зовнішній політиці, сумісними з принципами держави Україна;

– орієнтує національну економіку на повне самозабезпечення з метою обмеження монополії імпортерів у всіх секторах споживчого ринку і унеможливлення втрати, або обмеження свого суверенітету;

е) держава стежить за дотриманням інтересів української економіки за кордоном;

є) дотримання свобод, прав, безпеки й найвищої влади українських громадян, демократії, мирного співіснування народів і збереження природних ресурсів;

ж) Україна повинна брати активну участь у міжнародних заходах, які зачіпають її інтереси: в місіях міжнародної безпеки та співробітництва в державотворчій, гуманітарній та природоохоронній сферах.

Договірна система міжнародних відносин України.

• Чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Плануючо-законотворчою службою, є частиною національного законодавства України.

Укладення міжнародних договорів, які не відповідають Конституції Українського народу не допускається і можливе лише після внесення відповідних змін до Конституції.

Усі міжнародні договори, укладені в минулому з метою обмежень суверенітету України чи відторгнення від неї її території, Українська держава не визнає.

Будь-який договір України повинен передбачати її право одностороннього виходу з нього.

Ратифікація і денонсація міжнародних договорів України здійснюється Плануючо-законотворчою службою за поданням Кабінету Міністрів і Гетьмана України.

Кабінет Міністрів України організовує підготовку міжнародних договорів України.

Кабінет Міністрів України у своїй діяльності відстоює державні інтереси України в зовнішніх відносинах.

Рішення про встановлення та розірвання дипломатичних і консульських відносин ухвалює Плануючо-законотворча служба за поданням Кабінету Міністрів України.

Рішення про визнання Україною держав ухвалює Плануючо-законотворча служба за поданням Кабінету Міністрів України. Рішення про визнання Україною урядів ухвалює Кабінет Міністрів за поданням Гетьмана України.

Вірчі та відкличні грамоти глав дипломатичних представництв приймає Гетьман України.

Рішення про вступ України до військових союзів колективної безпеки, укладення військових договорів безпеки з дружніми державами й до наднаціональних утворень приймається двома третинами

складу Плануючо-законотворчої служби, погоджується з Народною наглядово-контролюючою службою з поіменним голосуванням і затверджується всеукраїнським референдумом, який призначає кадрову комісія України.

Україна гарантує право звернення за захистом своїх свобод, прав, безпеки й найвищої влади до міжнародних судових установ і до органів міжнародних організацій. Україна гарантує виконання рішень міжнародних судових установ, юрисдикція яких визнана Україною.

Держава створює дипломатичні представництва для підтримання офіційних відносин з іншими державами та міжнародними організаціями, захисту прав та інтересів громадян і юридичних осіб України за кордоном, ведення офіційних переговорів, з'ясування подій міжнародного життя та інформування про них відповідних органів України, поширення інформації про становище в Україні, заохочення дружніх відносин та розвитку співробітництва в сфері економіки, культури і науки.

Кабінет Міністрів України за поданням Гетьмана призначає і звільняє з посад глав дипломатичних представництв держави в інших державах і при міжнародних організаціях.

У складі дипломатичних представництв держави в інших державах діють торговельно-економічні місії, які представляють та захищають у державі перебування інтереси України у сфері зовнішньоекономічної діяльності.

Консульські установи держави захищають за кордоном права та інтереси України, юридичних осіб і громадян України. Загальне керівництво діяльністю консульської установи в державі перебування здійснюється відповідним дипломатичним представництвом держави.

Кабінет Міністрів України за поданням Міністра закордонних справ призначає і звільняє глав консульських установ держави.

Іноземним дипломатичним представництвам і консульським установам в Україні гарантуються привілеї та імунітети відповідно до міжнародно-правових зобов'язань держави.

Україна може надавати притулок іноземним громадянам для їх захисту від політичних переслідувань.

Розділ XII. Ідеологія Українського народу.

• Ідеологія – це системна сукупність ідей і настанов нації, основаних на законах Творця, які дозволяють гармонійно й динамічно розвиватися у часі та просторі й ведуть до високого рівня знань та освіченості українців, їхньої єдності й процвітання. Це безперервна громадська масова просвітницько-роз'яснювальна та освітньо-виховна робота з усіма віковими групами українців із подолання їхньої освітньої, культурної і суспільної деградації та з відродження нації, щоб кожен пишався тим, що він є гідним українцем і переможцем на своїй рідній землі. Панувати не над кимось, а в своїй рідній Україні.

Головні завдання ідеології: подолання наслідків інтернаціоналізації українців, яка веде їх до деградації, втрати самобутності, занепаду й рабства; творення і захист нової моделі Української національної держави на багатовіковому досвіді її народу та його світоглядних цінностей – Любові до ближнього, Свободи, Рівності, Справедливості, Незалежності, Добра й Достатку; формування в українців державотворчого світогляду – моралі, національного патріотизму та високого творчого й професійного рівня, щоб кожен розумів яку державу він буде, куди вона рухається, хто її туди веде, що, кому, коли та як робити, яким для цього повинен стати кожен і що конкретно потрібно робити; знищення рабського та кріпацького мислення; створення еталону цивілізованого українця у тілі, душі, в думках, словах і вчинках, громадянина й патріота, вільної людини, ефективного господаря, відважного професійного воїна-оборонця, готового захистити свою родину, націю, населений пункт та Україну; загальнонаціонально зцементувати й об'єднати українців, щоб вони спільними зусиллями навели лад у своїй державі.

Для забезпечення єдності українців потрібно не допускати ні для кого особливих привілеїв (в урядових структурах, населених пунктах, соціальних групах, окремих особах). Оцінювати всіх за результатами їхніх корисних дій для народу; мати єдине громадянство; мати свою єдину релігію для нації і заборонити будь-які релігійні й інші структури антиукраїнського спрямування; сприяти єдності економічного простору та багатоманітного його укладу.

Ідеологію в Україні здійснює Міністерство ідеології з мережею на місцях Рад духовного розвитку й інтелекту нації та громадських кооперативно-державних ЗМІ (телеканалів, радіо, інтернет-ресурсів, будинків Просвіти, газет, кіно, видавництв, етнофестивалів, молодіжних рухів тощо).

Пріоритетними напрямками ідеології є:

1. Спілкування у всіх навчальних закладах, державних установах, підприємствах, організація, громадських місцях та в усіх ЗМІ українською (державною) мовою. Осіб, які не знають державної мови, скеровувати на її шестимісячне вивчення зі здачею екзамену. У разі відмови особи – звільнення її з роботи, позбавлення українського громадянства й депортація на її етнічну батьківщину;

2. Надсучасна система освіти і виховання повинна очистити всі навчальні програми від баластних знань і формувати в українців фундаментальні теоретичні знання, прикладні практичні навички й державотворчий світогляд високої якості, адекватний вимогам часу впродовж усього їхнього життя, навчати їх професійно орієнтуватися в усіх сферах життя, формувати навички догляду за своїм психічним і фізичним здоров'ям, розвивати природні задатки та формувати з них обдарованих особистостей, їхню систему мислення, світогляд, емоції, духовний світ і почуття, готувати їх до повноцінного самостійного життя й успішного управління ним, безперервного вдосконалення свого розуму та служіння нації.

Обов'язкова середня шкільна освіта повинна надавати учневі: здорове середовище для дитини; розвинути його покликання і дар від Бога; сформувати орієнтири на майбутнє й не менше однієї виробничої професії; вміння та право керувати автомобілем; досконале знання комп'ютера; знання англійської і ще однієї іноземної мови; практичні навички самостійного життя та інші життєві фахові знання (додаток № 1).

Держава забезпечує розвиток дошкільної, повної загальної середньої, позашкільної, професійно-технічної, вищої і післядипломної освіти різних форм навчання.

Подолання освітньої деградації населення можливе лише за виконання комплексу заходів:

а) держава гарантує якісну безкоштовну освіту від дитячого садочка до ВНЗ (у том числі – в аспірантурі, інтернатурі, ад'юнктурі тощо);

б) непридатні до навчання відраховуються з навчальних закладів будь-якого рівня;

в) пріоритетними напрямками освіти є управлінський, технічний, сільськогосподарський, медико-біологічний, економічний і педагогічний;

г) якісне лабораторне оснащення і методичне забезпечення навчального процесу;

д) відродження технічної освіти й науки;

е) скорочення мережі ВНЗ й припинення ганебної практики випуску безграмотних людей з дипломами замість фахівців (людей із знаннями й вміннями);

є) відновлення освітньої мережі у сільській місцевості (як крайній захід – дистанційна, але не самостійна, а інтерактивна форма навчання);

ж) відродження промислових баз практики для учнів і студентів;

з) жорсткий відбір учительського й викладацького персоналу за моральними, патріотичними та професійними критеріями; педагог повинен бути батьком і товаришем учня й показувати йому перспективи розвитку, бо якщо він сам не горить, то й дітей запалити не зможе;

и) для навчання держава надає студентам безвідсоткові довгострокові кредити й пільги за високу успішність.

Система освіти здійснює підготовку та стажування управлінського персоналу для всіх рівнів управління у державі та в її населених пунктах.

За вмотивованим поданням місцевих офіційно зареєстрованих національно-культурних товариств етнічних, чи національних меншин, держава сприяє отриманню додаткової освіти рідною мовою при обов'язковому здобутті середньої загальної освіти державною українською.

Педагогам навчально-виховних закладів потрібно давати механізми заохочення у зростанні їхнього професійного рівня, котрий тягне за собою зростання оплати праці. Хабарі й побори з учнів і студентів повинні жорстко каратися і відійти у ганебне минуле.

3. Розвиток творчості та інновацій.

Дошкільні та шкільні програми повинні давати дітям спеціальні знання з розвитку їхньої творчості та стимулювати їх до творення і моделювання чогось нового. Для цього потрібно відкривати мережу центрів дитячої творчості й технопарки, оснащувати їх технічно та укомплектовувати творчими педагогами, винахідниками й раціоналізаторами. Від впровадження своїх розробок діти повинні отримувати авторську винагороду.

4. Засоби масової інформації (телебачення, радіо, інтернет-ресурси, кіно, газети, журнали, реклама та інші). Держава сприяє їх вільному розвитку та не допускає неправдивого ворожого антинаціонального й антидержавного змісту. Громада повинна мати свої громадські ЗМІ, що фінансуються з її бюджету.

Держава забезпечує українські інтереси в світовому інформаційному просторі та запобігає ворожому інформаційному втручання у внутрішні справи України.

5. Релігія є невід'ємною складовою частиною української національної держави, яка повинна гармонізувати релігійні й державні інтереси українців.

В Україні визнаються усі релігійні організації та конфесії з їхніми обрядами, діяльність яких не суперечить цій Конституції і не спрямована проти суверенітету й територіальної цілісності України та не руйнує їх.

У навчальних закладах вивчається історія релігійних вчень і їхні позитивні та руйнівні сторони.

6. Культура Українського народу. Держава сприяє культурному різноманіттю територій, їхнім культурним, лінгвістичним, художнім і музичним особливостям; спільній історичній спадщині, відродженню національних святкування, а також скасування свят, традицій, символів, пам'ятників та інших елементів псевдокультури окупантів, якими вони забруднили українську культуру.

Держава всіляко заохочує відродження і розвиток національних історичних цінностей українців.

Розділ XIII. Порядок розробки, обговорення народом, прийняття і введення в дію Конституції та внесення до неї змін, доповнень або часткового чи повного її перегляду.

• Конституція є суспільним договором усіх громадян України про правові основи їхнього співжиття. Тому Лише вони мають право ініціювати і приймати будь-які зміни та оновлення до Конституції Українського народу. Автори законопроекту про внесення змін до Конституції мають право збирати підписи для проведення всенародного референдуму з метою затвердження своїх пропозицій. Адже Конституція повинна відповідати вимогам часу.

Конституція може бути переглянута по мірі потреби в будь-який час.

Ініціатива народу чи одного громадянина з корекції Конституції можуть бути оформлені у формі загальної пропозиції або у вигляді оформленого законопроекту й передаються Плануючо-законотворчій службі та її Інституту для опрацювання і надання своїх висновків, а також до Конституційної палати Верховного Суду України.

Редакційні правки тексту проекту Конституції Українського народу допускаються без зміни їх смислового змісту й обнародуються у термін не пізніше, ніж за 30 днів до дня затвердження проекту Конституції референдумом.

Якщо ініціатива не порушує єдності Конституції і норм міжнародного права й отримала позитивну оцінку, то вона виноситься на всенародний референдум, який призначає своїм указом Гетьман. Якщо ініціатива отримує негативну оцінку, то вона оголошується недійсною і не підлягає впровадженню.

Термін впровадження ініціативи з дати її подання до дати внесення змін до Конституції не повинен перевищувати 60 календарних днів.

Зміни конституції заборонені у випадках:

а) якщо вони скасовують або обмежують природні свободи, права, безпеку й найвищу владу людини; б) якщо вони спрямовані на ліквідацію Незалежності чи на порушення територіальної цілісності України;

в) в умовах воєнного або надзвичайного стану на всій території України.

Зміна соціального ладу в Україні може бути здійснена лише в напрямку розширення народовладдя і лише шляхом прийняття нової конституції після шестимісячного всебічного всенародного її обговорення і прийняття на всенародному референдумі. При схваленні народом Конституції усі органи державного управління у шестимісячний термін приводяться у відповідність до неї.

Разом із Конституцією приймається Типовий статут громади населеного пункту.

Проект змін до Конституції Українського народу, який був відхилений всенародним референдумом, може бути повторно поданий лише на наступний черговий конституційний референдум, але не раніше, ніж через два роки.

Текст зміненої Конституції, затверджений на всенародному референдумі, вводиться у дію через 5 днів указом Гетьмана з внесенням відповідних змін у чинне законодавство України.

Керівники усіх структурних підрозділів державних служб та служб місцевого самоврядування зобов'язані упродовж одного року з дня прийняття цієї Конституції забезпечити внесення відповідних змін в нормативно-правові акти та їх впровадження в терміни, які встановлені внесеними в нормативно-правові акти змінами.

Персональну відповідальність за своєчасне внесення змін в законодавчі акти для приведення їх у відповідність до цієї Конституції та реорганізацію структур державних служб і служб місцевого самоврядування у відповідності до нових законодавчих актів несуть:

- Гетьман України (ПБ);
- Голова Плануючо-законотворчої служби (ПБ);
- Прем'єр-міністр України (ПБ);
- Голова Верховного Суду (ПБ);
- Міністр юстиції України (ПБ);
- Керівники представницьких та виконавчих служб регіонів (ПБ).

У Конституції вказуються прізвища та ініціали авторів її розробки, і їм видаються про це довічні посвідчення та щомісячні (авторські) винагороди.

Розділ XIV. Прикінцеві положення.

День прийняття Конституції Українського народу є державним святом – Днем Конституції Українського народу.

Усі борги та зобов'язання, що виникли до ухвалення цієї Конституції, залишаються чинними.

Усі урядовці України зобов'язані присягою підтримати цю Конституцію.

Розділ XV. Перехідні положення.

На перехідний період на базі "Інституту дослідження і вдосконалення життя людини та управління державою" створюється Всеукраїнський комітет відродження України із найпрофесійніших вчених і практиків з усіх галузей державного управління з відділеннями в обласних центрах. Вони мають державний статус і фінансуються з державного та місцевих бюджетів. Перехідний період завершується повною зміною системи управління і державних служб України та органів місцевого самоврядування шляхом виборів і призначень.

• Злочини проти людяності, геноцид, воєнні злочини та злочини, вчинені посадовими особами публічного управління під час здійснення ними своїх повноважень, не мають строків давності.

Закони та інші нормативні акти, прийняті до набуття чинності Конституції Українського народу є чинними у частині, що не суперечить цій Конституції.

Вибори до кадрових служб усіх рівнів відбуваються через 30 днів після прийняття Конституції. Центральна кадрова служба формується із представників обласних служб (по одному від області).

Гетьман України та Плануючо-законотворча служба України, які обрані всенародно до прийняття Конституції Українського народу на Всеукраїнському референдумі, виконують свої обов'язки до завершення каденцій та здійснюють свої конституційні повноваження, які отримали на час обрання.

Вибори Гетьмана України після прийняття Конституції Українського народу відбуваються за новим виборчим законодавством за 30 днів до завершення каденції чинного глави держави. Гетьман України протягом трьох років після набуття чинності Конституції Українського народу має право видавати схвалені Кабінетом Міністрів України і скріплені підписом Прем'єр-міністра України укази з економічних питань, не врегульованих законами, з одночасним поданням відповідного законопроекту до Плануючо-законотворчої служби.

Такий указ Гетьмана України вступає в дію, якщо протягом тридцяти календарних днів від дня подання законопроекту(за винятком днів міжсесійного періоду) Плануючо-законотворча служба України не прийме закон або не відхилить поданий законопроект більшістю від її конституційного складу, і діє до набрання чинності законом, прийнятим Плануючо-законотворчою службою України з цих питань.

Чергові вибори Гетьмана України проводяться в останню неділю жовтня року через 4 роки після його призначення.

Перші вибори представницьких органів місцевого самоврядування мають відбутися не пізніше, ніж через 100 днів після набуття чинності Конституцією Українського народу.

Сільські, селищні, міські ради та їхні голови після набуття чинності Конституцією Українського народу здійснюють визначені нею повноваження до обрання нового складу органів управління.

Районні та обласні ради, обрані до набуття чинності цією Конституцією здійснюють визначені нею повноваження до сформування нового складу органів управління відповідно до Конституції Українського народу.

Районні в містах органи управління після набуття чинності цією Конституцією здійснюють свої повноваження відповідно до закону.

Вибори Народної наглядово-контролюючої та Плануючо-законотворчої служб усіх рівнів проводяться через 50 днів після прийняття Конституції Українського народу одночасно в усіх областях України на основі відкритого конкурсного відбору, національних квот і відкритого голосування.

Кабінет Міністрів України формується відповідно до цієї Конституції протягом трьох місяців після набуття нею чинності.

Кабінет Міністрів України, який затверджений до прийняття Конституції Українського народу, здійснює свої конституційні повноваження до затвердження Плануючо-законотворчою службою нового складу Кабінету Міністрів.

Верховний Суд України здійснює свої повноваження відповідно до чинного законодавства України до сформування системи судів загальної юрисдикції в Україні згідно з цією Конституцією, але не довше ніж п'ять років.

Судді всіх судів в Україні, обрані чи призначені до дня набуття чинності цією Конституцією, продовжують здійснювати свої повноваження до затвердження нових суддів.

Судді, повноваження яких закінчилися у день набуття чинності цією Конституцією, продовжують здійснювати свої повноваження протягом 6 місяців

Прокуратура продовжує виконувати відповідно до чинних законів функцію нагляду за дотриманням і застосуванням законів та функцію попереднього слідства – до введення в дію законів, що регулюють діяльність державних органів щодо контролю за дотримання законів, та до сформування системи досудового слідства та введення в дію законів, що регулюють її функціонування і переатестацію.

Повернути громадянам і в загальнонародну власність пограбовані в них ресурси, матеріальні цінності, гроші, заводи, фабрики та інші потужності, весь паливно-енергетичний комплекс, вартість приватизаційних сертифікатів (орієнтовно по 20 млн грн. кожній особі), усі квартири, які отримали урядовці за рахунок бюджету й усю решту рухомого та нерухомого майна, в тім числі з-за кордону та офшорів.

Для цього потрібно провести інвентаризацію державних реєстрів власності всіх громадян України, за кордоном, в офшорах, перевірка поліцією власників рухомого й нерухомого майна в Україні, за кордоном, зібрати інформацію від громадян України про злочини певних осіб і зобов'язати всіх громадян України всіх вікових категорій здати позачергові декларації з 1991 року по сьогоднішній день, у якій вказати коли, де, яке майно та в кого придбав, за яку суму і джерела походження коштів на придбання. Надалі йде зв'язка з різних джерел із декларацією. При незаконному заволодінні, прихованні, крадіжці загальнонародної власності арешт такої особи на термін, поки не поверне награване й доходи отримані від нього.

У загальнонародну власність повернути: залізницю; весь паливно-енергетичний комплекс; усі землі (надання лише в оренду); природні ресурси й корисні копалини; металургійні комбінати, флот тощо.

Переглянути приватизацію усіх підприємств та зобов'язати діючих власників внести в бюджет недоплату за них.

Уся власність громадян Росії та колаборантів повинна бути націоналізована, а територія України повністю від них очищена.

Після прийняття Конституції Українського народу рентні платежі та платежі з інших джерел наповнення бюджетів усіх рівнів здійснюються у відповідності до вимог нової Конституції Українського народу.

Використання існуючих військових баз на території України для тимчасового перебування іноземних військових формувань можливе на умовах оренди в порядку, визначеному міжнародними договорами України, ратифікованими Плануючо-законотворчою службою.

Усі тимчасово окуповані території та нові проходять п'ятирічну карантинну адаптацію на знання мови й історії України та відданість їй.

Усі іноземні громадяни, які незаконно перетнули кордон України під час її окупації, через 72 години повинні бути депортовані, а ті, які скоїли злочини, повинні бути ув'язнені, а після відбуття покарання депортовані у свою країну.

* * *

Конституція Українського народу прийнята на всенародному референдумі та введена в дію " ____ " _____ 202 року.

Примітки:

1. З Конституції можна виокремити ключові критерії державотворення, а механізми їх реалізації прописати в законах.
2. Нумерацію статей Конституції доцільно зробити під час остаточного її редагування правниками.

Розділ XVI. Додатки.

- № 1. "Мудро керуй своїм життям"
- № 2. "Рушійні сили розвитку Української держави"
- № 3. "Модель системи управління Українською Державою (Народовладдя)"
- № 4. "Господарюючо-економічний механізм держави"

XVII. Впровадження "Народно-гетьманської моделі державного устрою" – це велетенська праця, яка потребує великих коштів і титанічних зусиль. Тому ми потребуємо Вашої допомоги та просимо кожного в міру своїх можливостей фінансово підтримати цей загальнонародний проект майбутнього України.

Ми будемо щиро вдячні Вам за розуміння і фінансову підтримку проекту, актуального не тільки для України, але й для усіх країн світу.

Банківські реквізити для перерахунку грошей у гривнях:

Сума:

Платник:

Призначення платежу: Добровільне пожертвування.

Одержувач платежу: ФОП Колос Б. О.

Банк та розрахунковий рахунок одержувача: № UA683052990000026008041008077 в ПАТ КБ "Приватбанк", МФО: 305299. Код ЄДРПОУ-1736101756.

XVIII. Українцю! Прочитавши цю Конституцію сам, пересилай її найбільшій кількості своїх однодумців, родичів, сусідів, друзів, знайомих і кому тільки можеш за допомогою всіх доступних тобі засобів: звичайної, електронної та кур'єрської пошти, Інтернету, мобільних і стаціонарних телефонів, факсів, смс, із рук в руки та ін. І чим більше людей кожен із нас долучить до боротьби, тим швидше ми наведемо порядок у своїх населених пунктах і всій державі.

XIX. Координати для звернень:

До автора й координатора розробки Конституції із відгукami, пропозиціями, поправками, зауваженнями та з питань придбання літератури:

моб.: (097) 222-17-88, e-mail: V.koloss@gmail.com; сайт: <http://vladanarodu.16mb.com/>; поштова адреса: Україна, 79019, м. Львів, вул. Замарстинівська, 45, офіс №11.

МУДРО КЕРУЙ СВОЇМ ЖИТТЯМ!

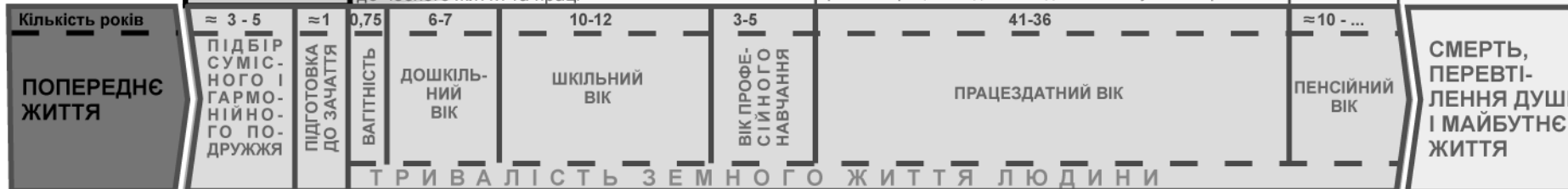
ГОЛОВНІ ЖИТТЄВІ ЦІЛІ ПОВНОЦІННОЇ ЛЮДИНИ - ОСОБИСТОСТІ, ЯКА ЙДЕ ДОРОГОЮ ДОБРА

- * Залишати після себе лише добрі діла і світлу пам'ять та здобувати суспільне визнання. Стати гордістю нації та заслужити вічне духовне життя.
- * Створення надійного захисту й безпеки всіх здобутків: своїх, сім'ї, родини, нації та України. Нещадна боротьба з любим злом, яке їх руйнує чи розкрадає.
- * Пошук сумісної людини й будова гармонійної сім'ї та створення доброзичливої атмосфери в родині, серед друзів і ділового оточення.
- * Вибір для себе найлюбленіших видів захоплень і відпочинку.
- * Забезпечення себе комфортним житлом і життєво необхідним майном.
- * Чесна високоприбуткова праця на себе, націю і Україну та забезпечення для себе надійного джерела доходів і пенсійного забезпечення.
- * Оберігати і зміцнювати своє здоров'я. Підтримувати організм в стані високої фізичної й розумової працездатності.
- * Пізнання себе й оточуючого світу, формування високого рівня своєї духовності, національного патріотизму і державницького мислення, професійності і любові до праці, покликання до вищого життя та гармонійне поєднання цих цінностей.

Формування цілісного високоцивілізованого світогляду та оволодіння знаннями й навичками до чесного життя та праці

Створення сім'ї і виховання дітей онуків, правнуків та праправнуків
Безперервне удосконалення знань, розумова і фізична праця та підготовка до благополучної старості

Узагальнення та усне писемне передавання свого досвіду нащадкам

ДОРОГА ЗЛА ОПУСКАЄ ЛЮДИНУ НИЖЧЕ РІВНЯ ТВАРИНИ; ПЕРЕТВОРЮЄ ЇЇ В ДИВОВІСЬКУ ІСТОТУ

- Небажання оволодіти знаннями й навичками до чесного життя та праці.
- Бездуховність, непрофесійність, відсутність національного патріотизму й державницького мислення, ненависть до чесної праці, втрата людської подобі. З таких людей формуються зрадники і запроданці, оборотні і яничари, хабарники і олігархи, шахраї, злодії і грабіжники, ледарі і попрошайки, алкоголіки і наркомани та інша бридка паразитуюча нечисть і руйнівна сила, гниль, покидьки і зубний біль народу, які паразитують на плодах його чесної праці.
- Тваринне існування: паразитування за рахунок праці інших і легкої наживи - шахрайств, крадіжок, пограбувань, важких злочинів; розваги - алкоголізм, наркоманія, розпушта, стихійні статеві стосунки; ночівля на вокзалах, тюрма; бомжування.
- Душевне спустошення, деградація, зневага і ненависть суспільства, прокляття скривджених жертв, ганебна духовна і фізична смерть та трагічна генетична спадковість для своїх нащадків: діти народжуються дебілами, психічно хворими, каліками, швидка загибель родовету.

Покійнику потрібно лише 2 кв. метри землі

Пам'ятайте!!! Гроші треба заробляти чесною працею і не посягати на чуже, бо людина не черепаха і 300 років не живе.

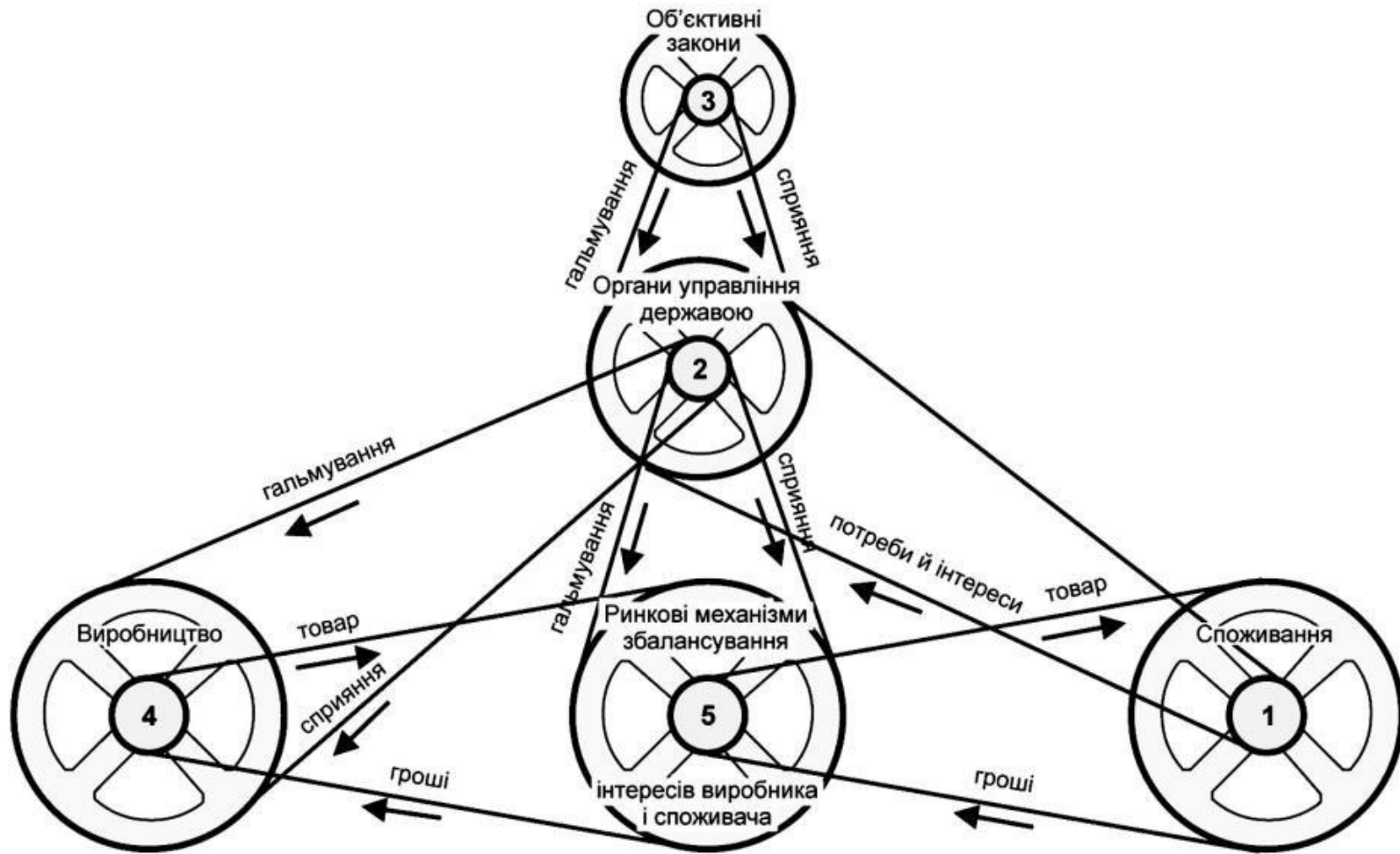
А в домовині кишень, багажника і сейфа немає і за покійником скриню з майном ніхто не везе і в могилу ніхто майно не складає.

Людина народжується без майна і без нього покидає земне життя. Тому на кладовищі матеріально всі рівні.

То ж не марнуйте життя на нерозважні і недостойні вчинки, а живіть чесно, щоб принижені і пограбовані вами

люди не проклинали вас і весь ваш рід, який через ваші негідні вчинки ганебно загине!!! © Богдан Колос

Рушійні сили розвитку Української держави

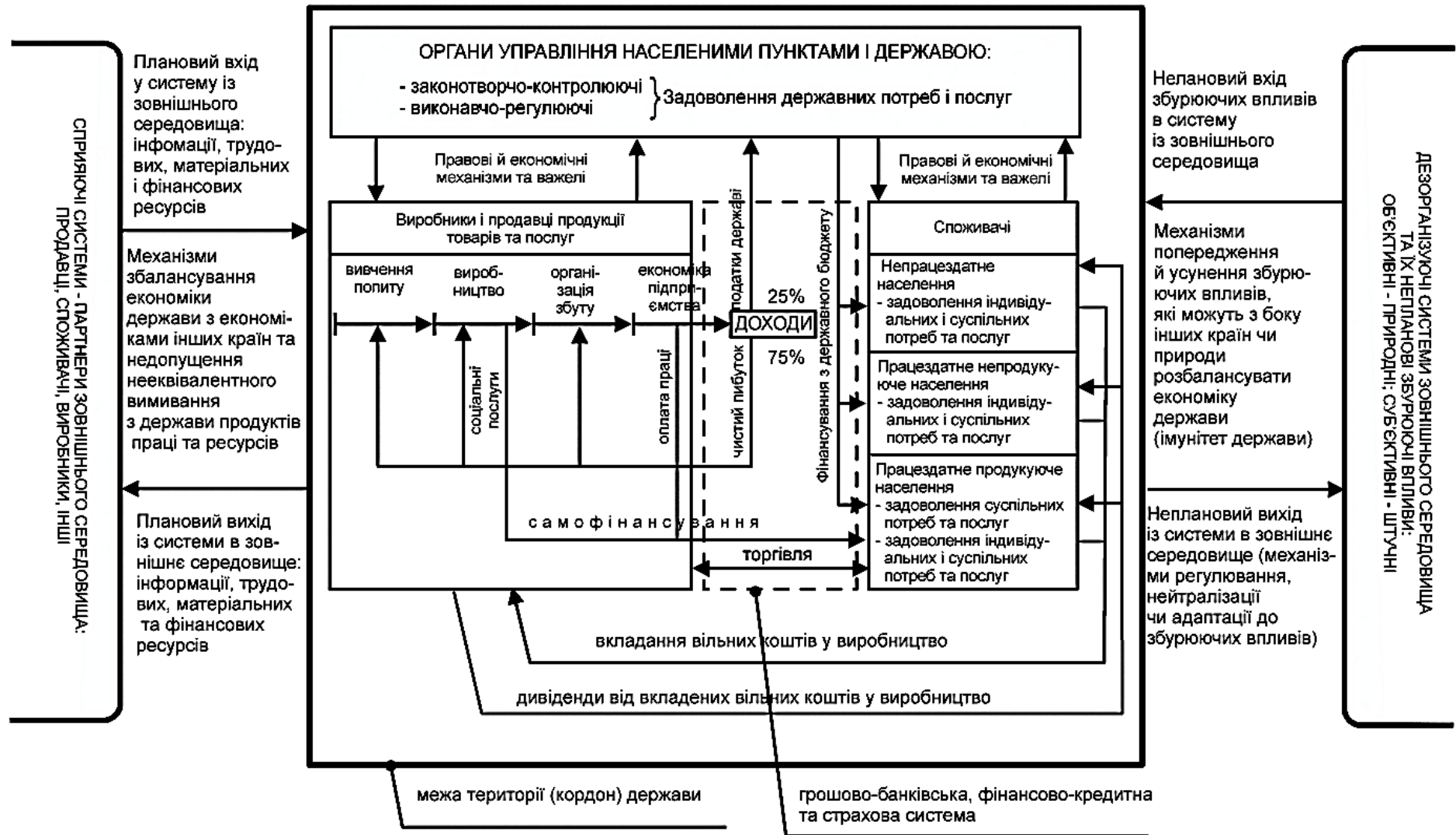
<p>Гілки управління державою</p> <p>Ступені управління в державі</p>	<p>Народна наглядово-контролююча служба (ННКС)</p> <p>Мета: відбір урядових кадрів усіх рівнів та оперативний контроль ефективності їхньої роботи.</p>	<p>Плануючо-законотворча служба</p> <p>Мета: забезпечення реалізації громадянами своїх свобод, прав, безпеки і найвищої влади та суспільних обов’язків, прав і відповідальності; розробка стратегії і тактики розвитку населених пунктів і держави, правове оформлення цих процесів та нагляд за їх виконанням.</p>	<p>Виконавча служба в тому числі судова</p> <p>Мета: реалізація стратегії і тактики розвитку України.</p>
<p>3 – вища (державна)</p> <p>3</p>	<p>6</p> <ul style="list-style-type: none"> ННКС контролює відбір і призначення усіх керівників урядових структур та оперативно стежить за ефективністю їхньої роботи. 	<p>9</p> <ul style="list-style-type: none"> Народ обирає уповноважених вищого рівня і Гетьмана, котрий організовує свою канцелярію. Уповноважені формують свої підрозділи та комітети. 	<p>12</p> <p>15</p> <ul style="list-style-type: none"> ННКС відбирає, а уповноважені призначають Прем’єр-міністра, котрий формує Урядові структури; Суди. Судді, що пройшли відбір ННКС і обрані народом на посаду, обирають голову.
<p>2 – середня (областна)</p> <p>2</p>	<p>5</p> <ul style="list-style-type: none"> ННКС контролює відбір і призначення усіх керівників урядових структур та оперативно стежить за ефективністю їхньої роботи. 	<p>8</p> <ul style="list-style-type: none"> Уповноважені середнього рівня обирають Голову і формують свої підрозділи та комісії. 	<p>11</p> <p>14</p> <ul style="list-style-type: none"> ННКС відбирає, а уповноважені призначають голову виконавчої служби області, котрий формує галузеві управління; Суди. Судді, що пройшли відбір ННКС і обрані народом на посаду, обирають голову.
<p>1 – перша (самодостатні Громади і ОТГ та їхні низові комітети самоорганізації мешканців)</p> <p>Громади обирають: наглядово-контролюючі служби, плануючо-законотворчі, виконавчі (в т.ч. судові) служби,</p> <p>1</p>	<p>4</p> <ul style="list-style-type: none"> ННКС контролює відбір і призначення усіх керівників урядових структур та оперативно стежить за ефективністю їхньої роботи. 	<p>7</p> <ul style="list-style-type: none"> Уповноважені Громади обирають Голову і формують свої підрозділи та комісії. 	<p>10</p> <p>13</p> <ul style="list-style-type: none"> ННКС відбирає, а уповноважені призначають голову виконавчої служби Громади, котрий формує галузеві управління; Суди. Судді, що пройшли відбір ННКС і обрані народом на посаду, обирають голову.

Розробник:

Директор інституту дослідження і вдосконалення життя людини та управління державою, професор **Богдан КОЛОС**

Консультанти:

Андрій МОГИТИЧ, Василь БАГРІЙЧУК, Сергій ГРОМОВ

Господарючо-економічний механізм держави